

özgür gelecek

1-15 HAZİRAN 1993 SAYI: 5 FİYATI: 10.000 TL (KDV DAHİL)

YAŞAMIN KAVRANIŞI VE YENİ İNSAN -3
12-13. sayfalar

SAĞMALCILAR CEZAEVİ'NDE DURSUN KARATAŞ
YANLILARI SİYASAL PLATFORMDAN UZAKLAŞTIRILDI
22. sayfa

15-16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİ
20. sayfa

KOHL'UN TÜRKİYE ZİYARETİ VE GİZLİ PAZARLIKLAR
8. sayfa

UZALA VE ORAL İÇİN AVRUPA'DAN HEYET
11. sayfa

ROMAN, ZAMANA VE YOĞUNLAŞMAYA HAYRANDIR
Muzaffer Oruçoğlu'nun yazısı 16 sayfada

GERILLA BÖLGESİNDEN ANLATI
18. sayfa

Yoldaşları O'nunlaydı...

İbrahim Kaypakkaya mezarı başında kızıl bir coşkuya anıldı.

■ 18 Mayıs 1973, çeşitli milliyetlerden Türkiye halklarının Kaypakkaya'nın ideolojisini öğrendikleri gün olmuştur. Bugün O'nun takipçileri kavga'nın göbeğinde giderek çelikleşiyorlar.

■ İbrahim Kaypakkaya'nın kavgasını; geleceğin tüm güzelliklerini, yarınlarımızı çırılçıplak ve parçalanmış bedeninde yaşatmasından, düşmanın taktiksel gücüne rağmen, stratejik üstünlüğünün bilinciyle işkencehanelerde devrim andı içip, cellata patlattığı tokattan öğrenmek gerekir.

4. sayfada

Devrimcilik ve ihaneti silah olarak kullanmak

■ Devrimcilerin sorumluluk alanına girmeyen Bozo haininin; içine düştüğü aczi, devrimcilere malederek burjuvazinin değirmenine su taşımak ve devrimci değerleri bir yana bırakarak onları burjuvazinin ağzıyla yargılamaya çalışmak bu bulvarda safa girmeye götürür.

10. sayfada

"İşçi sınıfına bir zafer armağan etmek istiyoruz."

Kağıthane işçilerine: Direniş sizden, destek bizden

■ Kağıthane işçileri İstanbul ve Ankara'da gündeme oturdu. Direnişçiler "Biz bu eylemi olumsuz sonuçlarla bitirmeyeceğiz. Çünkü aynı anlayış tarafından atılmak üzere 5 bin kişi bekliyor sırada." Bunun için de eylem mutlaka, ama mutlaka zaferle sonuçlanacak" diyorlar.

Peru'da karar: Kazanmak!

■ Peru'da delil arama bahanesiyle evler talan ediliyor, kadınlara sarkıntılık yapılıyor, kıymetli eşyalar çalınıyor. İşte "rastrillaja"!..

■ Gecekondular halkı: "Gittiğiniz her yerde burada gördüklerinizi ve duyduklarınızı anlatın. Tüm dünya halklarına kızıl selamlar."

23. sayfada

Polisleriyle geldiler, gecekonducuları yerle bir ettiler 19. sayfada

Röportaj : Faik Bulut

■ "İ. Kaypakkaya'nın Kürt meselesinde, Kemalizm'den kopma yönünde net tavır koyması ilk ve önemli bir adımdır. İbrahimlerin en büyük özelliği kampüs ruhu içinde olmamaları ve dünyayı fethetme cesaretine sahip olmalarıdır."

23. sayfada

Eğitimde şiddet ektiler, cinayet biçiyorlar

■ He-manler, Süpermanler üreten medya ve çürümüş eğitim sistemi şiddet doğuruyor.

9. sayfada

Sunuş

Merhaba!

Mayısın canlılığı ve devindiriciliği doğayı hareketlendiriyor. Ve yeni'den, değişimden yana olanları görkemli bir uyanışa hazırlıyor. Kırılardan esen serin bahar rüzgarı şehirlerin kenar mahallelerini yalayarak merkezlere doğru yayılıyor ve egemenler, özgür bir geleceği müjdeleyen rüzgarların sesi sosyalist basına hışımla saldırıyor.

Üçüncü sayımızın ardından dördüncü sayımız da toplatıldı. Ayrıca, Yazışları Müdürümüze ceza verilmesinin haberinde basın yasasına muhalefetten savcılık tarafından soruşturmaya tabi tutuldu. Bir hafta önce Ovacık muhabirimiz Ferhat Eren örgüt üyesi olduğu iddiasıyla gözaltına alındı. İşkenceden geçirildikten sonra serbest bırakıldı.

Bu salvo ateşi altında biz yine sizinle olabilmeyi gururunu yaşıyoruz. Sosyalist basın olarak üzerimize düşeni yapma bilinciyle sizden aldığımız destekle şimdi daha azimli ve güçlüyüz.

Katledilişinin 20. yılında dersliklerde, varoşlarda, dağlarda isyan ateşleri yakıldı. Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının önderi İbrahim Kaypakaya'yı Çorum-Karakaya'daki mezarı başına öbek öbek akan yoldaşları görkemli bir şekilde andı.

Mayıs'la özdeşmiş önder İbrahim Kaypakaya'nın anısına muhabirimizin yazar ve araştırmacı Faik Bulut'la yaptığı bir söyleşiyi sunuyoruz.

Kağıthane işçilerinin direniş ateşi giderek yayılıyor.

Gecekonduardan tutuşturulan yeni bir alev dalgası egemenlerin burçlarını yalıyor.

Gündem yazısını yine hakim sınıf sözcülerinin meclis ahırında eksik olmayan başbakanlık didişmesine ayırdığımız bu sayıda;

Demirel'in cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturmasından sonra Avrupalı dostlarının peş peşe yaptığı "nezaket" ziyaretlerinde Kurmaylarıyla gelen Kohl'e neyin pazarlandığını irdelemeye çalıştık.

"İdeolojik hastalıklar; nedenleri ve çözümleri" dizimizin üçüncüsünü orta sayfada bulacaksınız.

"Kürdistan izlenimleri" başlıklı yazısını Faik Bulut'un köşesinde okuyacaksınız.

Dış haber yazılarımızda, Lima gecekondularında örgütlenen isyan ateşinin nelere kadir olduğunu soluyacaksınız.

Sınıf mücadelesini alevlendiren Haziran sığığında yeniden buluşmak dileğiyle.

Dostlukla

A.T.İ.K'ten gazetemize postalanan duyurusunu kamuoyunun ilgisine sunuyoruz

"Kürdistan veya Türkiye'de 3 günden fazla gözaltında tutulan, işkence gören veya başka bir kötü muameleye maruz kalan kişiler ya da akrabaları, Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na şikayette bulunabilirler."

İnsan Hakları Komisyonu'na gönderilen şikayet dilekçelerinin bir nüshası da aşağıdaki A.T.İ.K adresine postalamanız halinde daha aktif yardımcı olabiliriz. Dilekçe metinleri Türkçe'de yazılabilir.

Secrétarie de la Commission européenne des Dits de l'Homme

B.P. 431 R6
F-67000 STRASBOURG

Fax: 99.33.88 41 27 92

A.T.İ.K
Cezaevlerinde tutuklu ve şehit ailelerle dayanışma komitesi.

A.C.O.T.F
49, rue de la Courso
57000 STRASBOURG

Okurdan

Özgür geleceğe kavuşmak

Bilindiği gibi insanı insan yapan en önemli olgu, onun sosyal bir varlık olma olgusudur.

En ilkel yaşam biçimlerinden, en gelişmiş yaşam biçimlerine dek, bireylerarası ilişkiler, karşılıklı çıkarı, anlayışı, yaşam mücadelesini gerekli kılmıştır. Bireyden bireye, toplumdun topluma değişen bu mücadele şekli özelde bireyin, genelde toplumun (yani sınıfın) geleceği içindir.

Birey artık toplumdan ayrı düşünemez ve hareket edemez. Hele günümüz toplumunda birey, iki seçeneğe karşı karşıya kalmıştır. Ya birey olarak sınıf atlayacak, ya da sınıf olarak mücadeleye edip yönetici sınıf olacaktır. Ancak Kapitalizmin el attığı her toplumda, ezilen sınıftan bireysel kurtuluşların çok zor olduğu günümüz koşullarında, bireyleri sınıfsal mücadeleye daha da zorlamaktadır.

Özgür Geleceğe kavuşmak, düşmanla dişe diş, başa baş bir mücadeleyi gerekli kılmaktadır. Yönetici sınıflar ellerindeki devlet aygıtı avantajını ezilenlerin aleyhine kullanmakta, her cepheden saldırılmaktadır. Ezilenler de kendi öz güçleri (üretim gücü) ile mücadele etmektedirler. Bu mücadelenin bir parçası olan yayın organları ile seslerini duyurmaya çalışmaktadırlar. Ancak yönetici sınıflarda bu konuda 'gerekli' olanı hemen yerine getirmekten geri durmuyorlar. Kendi kitle yayın organları ile insanların beyinlerini yıkamakta, onları tek tip insan yapma çabasında. Kısacası, bu düzenin birer bekçisi! yapmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Ezilenlerin yayın organları ise, insanları bilinçlendirme, onların kendi Özgür Gelecek'lerine kavuşma mücadelesine destek olmaya çalışmaktadırlar. Yönetici sınıflar, bunu engellemek için toplatmalardan dağıtımını engellemeye ve hatta kapatmaya varan engellemeler yapmaktadırlar.

Tüm bunların bilinciyle hareket ederek, kendisine güvenen, kendisini, doğru haber vermekle yükümlü kılan bir yayın organı ancak kitleyle kucaklaşabilir.

Bizler okurlar olarak, yayın organımızın tüm bu güçlüklerle rağmen, düzenli bir şekilde yayın hayatına devam etmesi için gerekli şekilde çalışmamız ve katkıda bulunmamız gerektiğine inanıyoruz. Bizler Çukurova Üniversitesi Özgür Gelecek okurları olarak, Özgür Gelecek'in de bu bilinçte olduğuna olan inancımız tamdır. Toplumumuzda önemli bir boşluğu dolduracağımızı

umduğumuz Özgür Gelecek'e yayın hayatında ve Özgür Gelecek çalışanlarına başarılar dileriz...

Çukurova Üniversitesinden
Özgür Gelecek okurları

Yeni bir basamak

Merhaba dostlar,
Biz Sultanhisar cezaevinde bulunan devrimci tutsaklarız. Gazetenizi edinmek, takip etmek ve dışarıyla olan bağımızı kuvvetlendirmesinde bir basamak olarak kullanmak istiyoruz. Gazetenizin bize ulaşmasını sağlayarak bu basamaklara bir yenisini ekleyebilirsiniz. Gazetenizi bekler devrimci selamlarımızı göndeririz.

Mustafa Akgören
Sultanhisar Kapalı Cezaevi

Dostluk Dayanışma

Biz Ovacık halkı olarak, tüm Özgür Gelecek çalışanlarına zorlu yayın (ki buna rağmen hiçbir şekilde yıldırganlığa düşmeyen) hayatında ve mücadelelerinde başarılar diliyoruz, dayanışma içinde olduğumuzu belirtmek istiyoruz. Dostlukla.

Ovacıklı Devrimci-Demokratlar

Yazılan yeni tarih

Sevgili dostlar,
ML-MZD bilimini Türkiye halklarına taşıyan önder yoldaşın Diyarbakır destanını yazdığı günün 20. yıldönümüne yaklaşırken yüreğimiz ona ve takipçilerine en büyük sevgiyle dolu, bilincimiz onun düşüncelerinin çoşkulu taşıyıcısı olmaktan gururludur. Tüm çalışanlara bu sevgi ve coşku ile

merhaba. Onun Diyar-ı Bekir'de yaktığı meşale bugün Kürdistan'da ve ülkemizin pek çok dağında yükselerek gelişen halkın devrimci direniş olmaktadır. Yeşil gözlü partizanın ışıklı yolu yeni bir tarih yazarken pek çok değerli halk evladını da bu yolda şehit vermektedir. Proletarya enternasyonalizminin öncünün gönüllü savaşçısı Barbara Anna KİSTLER şahsında somutlaşması haklılığımızı daha da anlaşılır ve yenilmez kılmaktadır.

Şehitlerimizin bıraktığı kıvılcık bayrak, partizan ellerde, partizan bedenlerde yükselerek devrim andı olmuştur.

...Gün geçtikçe doruklardan düze kızılışan safağımızın sınımsız ışık selleri ile sizleri selamlıyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

İsmet Çetinkaya
Ceyhan/ADANA

Bir işe başlarken

Bir çiçek filizler, hele yerini de sevdimi, işte o zaman büyür. Büyüdükçe tohumları saçılır. Saçıldıkça, filizler çoğalır. Oylesine sıklaştıkça bu güzel harmoni, o nota diyalektiğinde devasa bir uyumla çalışır. Rüzgar, geniş, insan bozumu... vs. yıkar dünyalarını, sonra tekrar düzeliyor, tekrar bozuluyor. Bu gelgitli, inişli-çıkışlı doğal izlekte.

Kimisi kördür göremez, kimisi meslekten sayar bunu. Neyse biz simdilik bir hastalık diyelim. Bahaneden uzak çiçeği koparmak.

Zamanda böyle midir ya? Evet, Kimi gün olur ulaşması için ipe çekersin, Kimi giyotin gibi, kaçarsın. (Tabi bunu maddi koşullar belirler.) Bir dalık yer için iki adimlik yol ararsın. Ardın karanlık olur bazen, bazen önün. Şaşırırsın. Gücsüzlük başlamıştır. İşiga kördür hani o an gözlerin. Bulamazsın. "Yuvarlanıp gitmek" öldü denimi, kimse inanmaz da, zaman öldü desen inanır insanoğlu.

Bunda ben mitolojinin ve dinin payı var diyorum. Ancak idealler yaratmak, ya da bunlarla yüklü bir üst yapıdan (üstellikten) geçmiş; çayından, sigarasına kadar sinmiş, yalın harman, sapsiz, yabancı-hatta kendine yabancı-kılıksız, kıyafetsiz bir müzik gibi kulak tırmalayıcı; o bandoda tek nota bilmez mızıkacı gibi, akşam işinden evine dönen emekçinin ışık senfonisine küfreden durur. Güçsüzlüktür bu elbette.

Beklemek, umudun virüsüdür.
Onu yiyip bitiren. Umud, adım atmaktır, su dökmek için çiçeklere. Su dökeyim derken, bir kaç çiçeği de çiğneyen, acemi bir bahçıvan, seviyorsa, istiyorsa ve çalışıyorsa; kim alıkoynabilir onu ustalaşmaktan.

Ali ÇİL

özgür gelecek

elinize daha sağlıklı geçsin istiyorsanız

ABONE OLUN!

ABONE BEDELİ: Yurtiçi
6 aylık (12 sayı) 120.000 TL 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL
Yurtdışı
6 aylık (12 sayı) 48 DM 1 yıllık (24 sayı) 96 DM

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 120.000 TL/240.000 TL'yi Kemal Boztaş, T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No. 2004187 yurtdışı hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 48 DM/96 DM'yi Kemal Boztaş, T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No. 2004187 yurtdışı hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

ADI SOYADI:
ADRESİ:
ŞEHİR:
TELEFON:

Banka makbuzunun fotokopisini

"Özgür Gelecek Gazetesi, Umut Yayıncılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED ŞİRKETİ adına Sahibi ve Sorumlu Yazışları Müdürü: **Kemal Boztaş**, Genel Yayın Yönetmeni: **Aydın Hanbayat**,
Yönetim Yeri: Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel:516 25 38 - 516 60 20 Faks: 518 23 23. **BÜROLAR: ANKARA:** Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Tel-Faks: 230 63 27. **İZMİR:** 850. Sokak No. 31 Üçüncübeyler Yaparsoy İşhanı 5/504 Konak Tel: 41 93 09. **ÇUKUROVA:** Atatürk Cad. Belediye Karşısı Çıkmaz Sokak Seven Ap. Kat 1 Daire 1 Tel: 573 780 Adana. **MALATYA:** Turgut Temelli Cad. Halepliöğlü Apt. B blok. D:8 Tel-Faks: 22 08 04. **ESKİŞEHİR:** Sakarya Cad. Konya İşhanı No. 12 Daire 21 26120. **KAYSERİ:** Cumhuriyet Mah. Aytar Sok. Faraçoğlu İşhanı (9) Kat:4 No:5.

Avrupa Temsilciliği: Basel Halkevi Erlen Str. 58-4057 Basel SCHWEİZ

ABONE KOŞULLARI: Yurtiçi. 6 aylık (12 sayı) 120.000 TL, 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL. **Yurtdışı,** 6 aylık (12 sayı) 48 DM, 1 yıllık (24 sayı) 96 DM. **Yurtiçi Hesap No:** Kemal Boztaş T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No: 2004187. **Yurtdışı Hesap No:** Kemal Boztaş T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No: 4004188

Baskıya Hazırlık: UMUT YAYIMCILIK. Baskı Yeri: AYDINLAR MATBAACILIK. Dağıtım: YAY SAĞ

www.partizanarsiv.net

Özal'ın ölümüyle başlayan koltuk dalaşı hala bitmiş değil. Her ne kadar Demirel Çankaya'ya uğurlandıysa da Meclis ahırındaki tepişme dinmiş değil. Aksine başbakanlık yarışı için köşe kapmaca oyunu giderek kızışıyor. Ve ülkenin gündemini şimdilik başbakanlık seçimi meşgul ediyor.

Hükümet ortağı SHP Demirel'i Çankaya'ya yollarken garantilediği koltuğunda uslu uslu oturmuş Başbakan olacak zat'ı "bekliyor".

DYP cephesinde ise parti başkanlığı ve başbakanlık için danişıklı bir dalaş sürüyor. Daha çok Cindoruk, Çiller arasında yoğunlaşan yarışa Toptan, Sezgin, Dalkan ve Çağlar'da katılmış durumda. Henüz resmi bir şekilde adaylıklarını açıklamamış olmalarına rağmen, boyalı basında arzı-endam yapmaktan geri kalmıyorlar. Ne varki, hepside "babanın" "start" işaretini bekleme durumundadır. Güncelliğini koruyan bu olgular karşısında sessizliğini bozmayan Demirel neyin planını yapmaktadır? Anlaşılan odur ki parti içindeki karizmasını devam ettirmek istiyor. DYP'yi ve hükümeti yeniden düzenlemek istediğinden adayların kamuoyunda bir süre daha tartışılmasını ve durumun kendi lehine gelişmesini gözlemlemektedir.

Sorunu bu boyutuyla ele aldığımızda ABD'nin Özal döneminde elde ettiği kazanımlarını Demirel'le devam ettirme isteminde olduğunu görebiliriz. Bu da bir Akbulut modelini gerekli kılıyor.

Bu hengamede olağanüstü hal'in kaldırılması, kısmi affın uygulanmaya sokulması gibi daha bir kaç düzenlemenin gündemde daha fazla tartışılmadan apar topar meclisten geçirilmek istenmesi bir raşlantı olmasa gerek. Aksine bilinçli yapılan bir girişimdir.

Çünkü PKK'nın tek taraflı ateşkes ilanından sonra demokratik kamuoyunda iyice köşeye sıkışan TC'yi bazı konularda yeni düzenlemelere gitmesini zorluyor.

Kan can pahasına yürütülen ulusal mücadele, hakim sınıfları bazı ödünler vermeye itmiştir. Bu durum T. Kürdistan'ında bir rahatlamayı gündeme getirecektir. Ancak bu rahatlamanın diyeti ne olacak, yada ibre hangi yöne kayacak ve karlı kim çıkacak? bu önemlidir.

Ulusal devrimci bir hareket olan PKK, tek taraflı ateşkes tavrıyla bugün için ulusal bağımsızlığı ertelemişe benziyor ve silahlı mücadeleyle elde edilen kazanımlar, bazı reformlar uğruna feda ediliyor. Zira 1990 Nisan'ında, bu yönlü açılım Hürriyet'te çıkan bir röportajda şöyle dile getiriyordu: "Türkiye güneydoğudaki şiddet politikasını değiştirirse bizde son veririz", yine devamla "zaten şimdilik Türkiye'den en az 40 sene ayrılmayız, ondan sonra bir referandumla geleceğimizi belirleyebiliriz." İşte hareketin bugün geldiği aşamayı uzlaşmacı ve ince düşüncelerinin niteliğini, bu saptama açıklıyor ve bundan cesaret alan T.C.'nin şimdiki yaklaşımını, ortaya koyuyor. Dolayısıyla durumu iyi değerlendiren Türk Hakim Sınıfları şimdi teşhir olmuşluğunu da gizlemek için temkinli bir şekilde diplomasi yollarını açmaya yöneliyor.

Zira Çankaya'ya çıkan Demirel bu süreci iyi değerlendirerek, olağanüstü hal'in kaldırılması ve silahlı eylemlere katılmamış olanlara "af" gibi önemli konularda yeni düzenlemelere gideceğini ima ederek "demokratikleşme" jest'iyle yıpranmışlığını da unutturmayı amaçlıyor.

Başbakanlık koltuğuna vekaleten oturan İnönü'de eline geçen bu fırsatı iyi değerlendirmek istiyor.

Vitrin değişikliği ve "Yeni" düzenlemeler

yor. "Demokratikleşme" konusunda önemli kanunlar çıkarılmış izlenimi vererek DYP ile bütünleşmiş bir SHP görüntüsünü yıkmayı hesaplıyor. Ve bunu '94 Mart'ında yapılacak yerel seçimlere bir yatırım olarak yapıyor. Diğer taraftan açıktan olmasa bile, başbakanlığa soyunan Cindoruk ise seçilmesi halinde hiç değilse '94 yerel seçimlerine kadar zorlanmadan durumu idare edebilmek için, ince hesaplar peşinde. Ancak, vazgeçebileceğini de bilmek gerek ve Çiller öne çıkabilir.

Yeni düzenlemeye göre, şu an olağanüstü hal bölge valisinin sahip olduğu tüm yetkiler bütün valilere tanınıyor. Hemen hemen aynı yetkiler kaymakamlara da veriliyor. Ayrıca jandarma örgütü valiye bağlanacağı gibi, valileri istediği zaman askeri birlikleri kullanma yetkisiyle de donatıyor. Ve özel tim ile koruculuk sistemi aynen muhafaza ediliyor. Böylece düzenin yıpranmış ve teşhir olmuşluğunu "demokratikleşme" görünümü altında kamufle ederek yeni saldırılara hazırlanıyor.

Mart ayında tek taraflı ateşkes ilanı yapan PKK'ya bugüne kadar yanıt vermeyip oyalama taktiğine giren TC'nin ince hesaplar peşinde olduğu görülmektedir. Nitelikli Cumhurbaşkanı Demirel yaptığı MGK toplantısında silahlı eylemlere katılmayanları kapsayan bir "af" tasarısını benimsemesi de yeni yönelimlerinin ne olduğunu açığa vuruyor. Tıpkı Osmanlı'nın dağıldığı Çakırcalı efeyi şehire çektiği gibi!

Bu taktikle; PKK içinde bir çö-

zülme hızlandırılmak, kitleden soyutlamak ve güç kaybına uğratılmak isteniyor.

Otoden beri gelişen ulusal harekete bağlı olarak Kürdistan da işlenen "faili meçhul" cinayetlerin, toplu katliamların, göç ettirmelerin, işkencelerin Türkiye Kürdistan'ındaki insanlarda yarattığı antipatiyi yeniden devlet lehine çevirmek, sarsılan devlet prestijini yeniden tesis etmek için bir af gereksinimine ihtiyaç duyuluyor.

Diğer yandan esas olarak PKK'yi silahlarından arındırarak zararsız hale getirmek istiyor. Ancak bunun ne derece uygulanacağı tartışma götürür bir yandır.

Yeni hükümet düzenlemesinin ardında yatan gerçeklerin belli başlıları bunlardır. Bu düzenle-

meler arasında yer alan yüklü zam paketi, halkın dikkati başka yöne çekilerek geçiştirilmek isteniyor. Hakim sınıf cephesinde hesaplar bu meyanda yapılırken, ezilenler ise kendilerine hiçbir fayda sağlamayan bu didişmenin ve ince hesapların dışında yaşam mücadelesini veriyor.

"Demokrasi" adına, "hukuk" devleti adına gencecik insanlar yurtlarda katlediliyor. Hakim sınıf seyirci kalmayanlar okuldan atılıyor, yine sokak infazları dolu dizgin devam ediyor. Ve okuldan, yoldan, evden tek tek toplanan insanlar işkencehanelere çekiliyor. Ve toplu sözleşme gereği biriken ücret farkını alamayan işçiler direnişe geçiyor, işten atılanlar açlık grevine gidiyor. Ankara yollarında işçilerin ayak sesleri yankılanıyor. İksan yolsuzluğuna tahammül edemeyen öğretmenlerin haykırıları copla boğulmak isteniyor.

Böylece; komprador-patronağa düzeni insanları kişiliksiz, uysal ve kendisinin birer yudusu haline getirmek istiyor. Bunu zora başvurarak yaptığı gibi elinin altındaki basın-yayın yoluyla da en iyi bir şekilde yapmaktadır ve demokrasilerde çare tükenmez denilen Türkiye'de demokratik kitle örgütleri sudan bahanelerle kapatılıyor.

Düzenin çürümüşlüğüne teşhir eden sosyalist basın üzerindeki baskı ve yıldırımlar devam ediyor. İnce hesaplar peşindeki burjuvazi devlet erkini halka karşı daha iyi kullanabilmek için yıpranmış yanlarını restore ediyor. İşte yeni hükümet düzenlemesinin ardında yatan gerçeklerin belli başlıları...

DYP içindeki karizmasını yitirmek istemeyen Demirel Hükümeti yeniden düzenlemek için maraton yarışına çıkanların bir süre daha ısınmalarını gözlemlemektedir.

KAĞITHANE BELEDİYE İŞÇİLERİ:

“Türkiye işçi sınıfına bir zafer armağan etmek istiyoruz!”

ANKARA, Özgür Gelecek/ Adil Düzen savunucusu Kağıthane Belediye Başkanı'nın hiç de adil olmayan bir biçimde işlerine son verdiği işçilerin haklarını arama çabası devam ediyor, Ankara yürüyüşünün ardından Başkan'te devam eden girişimler sürüyor. İşçi Mustafa Keskin, işten atıldığını izindeyken öğrendiğini söyleyerek, hemen sözlerine şunu ekliyor: “Ben beş yıldır, orada çalışıyorum. Arkadaşlar da aynı durumdadır. Hakkımızı alacağız” İşçi Mustafa Keskin'in kararlılığı bir bütün olarak Kağıthane işçilerinin kararlılığının da göstergesi. Sözcü, Selman Yeşilgöz ise, yaptıkları eylemlerin ve bundan sonra yapacaklarının tarihsel önemini aktarıyor bilere; “Mücadelemiz, Ankara'nın gündemine oturmuştur. Belki fiili bir destek yok ama Türkiye işçi sınıfının gözü bizim eylemimizdedir. Biz bu eylemi olumsuz sonuçlarla bitirmeyeceğiz. Eğer, olumsuz bitirsek aynı anlayış tarafından atılmak üzere 5 bin kişi bekliyor sırada. Bir de bunun için biz, bu eylemliliği zaferle sonuçlandırmak istiyoruz. Buradan da Türkiye işçi sınıfına bir zafer armağan etmek istiyoruz.”

İşçiler, Ankara'ya gelişlerinden bu yana haklarını elde edebilmek için başvurdukları kapı ve desteklerini alabilmek için uğramadıkları yerin olmadığını söylüyorlar. Buna karşın sözcünün sözlerinde de belirtildiği gibi istenen fiili bir desteğe ulaşabilmek için de zorlanıyor. Burjuva partilerinden SHP- DYP ve ANAP ile kurdukları diyaloglar bugüne kadar somut bir sonuç elde edemediler. Elde ettikleri tek sonuç: “sizin durumunuzu biliyoruz”, “sorunun üzerinde duruyoruz”, “hakkınız, elimizden geleni yapacağız” biçimindeki sözler oldu.

Ankara'ya girişlerinin ilk günlerinde SHP, CHP ile başlayan görüşmeler serüveni DYP ve ANAP ile devam etti. 11 Mayıs'ta DYP ve ANAP grup başkanvekillerini ile yapılan görüşmenin ana teması, RP'nin Kağıthane'de gerçekleştir-

Yeni Demokrat Güçler İbrahimî mezarı başında andıktan sonra Ankarada Kağıthane işçilerini ziyaret ettiler.

diği işçi kıyımı ve partizanca tutumu oldu.

Bu görüşmenin ardından Bulvar Düşün Salonu'na döndüğünde bir değerlendirme toplantısı yapıldı. Gelecekteki sürece ilişkin öneriler alındı. İşçilerin kendi aralarındaki bu değerlendirme toplantısı kararlılıklarına gölge düşürmemesine rağmen eylemlikleri değerlendirme de nasıl farklı sonuçlara ulaşabildiklerinin bir örneğini oluşturuyor. Nitekim, bu tarihten sonraki süreçte de bu toplantı da öne çıkan fikirler hep tartışıldı, etkili oldu. Sözcü Selman Yeşilgöz'den toplantının bir değerlendirmesini istediğimizde bize şunları anlattı: “Yapılan bu toplantıda ilginç şeyler oldu. İlginç öneriler geliyor. Bazıları işgal önerileri getiriyor. Kiminin ise pasif eylem biçimleri önerdiğini görüyoruz. Örneğin iltica talebinde bulunmak gibi ilginç bulunabilececek öneriler de geldi. Bir arkadaşımız da Anıtkabir'i ziyaret önerisi getirdi. Buna şiddetle karşı çıktık.” sözcünün bu son öneriyi reddederken söylediği şeyler ise, eylemin bugüne kadar bürokrasi

trafiğine takılıp kalınmasının yarattığı sıkıntıyı ele veriyor. Sözlerine şöyle devam etti: “şu şekilde karşı çıktık: Zaten RP, bunu, yani eylemimizi devlet kontrolünde gelişen bir eylem olarak gösteriyor. Partilerin de RP ile olan olumsuz ilişkileri nedeniyle işçilerin üzerine fazlaGelmeme gibi bir tavırları var. Bu öneri, bu eylemi sanki devlet güdümüne sokmuş gibi bir izlenim doğurduğundan böylesi bir öneriyi reddettik.”

12 Mayıs'ta ANAP Genel Merkezine gidildi, 13'ünde ise DYP Genel Merkezi ziyaret edildi. DYP Genel Merkezine gidilirken işçiler toplu halde Kızılay ve Bakanlıklar caddesinde yürüyüş yaptılar. Yürüyüş sırasında sloganlar atıldı. Polis burada işçilere müdahale etmek istediye de işçiler kararlı bir biçimde alkışlı bir tempo tutturarak yürüyüşlerine devam ettiler. DYP'de Mehmet Gölhan ile görüşüldü. Gölhan'ın işçilere söylediklerinde sorunun çözümü konusunda hiçbir yeni bir gelişmenin haberi yoktu. Mehmet Gölhan işçilere: “Bugüne kadar kanunlar çer-

çevesinde getirdiğiniz eyleminizde, provokasyonlara gelmeyin. Aynı olgunlukla devam edin” sözlerini söylediğinde, işçilerin cevabı oldukça yerindeydi. “Sürekli olgunluk ve kanunlar çerçevesinde davranmak nedense bizden isteniyor, biz büyük bir haksızlığa uğramışız ve bu haksızlığın giderilmesi konusunda birşeylerin yapılmasını istiyoruz sabrın da bir sınırı vardır.”

Aynı gün İHD Genel Merkezi, Sendikalar da ziyaret edildi. Bu görüşmelerde İHD'nin panel düzenleme önerisi kabul edildi. Oluşturulan bir başka ekip ise çeşitli semtlerde bildiri dağıttı.

Aynı gün ise Resim Sergisi açıldı. Güven Parkın içerisinde kurulan bir çadırda açılan resim sergisine ilgi oldukça büyüktü. Serginin en ilginç yanı ise, sergilenen resimleri işçilerin ellerinde tutmaları oldu. Aynı yerde açılan imza kampanyasında, ilk günde 20 bin imza toplandı. Daha sonraki günlerde Ankara boyutunda toplanan imza sayısı 100 bini aştı. Güven park'taki sergi ilk gün politikacıların da uğrak yeri oldu. SHP Grup Genel Saymanı Ziya Halis, Ali İ. Tutu burada işçilerle görüşen politikacılar oldu. sergi 10 gün açık kaldı.

16 Mayıs'ta Erdal İnönü ile görüşüldü. Görüşmede İnönü'ye bugüne kadar ki olan sürecin bir değerlendirmesi yapılarak, yaklaşan bayramı evlerinde geçirmek istediklerini iletiler. İnönü ise, sorunun çözümü için İşçileri Bakanı ile acil görüşeceğini söyledi.

17 Mayıs'ta yaygın bir şekilde afişleme yapıldı. 18 Mayıs'ta Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantısına gidildi. Burada Bayral Meral ve Şemsi Denizler ile görüşüldü. Çok değil, bundan iki yıl öncesi Zonguldak işçi direnişinin lideri olan Şemsi Denizler ile bir işçi arasında geçen şu diyalog önemliydi: İşçi: “Biz sizin üyeniziz biz sizi eleştirmek, derdimizi size anlatmasak kime anlatacağız.” Denizler: “Otur, otur.. bu kafayla hiç bir şey

yapamazsınız!”

19 Mayıs akşamı yapılan toplantıda daha önce de gündemde tutulan açlık grevi eylemi 20 Mayıs'ta İşçileri Bakanlığı önünde yapılacak eyleme kamuoyuna duyurulma kararı alındı. 20 Mayıs'ta Bakan ile yapılan görüşme sırasında, Bakanın odasında bulunan basın mensuplarının yanında Ankara'da bulunan bütün işçiler olarak yani 120 kişi olarak açlık grevine başladık denildi. Bakan'ın işçilere buradaki yanıtı bilinen yanıtı: “Sorunu çözeceğiz!”

Bugüne kadarki görüşmelerden somut bir sonuç alınmadı. RP Genel Başkanı Erbakan, sorunun çözümünün ekonomik olduğunu ve bununla çözümünün hükümetin elinde olduğunu belirterek, Kağıthane Belediye'sine ekonomik yardım yapılırsa işçilerin işe geri alınacağını söyleyerek bir pazarlık süreci başlatılması niyetinde olduğunu gösterdi. 23 Mayıs günü işçileri ziyaret eden SHP yetkilileri de sorunun bayramda evvel çözüleceğini söylediler. İşçiler ise, “çözülecekse çözülsün, ama bayram öncesinde çözülsün, artık tahammülümüz kalmadı” dediler.

Kağıthane işçileri sorunun çözümü konusunda sürekli bir yerlere ziyaret yaparken, kendileri de Ankara'da en çok ziyaret edilenler oldular. Birçok devrimci demokratik grup işçileri ziyaret ederek dayanışma içinde bulundular. İşçileri en çok üniversite öğrencileri ziyaret etti. Hacettepe Öğrenci Derneği, ODTÜ platformu vb öğrenciler örgütleri ziyaret edenlerden bazıları. Ankara YDG de sürekli işçilerin yanındaydı. 23 Mayıs'ta Çorum'da İbrahim Kaypakkaya'yı mezarı başında anma eyleminden dönen İstanbul ve Ankara'dan Yeni Demokrat Güçler de Kağıthane işçilerini ziyaret edenler arasında oldu.

Kağıthane belediye işçilerinin açlıkla sınanan direnişi

İSTANBUL, Özgür Gelecek/ 3 Mayıs günü başlayan açlık grevi devam ediyor. Beş işçinin süresiz başladığı açlık grevine, destek mahiyetli dönüşümlü katılımlarda sürüyor. Kağıthane direnişçilerini 21 Mayıs'ta açlık grevinin 19. gününde ziyaret ettik.

Kağıthane işyeri temsilcisi Cengiz Yıldırım; başta açlık grevlerine girmeyişlerini şöyle açıklıyor: “Yapılacak değişik eylemlerle denemden bu eylemliklerden kaçmak, işçi sınıfının üretimden doğan gücünü kullanmadan, görece eylemler yapılmadan açlık grevinin yapılmasını doğru bulmuyorum” dedi. Ve devamla; “süresiz açlık grevine başladığında, bu uğurda şehit düşmüş insanların anısına saygılı davranıp onurlarını çiğnetmeyeceğiz. Bugün birçok iş kolunda değişik eylemler denemeden, hemen açlık grevine başlanıyor. Ve bu eylem ruhuna, özüne uygun davranılmıyor” dedi.

Açlık grevi uzayan eylemin yap-

tırımı gücünü artıracaktır. Açlık grevi öncesi bol ve zengin eylemler içine giren Kağıthane işçileri bu eylemlikleriyle de kamuoyunu yaratmış durumdaydılar. Açlık grevi iki boyutlu bir nitelik kazanmış durumda. Bir yandan Ankara yürüyüşü ve bu yürüyüş içinde ve sonrasındaki eylemler ve açlık grevi; diğer yandan ise Kağıthane'de bulunan işçileri başlatmış oldukları süresiz açlık grevinin pazarlık gücü oluşturması eylemi daha etkili kılacaktır.

Kağıthane işçilerinin yürüttüğü oldukları açlık grevine kitlesel katılımlarda sürüyor. Nuretepe, Güzeltepe, Okmeydanı halkı ve İstanbul Emekçiler derneği; yanısıra çeşitli demokratik kitle örgütleri ve siyasi çevrelerden de katılımlar devam ediyor.

Kağıthane işçilerinin talepleri işçi sınıfının bu günlerde yoğunlaşan genel taleplerini de karşılamakta; eylem perspektif ve anlayışları İstanbul genelinde yoğunlaşan işçi

Kağıthane belediyesi işçileri kararlı mücadelelerini, hızlarını kesmeden yükseltiyorlar.

kıyımlarını durdurmak. Asgari talep olan 340 işçinin işe dönmesi talebi üzerinden daha geniş kazanımların elde edilmesi... Taşeronculu-

ğun, vurgunculuk ve soygunculuk belediyelerde açığa çıkarılması, düzen belediyeciliğinin teşhir edilmesi. Kağıthane direnişinin kazandığı bugünkü boyut, düzenin ve düzen belediyeciliğinin teşhir edilmesi ve hesap sorulmasıdır.

Cengiz Yıldırım konuşmasını şöyle sürdürdü: “Bugün yürüttüğümüz direnişi her şeyden soyutlanmış, yalıtılmış ve tek başına, işe geri dönme olarak görülmemeli. Bu olayı dünya bankası İMF'e ve siyasal düzenin politikalarından bağımsız olarak ele almıyoruz.

Ve bundan sonra böyle bir kıyım yaşanacağı zaman, Kağıthane direnişi akıllardan çıkmayacak ve belki de yer edecektir.”

Devrimci tutsaklardan Kağıthane Belediyesi işçilerine mesaj

Haber Merkezi/18 Mayıs'ta Yozgat Cezaevindeki TKP/ML TIKKO davası tutsakları, 25 Mayıs'ta da Çanakkale E Tipi Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklardan, gazetemiz aracılığıyla Kağıthane Belediyesi işçilerine bir faks mesajı gönderdiler. Devrimci tutsaklar, 2.5 trilyona yaklaşan alacakları için ekonomik taleplerle sınırlı olmasına rağmen eylemlilikler yapan belediye işçilerinin hak alma mücadelesinde önemli bir adım attıkları belirtilerek: “özellikle Kağıthane Belediyesi'nde işten çıkarılan 341 işçinin hak arama yönündeki kararlı eylemlilikleri; gösteri, açlık grevi, 23 gün süren Ankara yürüyüşü, bir kısım işçinin başlattığı ölüm orucu vb. boyutlarla devam eden eylemlilikleri, hak alma mücadelesindeki kararlılığın güzel bir örneğidir” deniliyor.

Çanakkale cezaevinden gelen mesajda tutsaklar; işçilerin yalnız olmadıkları ve yüreklerinin onlarla olduğunu belirtirken, Yozgat cezaevinden gelen mesajda da: “TKP/ML TIKKO davası tutsakları olarak, genelde tüm belediye işçilerinin, özel de Kağıthane Belediyesi'nden çıkarılan işçilerin, kararlı bir şekilde sürdürdükleri eylemlilikleri destekliyor, onurlu mücadelelerini selamlıyoruz.” deniliyor.

'Müslümanlık böyle ise ben müslüman değilim'

Kağıthane işçilerini ziyarete gittiğimizde, işçiler oldukça yorgun gözüküyorlardı. “Yüzleri sapsarıydı. Kolay değil günlerce sadece şekerli suyla gününü geçirmek. Lokal'in dışına çıkıyorum. Sokağa bakan bir işçinin yanında duruyorum. O da açlık grevinde yorgun. Söylemek için Kağıthane Belediyesi'ne, Refah Partili Belediye Başkanı'nın gelmesinin kendisi

için ne ifade ettiğini soruyorum. Epeyce dertli, söze “kendisine müslümanım diyenden bucak bucak kaçacak” diyerek giriyor. “Daha önceleri ANAP'lı SHP'li DYP'li birçok politikacının icraatlarını görmüştük. Adları ne olursa olsun birbirinden farklı değillerdi. Refah Partililer belediyelere talip olunca, doğrusu değişiklik olacak diye çok sevinmişim. Ama bunlar

diğerlerinden daha rezil çıktılar. Gelen gideni aratır derler ya bizimki de öyle oldu. Müslümanlık, insanlık hepsi hikaye. Bunlar gelince, sokağa atıldım çocuklarım perişan. Benim annem, babam da hacca gitmiş insanlar. ...Hacları batsın(!) Bu mu müslümanlık, inancımı yitirdim vallahi. Ben müslüman filan değilim; eğer böyle ise müslümanlık” dedi.

Basalak davasında Polis, Mahkemeye Silahla Girdi

Haber Merkezi/Adana'da Abidinpaşa Tekel Deposunun 23 Ekim '92 tarihinde soyulması sırasında çıkan çatışmada TIKB militanlarından Şaban Budak katledilmiş, Remzi Basalak ise sağ ve yaralı olarak yakalandığı halde Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'nde gördüğü işkenceler sonucu dili koparılarak infaz edilmişti.

25 Mayıs '93 günü yapılan duruşmada Terörle Mücadele Şubesinde görevli polislerden Ahmet Tarık Doğan, Necmettin Uçar, Gürsel Aksoy, Sami Orhan, Sadık Ercan, Hasan Ay, Sabahattin Turan, Ferit Çakır, Muzaffer Aydın, Kamil Toptan ve Bahattin Özbek ile trafik polisleri Erdal Şahin ve Aytekin Yıldız hazır bulundular. Duruşma salonuna silahlarıyla birlikte giren siyasi polislerin durumuna müdahale eden Basalak'ın avukatları, silahla mahkemeye girilemeyeceğini mahkeme heyetine bildirdiler. Bunun üzerine heyet, silahların emanete verilmesini kararlaştırdı.

Basalak'ın müdahil avukatı Mustafa Öcalan, avukatların polise yönelttiği sorulara çelişkili cevaplar verildiğini tekrarladı. Gazetecilerin duruşmada fotoğraf çekmesine izin verildi. Fotoğraf çekmek isteyen bir gazeteci, mahkeme heyetine dışarıya çıkarıldı. Polisler, Basalak'ın tedavi kabul etmediği için öldüğünü tekrarlarken, haklarında suç duyurusunda bulunmasına rağmen Terörle Mücadele Şube Müdürü Hasan Özden ve yardımcısı Mehmet Bağanır'ın duruşmaya katılmadıkları gözlemlendi.

Tokat'ta polis halka saldırdı: 1 ölü 2 yaralı

TOKAT, Özgür Gelecek/ 23 Mayıs'ta Tokat'ta oynanan Tokatspor-Çorumspor 3. lig Futbol karşılaşmasında çıkan olaylar katliama dönüştü.

Tokatspor'un 1-0 önde olduğu maç bittikten sonra hakem maçı uzattı. Uzatmanın yedinci dakikasında Çorumspor bir gol atınca yenilgi kurtulmuş oldu.

Çorumspor'la şampiyonluk yarışında olan Sivasspor'un taraftarları bu durum protesto ederek maçın hakemine saldırdı. Hakem başından yaralandı. Polis olaya müdahale etti ve coplarla Sivasspor taraftarlarına acımasızca saldırdı. Saldırı sonucu adını öğrenemediğimiz 15-17 yaşlarında bir taraftar başına aldığı cop darbeleriyle öldü. İsimleri Cengiz Kaya ve Osman Dağdereli olan iki kişi ise yaralandı.

Bir kişinin polisin cop darbeleri yüzünden beyin kanamasından öldüğünün duyulması halkta geniş bir öfke uyandırdı. Tokatspor ve Sivasspor taraftarları stadın önünden Emniyet Müdürlüğü'ne dek "katil polis, katil emniyet", "Burası Türkiye, İsrail değil", "Kahrolsun polis" sloganlarını atarak yürüdüler. Çevrede yürüyüşü izleyen halk yürüyüşçülere alkışlarla destek verdi. Protestoculara polis coplarla müdahale etmek isteyen topluluk şişe, sopa ve taşlarla polise saldırdı.

Bu olaylardan sonra konuşmak istediğimiz yetkili ağızlar, "olayın küçük bir olay olduğunu" belirterek bilgi vermekten kaçındılar. Düzen güçlerinin zorba ve katliamcı yüzünü artık Tokat halkı da yaşamaya başladı. Olay Tokat'ta geniş yankılar yarattı.

BEYKOZ BELEDİYESİ'NDE GENEL-İŞ, BELEDİYE-İŞ ÇEKİŞMESİ VE SHP Bölünen işçileri direniş bütünleştirdi

İSTANBUL, Özgür Gelecek/ 23 Mayıs gecesi Beykoz halkı, 27 gündür süren işçi eyleminden dolayı kapı önlerinde biriken çöplerden kurtulmanın yolunu buldu. O gece çöplerini Belediye Binası önüne getirdiler. Tek tek atılan çöp poşetleri, belediye önünde bir tepe oluşturdu. Halk, Belediye Başkanı Şevket Arkan'a "İşçinin alacaklarını öde" mesajını bu yöntemle veriyordu.

Ancak, Belediye önündeki bu çöp tepesi taşeron firmanın devreye girmesini sağlayacaktı. Ama çöpleri oraya getiren insanlar önlemlerini almıştı. Ertesi sabah işçi eşleri çocuklarıyla birlikte eylem yerine geldi.

Herşey saat 9.30'da taşeron kamyonunun bina önüne gelmesiyle başladı. Çevik Kuvvet korumasında gelen taşeron işçileri, çöpleri kaldırmaya teşebbüs edince kadınlar devreye girdi. Taşeronun derhal uzaklaşması konusundaki ihtar çektiler. Çevik Kuvvet çöpleri kaldırılmasında ısrar edince geriye dişe diş mücadele kalıyordu. Çöp poşetlerinin önüne geçen öfkeli kadınlar kesinlikle taşerona izin veremeyeceklerini tekrarladılar. 50 dolayındaki polisi arkasına alan taşeron ilk adımı attı. Çöpleri kaldırmaya yeltenince halkın öfke grafiği iyice yükseldi ve barikat yarıldı. Elleri geçirdikleri taşlarla kamyonla saldırdılar. Polis halka hücumla geçti. Savunmaya geçen halk bu kez çöp poşetlerini polislerle fırlatmaya başladı. Eylemi işçiler de eşlerinin yanında çatışmaya girdi. Polis panik halinde vahşice kadınlara saldırdı. Çatışma, havada uçan çöplerle birlikte kıran kırana geçti. Yaklaşık yarım saat süren olaylar sonrasında yaralı kadınlar hastaneye kaldırıldı. Geri çekilen polis takviye getirerek belediyenin etrafını sardı ve gergin bekleyiş başladı.

Daha sonra gerginliği gidermek isteyen eylemci işçiler "Bu çöpi taşeron değil biz kaldırıyoruz" dediler. Kendi elleriyle belediyenin önündeki çöpleri oradan kaldırdılar. 24 Mayıs'taki çatışmada Beykoz'lu kadınların bir çoğu polis jopuyla ilk kez tanışmıştı. Ferda-

İşçiler ve aileler: "Taşeron Beykoz'dan bir kürdan kaldırmaya kalksa kıyamet kopacak" diyorlar...

ne Aksoy, "Tabii polise karşı gelirim" diyordu. "Kocamı döverlerken seyredecek değilim ya. Eylem yerine gelirken polis jopunu da hesaba kattıklarını söylüyorlardı. Ama eşlerinin hakkının yenmesine sessiz kalamayacaklarını anlatıyorlardı.

Kıran kırana geçen kavga onlara güç katmıştı. Artık bu olay çözümlene kadar Beykoz halkı ile işçiler elele olacaktı. O kadar kararlıydılar ki, taşeron firma "Beykoz'un herhangi bir yerinden bir kürdan kaldırmaya kalksa kıyamet yine kopacaktır!" Temsilci Rıdvan Kibar böyle diyordu.

EYLEM NASIL BAŞLADI?

Beykoz Belediyesi'nde iş bırakma eylemi 28 Nisan'da başlamıştı. Nisan ayı maaşının 22 gün gecikmesi sonucu ücretler hala ödenmeyince eylem kararı alındı. Sadece Nisan ayı maaşı değil, bir önceki dönem imzalanmayan TIS farkları ve ikramiyelerin de ödenmemesi sabrı taşırmıştı.

28 Nisan'da Beykoz'da bütün belediye hizmetleri durdu. Belediye Başkanı Şevket Arkan, eylemin birinci haftası Nisan ayı maaşlarını ödedi. İşçiler eylemi geçmiş dönemden olan alacakları için de sürdürüyorlardı. İşçi başına yaklaşık 16 milyon alacak vardı. Ama işçi-

ler şimdilik sadece 7 milyon istediklerini söylediler.

7 milyonu ödemeye yanaşmayan Arkan, bunu yapmadığı gibi evlere de mektuplar gönderdi. 19 Mayıs'ta postalanan mektuplarda, geçici işçilere, eylemi sürdürmeleri halinde atılacakları ihtar ediliyordu.

GENEL-İŞ VE BELEDİYE-İŞ REKABETİ

Beykoz'a bir süre önce DİSK Genel-İş el atmış ve toplam 442 işçiden 205'ini üye yapmıştı. Arkan ve diğer yöneticiler de Genel-İş'i destekliyordu. Başkan yardımcısı Cemal Erbaş açıkça "Ne yaparsanız yapın buraya DİSK gelecek" diyordu. Fakat daha sonra istifalar başladı. 167'si tekrar geri döndü. Eylemin başlamasıyla birlikte DİSK örgütleyicileri, eylemin Belediye-İş Anadolu Yakası Şube Başkanı Şaban Tören tarafından özellikle gündeme getirildiğini yapmaya başladılar. Ortada direniş yapacak bir neden yoktu. Maaşlar ödenmediğine göre eylem bitirilmeliydi. Onlara göre, Belediye-İş, prim toplamak, itibarını sağlamlaştırmak için direniş uzatıyordu.

Çekişmeler bununla da bitmiyordu. Belediye başkanı Arkan'ın SHP'li olması da olaya farklı bir boyut getiriyordu. Önümüzdeki

yerel seçimlerde, yeniden başkanlığa soyunan ANAP'lı Ali Zengin de eylemi dışardan destekliyordu. Yani işçilerin kendi çıkarları için başlatıkları direniş ilçedeki burjuva partileri de el atmış, koltuk çıkarlarına göre eyleme "destek" vermeye başlamışlardı. Aslında destek göstermeliydi. Çünkü kendileri iktidara gelince SHP'li başkan-dan farklı davranmayacaklardı. Herşey erki elde edene kadardı.

DİSK KOMÜNİSTİMİŞ!

Bazı işçilerin DİSK'e karşı çıkmasının nedeni sınıfın bölünmesi kaygısı değil. Genel-İş'in ambleminde orak-çekiç olması! Buradan Genel-İş'in "komünist" olduğu sonucunu çıkarıyorlar. Amblemden orak-çekiç falan yok, fakat Belediye-İş'teki bazı uyanıklar DİSK'e geçmeyi engellemek için bunu kullanıyor. Hatta işi iyice ifrata götürüp şöyle diyorlarmış: "DİSK'liler geçmişte işçilerin gözlerini bağlayıp 1 Mayıs'a götürürlerdi!"

Durum öyle karışık ki... Eylem'i iktidar partileri SHP ve DYP desteklemiyor. ANAP, REFAH ve diğer partiler ise destekliyor çünkü SHP'yi yıpratmak istiyorlar. Genel-İş'te SHP'ye destek veriyor, fakat tabanın zorlamasıyla eyleme katılıyor. (Bir de üye kaybetme kaygısı var tabii) Belediye-İş içinde ise işçilerin bir kısmı sınıf bilinçli, o nedenle DİSK'le gelen bölünme tehlikesine vurgu yapıyor. Diğerleri ise DİSK'i "Komünist" diye istemiyor. DİSK'in "Komünist" diye damgalanması Belediye-İş'in oldukça işine geliyor. Bütün bunlardan geriye ne kalıyor? İşçinin kafa karışıklığı....

Beykoz Belediye işçilerinin bütün bu karmakarışıklığa ve düzen partilerinin ve onların destekçisi sarı reformist sendikacıların çıkar oyunlarına rağmen, sınıfın çıkarlarına yönelik bir saldırı karşısında birlikte hareket edip saldırıyı geri püskürtmeyi başarması ise sınıfın hanesine yazılan büyük bir artı. Sınıfın birliğini parçalamak isteyenler böylece avucunu yalamış oldu.

AYHAN UZALA VE CAFER ORAL İÇİN AVRUPA'DAN HEYET GELDİ

'Oral ve Uzala'nın yoğun işkencede kaldığını tespit ettik'

İSTANBUL, Özgür Gelecek/ 22 Nisan 1993 günü İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi ekiplerince belirterek, "çok kötü koşullarda görüştük. Aramızdaki cam ve demir parmaklıklar ardından gördüğümüz kadarıyla boyunlarında ve yüzlerinde darp izleri vardı. Ayhan boynunu dik tutamıyor, sol kolu kırılmış, alçıda. Hastalarımızı muayene etmeyi istiyorduk. Ama muayene edemedik.

Ancak onları cam ve demir parmaklıklar arasında görme olanağına sahip olabildik." dedi. Zaten daha sonra Uzala ve arkadaşlarını işkence sonrasında muayene eden cezaevi doktoruyla yaptıkları görüşmede doktorun raporunda da vücutlarının hemen hemen her yerinde darp izlerinin olduğunu tespit edildiğini sözlerine ekleyen Dr. Winkler Türkiye'ye ilk kez geldiğini ve karşılaştığı durumun şaşırtıcı olduğunu belirterek "çok kötü koşullarda, yoğun işkencelerle geçen onbeş gün boyunca yaşama hakları bu şekilde ellerinden alınmış bulunuyor" diyerek olay hakkındaki tepkisini belirtti.

Türkiye'de insanlara işkence yapılmasını ve sonucun da müvek-

yaralı gördüklerini belirttiler. Dr. Petra Winkler, tutukluların onbeş gün boyunca yoğun işkence gördüklerini anlattıklarını belirterek, "çok kötü koşullarda görüştük. Aramızdaki cam ve demir parmaklıklar ardından gördüğümüz kadarıyla boyunlarında ve yüzlerinde darp izleri vardı. Ayhan boynunu dik tutamıyor, sol kolu kırılmış, alçıda. Hastalarımızı muayene etmeyi istiyorduk. Ama muayene edemedik.

Ancak onları cam ve demir parmaklıklar arasında görme olanağına sahip olabildik." dedi. Zaten daha sonra Uzala ve arkadaşlarını işkence sonrasında muayene eden cezaevi doktoruyla yaptıkları görüşmede doktorun raporunda da vücutlarının hemen hemen her yerinde darp izlerinin olduğunu tespit edildiğini sözlerine ekleyen Dr. Winkler Türkiye'ye ilk kez geldiğini ve karşılaştığı durumun şaşırtıcı olduğunu belirterek "çok kötü koşullarda, yoğun işkencelerle geçen onbeş gün boyunca yaşama hakları bu şekilde ellerinden alınmış bulunuyor" diyerek olay hakkındaki tepkisini belirtti.

Türkiye'de insanlara işkence yapılmasını ve sonucun da müvek-

Ayhan Uzala ve Cafer Oral'ın doktorları ve avukatı İstanbul İHD'de basın açıklamasında

killeri işkence izleri görmesinin kendisinde şaşkınlık ve çelişki yaratmadığını belirten Av. Cornelia Gentue-Lange, "Daha önce Almanya'daki Türk ve Kürt ilticacıların anlatımlarından biliyorum. Bu her zaman olmakta" dedi.

Burada gördüklerini basına açıklamak, kamuoyunu bu noktada bilgilendirmek için basın toplantısı düzenlediklerini, ayrıca Uzala,

Oral ve arkadaşlarının da böyle bir talebi olduğunu belirten heyet, Almanya'ya gittiklerinde de basın açıklaması yapacaklarını söylediler.

Heyette bulunan Dr. Ralp Raben basın açıklamasından sonra gazetemi ziyaret ederek: "Baskılara ve infazlara karşı basın olarak yürütmekte olduğumuz mücadeleyle yürekten destekliyorum" dedi.

ANKARA'DA YOĞUN DIPLOMATİK TRAFİK

Kohl'un Türkiye ziyareti ve gizli pazarlıklar

Başbakan Süleyman Demirel'in cumhurbaşkanı seçilmesinin ardından başlayan başbakanlık tartışmalarıyla birlikte, burjuva basın, Mayıs ayının son iki haftasının yoğun bir diplomasi ile geçeceğini bildirdiyordu. 16 Mayıs'ta Hollanda başbakanı ve dışişleri bakanı Ankara'ya gelmişlerdi. Aynı gün İtalya Savunma Bakanı Fabbrri de Ankara'daydı. 19 Mayıs akşamı Alman başbakanı Helmut Kohl geldi. AT dönem başkanı ve İspanya Kralı'nın ziyaretleri ise beklenmekteydi. Kısacası Almanya'dan esen güçlü bir rüzgar, bazı Avrupa'lı "dostlarımız"ı da Türkiye topraklarına atıyordu.

Burjuva basın, Kohl'le beraber gelecek olan Alman heyetinde ekonomiyi ilgili herhangi bir bakan veya işadamı bulunmadığını, Kohl'ün Ankara'ya herhangi bir ekonomik paket veya öneri ile gelmeyeceğini yemin billah bildirdi. Ancak heyet programının İstanbul kısmında TOBB ve TÜSİAD yetkililerinin olması "ilginç"ti. Hele gelen heyette 12 büyük Alman firmasının temsilcilerinin olması eğlenciydi. Heyetin kimlerden oluştuğunun bilinçli olarak gizlenmesi bir yana görüşmelere burjuva basını dahi sokulmadı. Böylece "gizli" bir şeyler çevrildiği kesinleşmiş oldu.

Dilerseniz bu "gizli"lik perdesinin altını biraz açalım: Türk ege-

men sınıfları, Alman emperyalistleriyle olan ilişkilerinin fazla yankı yaratmasını istemiyorlardı. Bir yandan ABD ile ilişkiler ve bir yandan Almanya ile geçmişte yaşanan gerginlikler, Türk egemen sınıflarının, "ayıp olmasın" diye keskin değil ama hafif bir eğri çizmesine neden olmuştur. Kohl ile konuşulan konular, kör göze parmak misali ekonomik ve askeri konulardır. Zira bizzat Türkiye Bonn Büyükelçisi Onur Öymen'in dediği gibi "Halen 430 civarında Alman Firması Türkiye'de faaliyet göstermektedir... Almanya Türkiye'nin dış ticaretinde birinci sırada yer almaktadır."

Bilindiği gibi RSE'nin dağılmasıyla beraber esas olarak Alman emperyalistleri Doğu Bloku diye anılan ülkelerin pazarlarına girmeye çalışmışlardır, çalışıyorlar. Do-

ğu Almanya 90 milyar dolara satın alınmıştır ve Polonya, Çekoslovakya ile Macaristan Almanya'nın "arka bahçesi" durumuna gelmişlerdir. Bakalım Öymen konuyu nasıl algılıyor "Bugün Almanya, bir yandan birleşmenin yarattığı yeni koşullarda ülke içindeki ekonomik ve sosyal uyum sorunlarını çözerken (Mesela yabancı düşmanlığını körüklemek ve demir-çelik sektöründe işçi atmak gibi), bir yandan da demokratik devlet düzenine yeni kavuşan Orta ve doğu Avrupa ülkelerinin çağdaş bir model içinde kalkınmalarına (söz sömürgeleştirme anlayış) önemli katkılarla bulunmakta ve bölgede istikrarın yerleşmesine yardımcı olmaktadır". Bu "istikrar" herhalde NATO gücündeki Alman-Fransız kırmızı bir Avrupa ordusu ile sağlanacaktır. Bu işin bir yüzüdür. Diğer yüzü

Türkiye'nin Almanya'dan beklentileridir. Bilindiği gibi Nazizm, pantürkizmin babasıdır. Bugün ABD- Türk egemen sınıflarının "Bir koyup üç alması"nı, "Sırp-lar'ı vurması"nı ve "Ermenistan'a bir-iki bomba düşürmesi"ni engellemektedir. Öymen bu konuda da şöyle konuşuyor: "Türkiye benzeri bir rolü (yukarıda anlattığı Almanya'nın rolünü) Karadeniz Bölgesinde, Balkanlarda, Kafkaslarda ve Orta Asya'da oynamaya çalışmaktadır" (18 Mayıs, 93 Cumhuriyet).

Türkiye bir yarı-sömürge. Almanya ise güçlü bir emperyalisttir. Aynı rolü benzer aktörler oynayabilirler. O halde Türk egemen sınıflarının ne istedikleri açıktır; Türk egemen sınıfları bir tesadüf olmasa gerek, hep Alman emperyalizmi güçlendiği ve kendisine pazar aradığı zaman "müttefik" olmuş ve hep Alman yayılmacı siyasetlere halklarımızı ve topraklarımızı alet etmiştir. İttihatçılar ve İnönü hükümetleri hala hafızalardadır. Marks "Tarih teker-rüden ibaret midir?" sorusuna "Bir kez komedi olarak yaşananlar ikinci kez tekrar ediliyorsa trajedi halini alır" demişti. Trajedi yaşanmıştır. Bugün Alman emperyalistlerine meyil, yarın Türk egemen sınıflarını trajediden de vahim sonuçlara götürecektir.

Köksal Toptan'a protesto

ANKARA, Özgür Gelecek/AÜ Hukuk Fakültesi'nde Demokrat Hukukçular tarafından düzenlenen "Üniversite" konulu panelin konuşuğu MEB'ni Köksal Toptan'dı,

Toptan kendisine öğrenciler tarafından paralı eğitimle ilgili sorular sorularını cevaplamaktan kaçındı ve geçiştirdi. Bakan'ın soruları geçiştirmesi ve söz isteyen bazı öğrencilere söz hakkı vermemesi bazı öğrencilerin zorla söz hakkı alıp konuşmasını engelleyemedi. Öğrenciler Bakan'ın geçeceği örtbas etme girişimlerini alkışlarla ve "paralı eğitime hayır" dövizleri açarak protesto ettiler. Bakan ise bu durum karşısında konuşmasını içerde kalan bir kaç öğrenciye yaptı "Bunlar beni buldular. Tabii ki sorunları bana söyleyecekler" dedi.

Bakan'ı protesto eden öğrenciler ise eylemlerini fakülte binası içinde sürdürdüler. Öğrenciler hep birlikte şarkı söyleyip, "Paralı Eğitime Hayır, Özerk Demokratik Üniversite, Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları ile 30 dakika kadar eylemlerini sürdürdükten sonra dağıldılar.

Bakan ise bu süre zarfında içeride mahsur kaldı

Muhsinin katili işsizliktir

ANKARA, Özgür Gelecek/ Bir seyyar satıcı tarafından bıçaklanarak öldürülen Çankaya Belediyesi Zabıta'sı Muhsin Çelik'in cenazesi "Muhsin'in katili işsizliktir" sloganlarıyla toprdağa verildi.

Çeşitli demokratik kitle örgütleri ve belediye çalışanlarının yoğun katılımıyla gerçekleşen cenaze töreni, belediye yöneticileri tarafından seyyar satıcılara karşı bir gösteriye dönüştürülmek isteniyse de, belediye emekçilerinin yer yer yükselen sloganlarıyla düzen aleyhtarı bir şekle büründürülmeye çalışıldı.

Ülkemizde kırdan şehire göçün yoğunlaştığı yıllarda, işsiz-gücsüz bu yığınları istihdam edecek bir sanayinin sözkonusu olmaması ve ülke kapitalizminin dışa bağımlı bir şekilde spekülasyonla kârlar peşinde koşması nedeniyle, günümüzde artık işsizlerin istihdam edildiği bir sektör haline gelen seyyar satıcılık olgusu hızla gelişmeye başlamıştı. Bu gelişme karşısında, yetkisiz ve etkisiz zabıtalara seyyarlar arasında şiddetli çatışmalar da başlamıştı.

İşte tam da burada, belediye çalışmalarının attıkları, "Muhsin'in katili işsizliktir" sloganlarının altını çizerek vurgulanması gereken ise: Ne Muhsin suçlu, ne de seyyar satıcılar; suçlu olanlar zabıtalara seyyarların karşı karşıya gelmesine neden olanlar, işsizliği yaratandır.

Sendikal faaliyet yasağı

Haber Merkezi/İçişleri Bakanlığı onaylanan İLO sözleşmelerini (87 ve 151 sayılı) hiçe sayan uygulamalara girdi.

İçişleri Bakanlığı Hukuk Müşavirliği'nce Emniyet Genel Müdürlüğü'ne gönderilen bir açıklamayla sözleşmelerin personel ve üst düzey yöneticileri, polis ve silahlı kuvvetler mensuplarının sendikal faaliyette bulunmalarının yasak olduğu belirtildi. Bunların dışında kalan kamu çalışanlarının ise sendika kurup, üye olabilecekleri ama sendikal faaliyetlere katılmayacakları da açıklamada vurgulanıyor.

DİSK'TEN TAŞERONLUK SİSTEMİNE HAYIR MİTINGİ
DİSK yöneticilerine rağmen devrimci sloganlar

ADANA, Özgür Gelecek/ DİSK, taşeronluk sistemine karşı ilk mitingini Adana'da yaptı, 16 Mayıs Pazar günü saat 13.00'te Hastaneler kavşağında başlayan yürüyüş İstasyon alanında sona erdi. Mitinge DİSK dışında DKÖ'lerin ve kamu sendikalarının ilgisi büyüktü. Mitingin başlamasına az bir süre kala polis, Halkevi platformundaki 30'a yakın insanı gözaltına aldı, çeşitli müdahaleler ve kitlenin sloganla protestosuna rağmen bu insanları Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüler. Bunun dışında çeşitli sendikalar kendi pankart ve flamları ile alana girerken DİSK'li görevlilerin dayatmacı davranışlarıyla karşılaştılar. 12 Eylül'den önce olduğu gibi devrimcilerin pankartlarını ve sloganlarını içine sindiremeyen DİSK, aynı anlayışını bu mitingde de sürdürdü.

İlk müdahaleleri DDSB'li tarım işçilerinin pankartlarına oldu. Onların bu tutumu karşısında DDSB'lilerin cevabı şu oldu: "Biz bu pankartlarla alana gireceğiz. Biz-i polis engelleyemedi. Sizler de engelleyemezsiniz. Çünkü parkartlarda 'Taşeronluk Sistemine Hayır!', 'Devrimci İşçiler Sendika Yönetimine' ve 'Kahrolsun Sendika Ağalığı' gibi işçilerin örgütlü mücadelesine hitabeden devrimci sloganlar ve dövizler vardır. Bunları engellemek işçiler adına utanç verici bir olaydır. Polisin yapmadığını siz yapmaya çalışmayın!" DDSB'liler daha sonra kararlı bir şekilde sloganlarıyla alana girdiler.

İkinci müdahaleyi Eğitim-Sen ve Tüm Bel-Sen pankartlarına yapmaya çalıştılar. Ancak kamu emekçilerinin sert ve devrimci iradeleri karşısında utanıp, geri çekilmek zorunda kaldılar. Gözaltına alınan Halkevi Platformundaki insanların geri bırakılması için, ilk protesto eylemi DKÖ ve devrimci güçlerden geldi. Mitingin saat 13.00'te başlamasını isteyen DİSK diğer kitlenin "Arkadaşlarımızı bırakılmadan yerimizden kılmılamaya-

Nebioğlu'nun kalmi sloganlara dayanamadı

çağız" gibi sert ve kararlı davranışlarına rağmen yürüyüşü başlatmaya çalıştı. Biraz yürüdüktan sonra arkalarına baktıklarında kitlenin oldukça büyük bir bölümünün yürümediğini gördüler. Sadece SHP, CHP yöneticileri ve DİSK'li az sayıda işçi ve yönetici yürüyordu. Arkadaşlarının serbest bırakılması yönünde DİSK'li bazı işçilerin de direnen kitleyi destekledikleri görüldü. Buna dayanamayan DİSK yöneticileri, gözaltındaki işçilerin serbest bırakıldığını polis telsizleriyle kitleye duyurdu. Daha sonra miting alanına yürüyüş başladı.

Alanda DİSK'li başkan ve sekreteri konuşmaya başladı. Her zaman olduğu gibi reformist ve uzlaşmacı sendikal anlayışlarından dem vurular. İşçiler DİSK yöneticilerinin konuşmalarını "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Yaşasın Demokratik Halk Devrimi", "Kahrolsun Sendika Ağalığı", "Devrimci İşçiler Sendika Ağalığı", "Devrimci İşçiler Sendika Yönetimine", "Birlik Mücadele-Zafer" gibi sloganlarla bastırarak DİSK yönetimine tepkilerini dile getirdiler. DDSB ve diğer devrimci-demokrat kitlenin haykırışlarına kalbi dayanmayan DİSK Başkanı Nebioğlu, yere yığılarak hastaneye kaldırıldı.

Bornova Yurtlarında öğrencilerin hak alma mücadelesi

İZMİR, Özgür Gelecek/Mayıs ayında yapılan yurt seçimlerini devrimci-demokrat öğrencilerin desteklediği adaylarının kazanması, Bornova öğrenci yurdunun gerici idaresini harekete geçirmeye yetti. Öğrencilerin 6 Mayıs'ta düzenledikleri Hıdırellez şenliğine de yurt yönetimi büyük tepki gösterdi.

Daha sonra öğrenciler yemeklerin pahalı ve kalitesiz oluşunu, 500-600 kişinin kaldığı bloklardaki katlarda birer, ikişer banyo duşunun bulunduğu dolayısıyla büyük ölçüde banyo sorunu olduğu, giriş-çıkış saatlerinde cinsiyet ayrımı yapıldığı (kız öğrencilerin giriş saatinin erkek öğrencilerden daha erken olması) kullanılan yatak, çarşaf ve battaniyelerin çok kirli oluşu ve yurt disiplin yönetiminin tam bir kışla disiplini yönetmeliği gibi olduğunu vb. nedenlerle yaklaşık 1500 kişinin katıldığı bir protesto yürüyüşü düzenlediler.

Bu uyarı yürüyüşünden sonra yurt yönetiminin sorunları çözmek için hiçbir şey yapmadığını gören öğrenciler çeşitli demokratik kitle örgütleri ve basın mensuplarını yurda sokarak mutfakların, ders çalışma odalarının, tuvalet ve banyoların ne kadar sağlıksız ve ilkel olduğunu gösterdiler.

Bundan sonra da yurt yönetimi sorunların çözümü için kılını kırıpırdı. Öğrenciler yurt yönetimini harekete geçirmek için yine; siyasi partilere, demokratik kitle örgütlerine ve basına durumlarını belirten açıklamalarda bulundular.

Tüm bunlara karşılık yurt yönetimi sorunları çözmesi gerektiği yerde 30 öğrenciye disiplin soruşturması açtı. Gece saat 2-3'de kız öğrencilerin ailelerine telefon edip "kızınız yurtda yasadışı faaliyetlere katılmaktadır, gelip kızınızı alın, eğer gelip siz olmayacaksınız, polis götürülecek" gibi beyanlarda bulunup aileleri maddi ve manevi zarara soktu. Zira böyle bir telefon görüşmesinden sonra telaşla kızının yanına ulaşmaya çalışan bir ai-

le yolda trafik kazası yapıp büyük maddi hasara uğradı.

Soruşturma açılan 30 kişiden 22'sine 15 gün yurttan uzaklaştırma cezası verildi.

Ceza alan bu öğrenciler Bornova SHP ilçe binasında açlık grevine başladılar. Aynı gece İzmir'e gelen Fikri Sağlar'la diyaloga giren öğrenciler tarafından yurt yönetimi üzerinde bir baskı oluşturuldu. SHP il yönetimi ve Fikri Sağlar'ın yurt müdürü üzerinde oluşturduğu baskı sonucu yurt müdürü öğrencileri yurda geri aldığı açıkladı.

Öğrenciler yurda geri alınınca varolan sorunların çözümü için mücadeleye devam ettiler. Bu kez müdür 22 öğrenciye yurttan süresiz uzaklaştırma cezası verdi. Öğrenciler bu durumu protesto etmek için kampüsteki çeşitli fakülte öğrencilerinin desteğini alarak yurt yönetimini teşhir etmeye ve basın açıklamaları yapmaya devam ettiler ve açlık grevine başladılar. 21 Mayıs cuma günü yurt müdürü açlık grevindeki ve atılma cezası olan öğrencilerin akşam saat 17.00 kadar yurdu terketmelerini aksi takdirde polis zoruyla çıkarılacağını açıkladı. Zaten bu olaylar süresince Bornova Öğrenci Yurdu adeta sivil polis ve çevik kuvvetçe işgal edilmiş durumdaydı.

Öğrenciler 4 kişilik bir heyeti Ankara'ya gönderdi, diğerleri de yurttan ayrılmak zorunda kaldı ve açlık grevini Bornova SHP ilçe binasında sürdürmeye başladılar. Ayrıca yurt öğrencilerinin açlık grevini desteklemek amacıyla bir grup öğrenci destek açlık grevine başladı. Öğrencilerin açlık grevi SHP Bornova ilçe binasında devam ediyor.

Bornova Öğrenci Yurdu'ndan atılan açlık grevi öğrencileri verilen atılma cezaları iptal edilinceye kadar ve yurt idaresi tarafından sorunları çözümleninceye kadar eylemlerini devam ettirme kararında olduklarını belirttiler.

LİSELİLER NEDEN CİNAYET İŞLİYOR?

Eğitimde şiddet ektiler, cinayet biçiyorlar

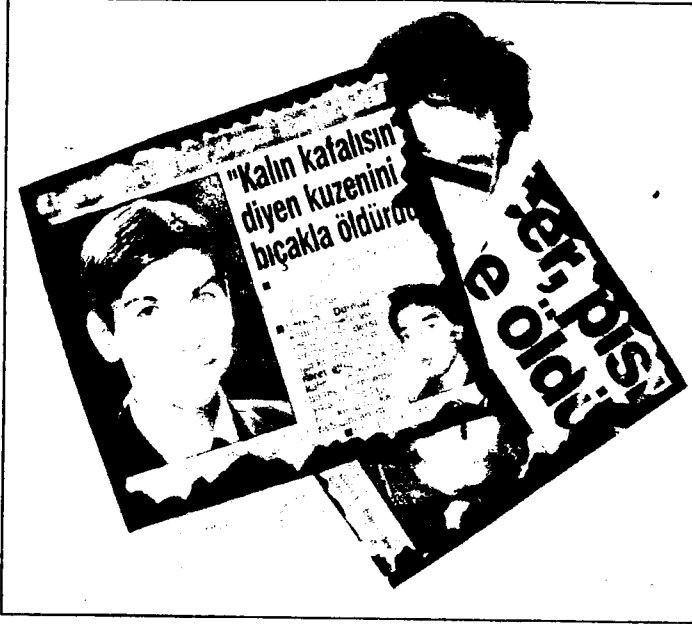
İSTANBUL, Özgür Gelecek/ Eskiden Beyoğlu'nun arka sokaklarında gecenin bilinmeyen saatlerinde işlenen cinayetler bugün ortasında, eğitim kurumları(!) olan okullarda işleniyor. Gün geçmiyorki gazete sayfalarında liseli öğrencilerin bıçaklama, öldürme olaylarını, okumayalım. Aşk profili çizerek yazılan bu haberlerde gözü bantlı bir gençle yanında "cinayete neden olan sevgilisi" genç kızın fotoğrafı yer alıyor... Burjuva basını her zaman olduğu gibi olayın içini boşaltıp, magazinleştiriyor. Olayların nedenlerini değil sonuçlarını sergiliyor. "Kız yüzünden" diye geçiştirip, gençlerin kafasını bulandırıyor, gerçekleri görmesini istemiyor.

Bir yanda hakim sınıflarca dayatılan yaşama karşı olanlar. Bir yanda sistemin çarkları arasında sıkışıp kalmış, kimliğini bulamamış gençler... He-man'lar, Süperman'lar üreten medya ve çürümüş eğitim sisteminin etkisinde kalan bu insanların şiddetle bu kadar içli dışlı olmaları ebette kaçınılmaz. Hem de en yakın arkadaşlarına dahi silah çekecek kadar...

OKULLARDA 'GIYOTİN MUAMMER' ÇOK

Bilindiği gibi geçtiğimiz yıl Vefa Lisesi'nde okuyan Barış Keleş okul müdürü Muammer Ekti'nin kendisini dövmesini onuruna yedirememesi ve intihar ederek yaşamına son vermişti.

"Giyotin Muammer" adıyla anılan okul müdürü olay unutulduktan sonra Bakırköy İlçe Müdürlüğü'ne atanarak ödüllendirilmişti. Şimdi, olay unutturulmaya çalışılıyor. An-

Liseli gençlikle ilgili cinayet haberleri burjuva basının sütunlarını bir sömürü nesnesi olarak süslüyor.

cağ arkadaşları Barış'ı hiç unutuyorlar...

Vefa Lisesi öğrencisi Cihan "okullarda çok fazla 'Giyotin Muammer' olduğuna inanıyor. 'Barış ölmekle belki kendi açısından kurtulmuş sayılır' diyor Cihan ve şöyle devam ediyor. 'Okullardaki cinayetler beni ürkütüyor. Gençlerle kimse ilgilenmiyor. Herşey karışık. Doğru olan ne? Hep biriktiriyoruz... İçimiz öfke dolu. N'olucak patlar tabii...'

Aynı okulun öğrencilerinden Cemile söze giriyor: "Bu gerici

eğitimin uygulayıcılarından daha ne beklenebilir sanıyorsun. Öğrencilerin geleceği belirsiz. Yarın liseyi bitirince ne olacağız. Dayakla eğitiyorlar. Hayvandan pek farkımız yok." Cemile din derslerinden de epeyce dertli. "Bin yıllar öncesinin uyusturucusunu bugün de bizi köreltmek için kullanıyorlar. Din dersleri çok sıkıcı ve anlamsız. İlgincidir, biz dinden iyi not alınca akıllıyız(!) 'ne olacağız?' diye sorup ta sorunlarımızı çözüm aramaya çalışınca aptalız."

Genç insanlar öylesine dolu ki...

Doğma büyüme Fatihli olduğunu söyleyen Hasan 23 yaşında. Üç yıl önce Vefa Lisesi'ni bitirmiş. Okul biterbitmez askere giden Hasan, arkadaşları Ahmet'in deyimleriyle uyumsuz ve garip takıntılı olan bir genç. Anlatıyor: "Çocukluğumuzdan itibaren milliyetçi yetiştiriliyoruz. Bize Türklerin üstünlükleri öğretiliyor! Askere gidene dek MHP'li abime hayrandım. Herşey askerlikle birlikte değişti. Askerliğimi Bingöl'de yaptım. Oraya giderken vatanımızı bölmek isteyen düşmanlarla savaşacaktım.. Ama gördüklerim çok farklıydı. O kört diye böyle herşeyden uzak bırakılan, yoksul insanları gördüm. Kafam karışık geldiğinden beri. Arkadaşlarıma gördüklerimi anlatıyorum, tuhaf karşılıyorlar. Artık ne yapacağımı bilmiyorum. Arkadaşlarımla çoğuyla kavga ettim. Artık camiye de gitmiyorum. Beni kimse anlamıyor. Şimdi İngilizce öğreniyorum. AHP başımı gideceğim buradan."

Ahmet de medya bombardımından söz ediyor: "Gazeteler, televizyon kanalları çoğunlukla cinselliği işliyor. Çıplak kadın resimleri, kırmızı noktalı filmler hep seks, şiddetle dolu. Ne olacak böyle olur işte. Okulda kız tavlama resmen erkekliğimizin ispatı. Okulun güzel kızlarını ne kadar tavlarsan arkadaşların arasında o kadar fiyakan artıyor."

Neval bir öğretmenin kızı. Şiddeti doğuran nedenleri sıralarken özellikle aile baskısı ile okulda verilen eğitimin üzerinde duruyor. "Ailem, özellikle de babam çıkışkan bir öğrenci olmam için ısrarla baskı yapıyor. Tabii hep kendileri

için. Bu beni çok sıkıyor. Okulda da öğrencilere uygulanan yoğun bir baskı var. Bizi birer robotmuş gibi yönlendirmeye çalışıyorlar. Dersler ezbere dayalı. Din derisi hocası arapça duaları ezberlemeyeni sınıfta bırakıyor. Okulda kafalarına uymayan öğrencileri işlemler, herşeyimiz gözlerine batıyor. Genellikle serseri öğrenciler şiddete başvuruyorlar, ama okul yönetimi onlara dokunmuyor. Çünkü bataklıkta debelenen bu insanlar, onlarla uğraşmayacak ne de olsa."

Öğrenci gençler tarafından suçlanan, dayak fasıllarıyla gazete sütunlarında boy gösteren öğretmenler tam sitemin istediği eğitimci tiptir. O nedenle ekonomik demokratik hakları için örgütlenen öğretmenleri devlet, sürgünle baskıyla yıldırma istiyor. Ama onlar bu çarka kendilerini teslim etmeye pek niyetli değil. Refhan Tümer Lisesi Felsefe öğretmeni Rukiye Ceylan, "okullarda öğrenciler arasında meydana gelen şiddet eylemlerini okulla sınırlamak doğru bir bakış açısı değil" diyor. Toplumla tümüyle ilgilendiren önemli bir sorun. Hemen hemen bütün kitle iletişim araçları şiddeti, birikimden, sevgiden uzak günübürlük, çıkarcı dayalı ilişkileri üretme işlevi görüyor. Genç insanlar kendilerine verilenleri sergiliyorlar bence."

Bu noktada, Gerici,feodal eğitimin öngördüğü eğitim sisteminin insanlar üzerindeki etkilerini azaltmak, daha da ileri giderek bilimsel eğitimi her yönüyle veren eğitim kurumları yaratmak için örgütüllükler oluşturarak mücadele etmek, tek çözüm olarak gençlerin karşısına duruyor.

Mersin Belediyesi basıldı

ADANA, Özgür Gelecek/ Mersin Toros Mahallesi halkı, kanalizasyon sorunlarının çözülmediği gerekçesiyle 21 Mayıs'ta Belediye'yi bastı. Belediye Başkanı Kaya Mutlu'nun haftada 2 gün düzenlediği, sözde halkın dertlerinin dinlendiği "Halk günleri"nde sorunlarını anlatmalarını ifade eden mahalleliler, aldıkları sözlerin yerine getirilmediğini, bu yüzden de belediyeyi işgal ettiklerini açıkladılar. Mahalle sakinleri ve muhtarları Mutlu yıllarca bizi oynattı. "Çağ atlayan" Türkiye'de bizler yıllardır eski köy hayatı yaşıyoruz, hiçkimse bizim sorunlarımıza merhem olmuyor. İki yıldan beri de 'Bugün git yarın gel' sözleriyle oyalandık. Artık bıktık. Bize kesin bir cevap verilene kadar buradan ayrılmayacağız." dediler.

Yüz işçi dilencilik yaptı

ADANA, Özgür Gelecek/ Adana'nın Osmaniye ilçesinde çalışan belediye işçilerinin 4 aylık maaşları ve sosyal hakları belediye tarafından verilmiyor. 21 Mayıs'ta belediye başkanı İbrahim Karayigit'le görüşen Belediye İş 2 nolu Şube Başkanı Nusret Birdir, olumlu sonuç alamayınca işçiler boyunlarına "Biz belediye işçisiyiz, dilenci değiliz. Allah rızası için bize yardım edin" yazılı dövizlerle çeşitli camilere giderek dilencilik yaptılar. Bu arada Osmaniye Büyük Camii'ne mendil açmak için giden Birdir ve Osmaniye Belediyesi sendika işyeri baştemsilcisi Hüseyin Cavit ile çok sayıda işçi gözaltına alındılar. Daha sonra serbest bırakıldılar.

HEKİMBAŞI HALKI ÜCRETSİZ MUAYENE EDİLDİ Sağlık emekçileri Çöp mağdurlarına sahip çıktı

İSTANBUL, Özgür Gelecek/ Tüm Sağlık Sen, İnsan Hakları Komisyonu 15 Mayıs'ta İstanbul İHD'de bir basın toplantısı düzenledi. Sağlık emekçileri toplantıda, Ümraniye Hekimbaşı Çöplüğü'nde biriken metan gazının patlamasıyla gerçekleşen faciayla ilgili olarak bölgede gönüllülük temelinde doktor, hemşire, laborant, eczacı ve çevre sağlık teknisyeni olmak üzere toplam 20 kişiden oluşan bir sağlık ekibiyle halka eşit ve ücretsiz olarak 7 gün süreyle sağlık hizmeti verdiklerini belirttiler.

Toplantı düzenleyenler adına konuşma yapan Tüm Sağlık Sen İnsan Hakları Komisyonu üyesi Dr. Ali Tezel 2 Mayıs günü İnsan Hakları Derneği, Tüm Sağlık Sen, İstanbul Eczacı Odası İnsan Hakları Komisyonu ve Kooperatifleri olarak olay yerine giderek incelemede bulduklarını, incelemeler sonucu yoğun sağlık sorunu olduğu ve herhangi bir sağlık çalışmasının olmadığı görüldüklerini, bunun üzerine oluşturdukları gönüllü sağlık ekibiyle bölgeye gittiklerini anlattı. Orada Ümraniye Kayma-

kamının olumsuz tavırlarıyla karşılaştıklarını belirterek, "Ümraniye Kaymakamına gerekli bilgi verildiği halde 'siz kimsiniz', 'kötü bir amaç için gelmediğinizi nerden bileyim' gibi olumsuz tavırlar göstermiştir. Daha sonra Ümraniye Belediyesinin gösterdiği Hekimbaşı Ahmet Arif Kütüphanesinde çalışmalara başladık" dedi.

6-13 Mayıs tarihleri arasında yoğun sağlık hizmeti veren ekip; çalışmaları boyunca 476 hastayı ücretsiz muayene ederek ilaçlarını verdiklerini, basit laboratuvar tetkiklerinin bir kısmını tanı aracı olarak kullandıklarını, sağlık taramaları sonucunda ezici çoğunlukta beslenme bozukluğu ve vitamin-sizliğin mevcut olduğunu, bunu iç hastalıkları ile deri hastalıklarının takip ettiğini, görülen bu hastalıklar dışında parazit ve üst solunum yolları enfeksiyonlarının yaygın olduğunu tespit ettiklerini söyleyen sağlık elemanları; "Çalışmalarımızdan çıkardığımız sonuç facia bölgesinde yoğun sağlık sorunları yaşanmaktadır. Bundan önce de olduğu gibi, (örneğin: Erzincan dep-

remi, Grizu faciası) bunu da unutturmaya çalışmaktadırlar. Ciddi hiçbir çalışma sözkonusu değildir.

Ne ilk ne de son olan bu tür facialar olayın olması ile gündeme gelmekte, devlet yetkilileri kendilerini aklamak için olmadık yöntemleri kullanmaktadır. Bu devletin yıllardan beri uyguladığı yöntemdir. Biz bunlara şaşmıyoruz" dediler.

Sağlık emekçileri; demokratik kamuoyunun, çeşitli facialar, infazlar, gözaltında kayıplar, katliamlar vb. olaylarda etkili, birlikte tavrı alma anlamında olayları teşhir ederek sürekli gündemde tutma noktasında eksiklikleri olduğunu belirterek, "kamuoyunu Hekimbaşı faciasında yaşananların özelinde bu tür olaylara duyarlı olmaya, birlikte hareket etmeye çağırıyoruz" dediler.

Basın toplantısından sonra İHD'den ayrılarak açlık grevinde bulunan Kağıthane Belediyesi işçileri ziyaret eden Tüm Sağlık Sen-İnsan Hakları Komisyonu üyeleri açlık grevindeki işçilere sağlık muayenesi yaptılar.

Malatya'da kamu emekçileri gözaltına alındı

MALATYA, Özgür Gelecek/ Malatya'da 16 Mayıs pazar gününden beri TDKP'ye yönelik olduğu ileri sürülen gözaltılar yaşanıyor. Edinilen bilgilere göre şu anda kesin olarak gözaltında oldukları belirlenen 4 kişi bulunmaktadır. Ancak daha fazla insan olabileceği de varsayılıyor.

Gözaltına alınanlardan Mehmet Türkmen Eğitim-Sen Malatya Şubesi'nin kurucu üyesi ve eski yöneticilerinden; Fikriye Er ise Tüm Sağlık-Sen Malatya Şubesi kurucu üyelerinden. İsimleri belirtilen diğer iki kişi

Müslüm Yıldız ve Arif Kal'ın ise Ören Kasabası'ndan gözaltına alındıkları tespit edildi.

İHD basın açıklaması yapan Mehmet Türkmen'in babası: "Hem oğlum hakkında bilgi almak, hem de evin anahtarlarını almak amacıyla Emniyet Müdürlüğüne başvurudum. Polisler anahtarları teslim etmek bahanesiyle beni oğlumun evine götürdüler. Ancak tekrar arama yapacaklarını belirttiler ve yaptılar. Daha önceki aramalarda hiçbir şey bulunamamasına rağmen bu aramada 'yasadışı yayınlar' bulduklarını söylediler. Bir tu-

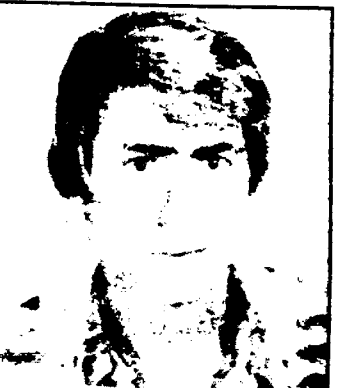
tanak hazırlayarak bana zorla imzalatıldılar" dedi.

Malatya İHD'deki basın açıklamasına katılan aileler: "Gözaltında bulunan ve sayıları ile kimlikleri kesin olarak bilinmeyen kişilerin sağlığından endişe duymaktayız. Polisler yargılama sürecini etkilemek için delil yaratmaya çalışması endişe vericidir. Kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz" dediler.

Olayla ilgili ayrıca basın açıklaması yapan Eğitim-Sen ve Tüm Sağlık-Sen Malatya Şube yöneticileri, üyelerinin gözaltına alınmasını kınadılar.

4. sayımız toplatıldı

Haber Merkezi/Gazetemiz Özgür Gelecek'in 3. sayısıyla başlayan toplatmalar, 4. sayıda da sürdü. 16-31 Mayıs tarihli 4. sayımızın, 11. sayfasındaki "TIKKO'nun Karadeniz Gerilla Birliği'yle yapılan röportaj", 19. sayfasındaki 18 Mayıs ağıtları değil, kavganın şafağıdır" başlıklı yazı ve 22. sayfasındaki "Devrimci Sol içindeki çatışmalarla ilgili, tanık ve tarafların anlatımlarını, diğer sol anlayışların değerlendirmelerini ve bir basın açıklamasını içeren haberler nedeniyle, İstanbul 2 Nolu DGM tarafından verilen kararla toplatıldı.

Ahmet YAVUZ
(Hamido)
1983 Mayıs'ında
Dersim'de faşist TC.
güçleri ile girdiği
çatışma da şehit
düştü.
Anısını
mücadelemizde
yaşatacağız!
Mücadele Arkadaşları

Nil Pınar Arın tutuklandı

Haber Merkezi/16 Mayıs'ta 4. Levent Sanayi Mahallesi'nde ki bir evde meydana gelen patlama sonucu yaralanan Nil Pınar Arın tedavi gördüğü Vatan Hastanesi'nden polislerce zorla sorguya götürüldü ve tutuklandı.

Arın, Vatan Hastanesi'nde 9 gündür tedavi görüyordu. 23 Mayıs'ta hastaneye gelen polislerce götürülmek istenmiş doktorların müdahalesi sonucu alınması engellenmişti. Ancak 24 Mayıs gecesi tekrar gelen Terörle Mücadele ekipleri Arın'ı zorla sorguya aldılar. 24 saatlik sorgudan sonra, 25 Mayıs'ta DGM'ye çıkarıldı ve tutuklanarak Bayrampaşa Cezaevi'ne götürüldü.

Nil Pınar Arın'ın tedavisini yapan doktorlar sol elinin kopan üç parmağını diktiklerini, ancak kullanılır durumda olmadığını ifade ettiler. Arın'ın bundan sonra baş ve işaret parmağını kullanabileceği bildirildi.

İşportacılar isyan ediyor

KAYSERİ, Özgür Gelecek/ Kayseri'de 20 Mayıs'ta polis ve zabıta işbirliğiyle gerçekleştirilen satıcılar operasyonunda arabalarına ve terazilerine el konulan ve malları dağıtılan seyyarlar isyan ettiler.

Operasyon sırasında direnen insanların birçoğu dövüldü, yaralanan iki kişi hastanelik oldu. Hayalarını vurulduğunu söyleyen Orhan Çakır isimdeki bir seyyar satıcı Devlet Hastanesi'nde 17 gün işgörmez raporu aldığı söyleniyor.

Seyyarlar olaydan sonra belediyeyi halay çekerek protesto ettiler. Yaklaşık 60 kişi eski Kayseri halinin önünde eylemlerini sürdürürken artık bundan sonra bu tür olaya sessiz kalmayacaklarını söylediler.

Tek sermayeleri bir araba olan işportacıların amacı zengin olmak değil, karınlarını tok tutmak. Yaşları 10-65 arasında olan bu insanlar her akşam eve ekme, yiyecek ve ilaç götürmek için yaşam savaşı veriyorlardı.

65 yaşında, işportacıym, emekli maaşım, altı çocuğa bakıyorum, şuan ne yapacağım. Sadece seçimlerde vatandaş olduğumuzu hatırlıyorlar diyor.

"Bayram temizliği" adı altında Kayseri Melikgazi Belediyesi tarafından düzenlenen bu operasyonda, iktidar belediyelerinin açık yüzü bir daha teşhir edildi. Bu yaklaşımlarıyla insanları açığa, işsizliğe, dolandırıcılığa, hırsızlığa teşvik ediyorlardı açıkça. Seyyarlar da hırsızlık mı yankesicilik mi yapalım demekten kendilerini alamıyorlardı. Satıcılar eylemlerini sürdürürken, Ergün Yazar adlı Kürt işportacı şimdiye kadar iş bulmadığını anlatıyordu: "ben nereye gitsen memleketimi soruyorlar. Kars deyinca sana iş yok diyorlar" dedi.

Demir Yol-Sen Sivas şubesi açıldı

Haber Merkezi / Demir Yol-Sen Sivas şubesi, 20 Mayıs'ta açıldı.

Açılışa konuşan yönetim kurulu üyeleri, 1991 Kasım'ından beri başvurmalarına rağmen siyasi iktidarın açılışlarını engellediğini belirttiler.

Demir Yol-Sen Sivas şubesi yönetimi, demiryolu çalışanlarının toplu sözleşmeli-grevli sendikal hak mücadelesinde yerlerini almaya kararlılar.

DERSİM BÖLGESİ'NDEN TKP/ML TİKKO GERİLLALARI'NIN GAZETEMİZE GÖNDERDİĞİ AÇIKLAMA "Bozo olayı ve Gerçek'in 'gerçekliği'"

Gerçek dergisinin 7. sayısının kapak konusu olarak verilen haberin gerçekleri ters yüz eden, devrimci bir yaklaşımdan öte, burjuvazinin ağzı ile onun gözüyle meseleyi ele alan GERÇEK dergisinin devrimci sorumluluktan ne denli uzak olduğunu yine devrimci dürüstlüğü erdem edinemedinin üzerini taşıdığı sergilemektedir.

Haber, bugün karşı-devrim safında kontr-gerilla olarak yer alan BOZO kod adıyla bilinen Yusuf Geyik'in durumuna ilişkin.

Mesele bir bütün olarak burjuvazinin bakış açısıyla ele alınmış, devrimci değerleri zedeleyen ve meseleyi yeterince birbirinden ayırtmayan bir tutum sergilenmiş ve bu vesiyeyle öncüye dolaylı bir kara çalma faaliyeti içine girilmiştir.

Şöyle ki, Bozo alçağı, faaliyet yürüttüğü TİKKO saflarından firar edene kadar devrimci bir pratiğin ve öncünün siyasi önderliği altında olup bu dönemde düşmanla herhangi bir biçimde ilişkisi yoktur. Ya da Kamer Genç gibi burjuva ağızların iddia ettiği gibi örgüte katılmadan bilinçli olarak düşman tarafından örgütlü olduğu iddiası doğru değildir. Buna Gerçek dergisinde aynı yorum olduğu gibi vermekle katılmıştır. Kaldı ki dergi, örgütün tavrını ve bu zat hakkındaki düşüncelerini bilmiyor değil. Eğer böyle olsa bile, bunu kolayca öğrenebilir. Tabii bunu burjuvazinin açıklamalarıyla yetinmeyip devrimci gerekleri yerine getirmeyi isterse.

Kamer Genç'in tamda düşmanın yamak istediği gibi "bozo bizim örgüt içinde örgütlü adamıydı" şeklindeki yalanlarını doğrulamaya çalışan burjuvazinin yeminli bekçisi gibi konumuna uygun hareket etmesi onun sımsal niteliği ve karakterine ters düşmeyen bir durum iken, Gerçek dergisinin de bunu onaylarcasına yayınlaması devrimci sorumlulukla bağdaşır bir durum değildir.

Yine Bozo, ayrı-tek- gezdiği dönemde bir arabadan kendisine ateş açılmasıyla birlikte arabayı taraması ve bir vatandaşın ölümünü, gerçek dergisi halktan birini bilinçli bir öldürmemiş gibi göstermektedir. Bozo haininin düni, bugünün içine karıştırılmaz. Bu devrimci bir yaklaşım olarak. Hele heleki örgüt safında yer aldığı dönem dahi ayırılmadan tüm faaliyeti kontr-gerillanın denetimindeymiş gibi gösterilmesi asla makul görülmez.

Bozo'nun yine yalnız iken Kekil Dal'ı cezalandırdığı doğru ve haklıdır. Bu kişinin ihbarcı olduğu gayet açıktır. Ve Bozo'nun yalnız iken yürütmüş olduğu faaliyet ay-

rıldığı örgüt tarafından değerlendirilmiş ve Bozo'nun firardan pişmanlık duyması ve özleştirmesiyle tekrar örgüt safına alınmıştır.

GERÇEK dergisi bütün bunları bilmiyor mu acaba? ya da devrimci gördüğü bir örgütün beyanlarını kendisine kaynak edinirken örgütün açıklamalarına hiçmi hiç gerek duymamıştır.

Yine örgüte alındıktan sonra, TİKKO'nun 1991'de gerçekleştirmiş olduğu pertek cankurtaran karayolları şantiyesine baskın eylemi örgütün eylemi olarak değil, Bozo'nun bir grupla kundaklama yaptığı söylemekte ve bu tümüyle bir asi çetenin sıradan bir eylemi gibi

verilmektedir. Burjuva basınının derekesine inmiş olan GERÇEK dergisini bu tavrından dolayı eleştiriyor ve devrimci sorumluluğu gereği özleştirmeye çağırıyoruz.

Bozo alçağı 1991'de Palu'da 4 TİKKO gerillasının şehit düştüğü çatışmada sağ olarak ele geçmiş ve düşmanın, "ya bizimle ya ölüm" dayatması karşısında devrim değerlerine TİKKO geleneklerini dışlayarak devrimci direme ve feda olmayı değil, düşmanla işbirliğini seçmiştir ve o günden itibaren başta TİKKO olmak üzere gerilla avına çıkmış, düşman onu alabileceğine kullanmaya çalışmıştır. Yerleşik halktan insanlara da zarar veren bu alçağın, bu tavırları teslimiyetin sonrasında her köpeğin yaptığı yapabileceği şeyler olmakla birlikte bu süreçten sonrası ile öncesini birbirine karıştırmak bu vesileyle devrimci değerlerde saldırmak, bir devrimci yılğının sorumluluğu olamaz.

Bozo'nun teslimiyetten sonra düşmanın tüm istemlerini yerine getirmesinde mümkündür. O da her halk düşmanı, her ağzı salyalı it eniği gibi bu suçlarının hesabını verecektir.

Sorun, bir hayinin içine düştüğü acz değil, burada sorun, devrimci bir yayının devrimci değerleri bir yana bırakarak meseleye pragmatist ve puan toplama hesepleriyle devrimcilerin sorumluluk alanına girmeyen şeyleri de devrimcilerle mal ederek burjuvazinin değirmenine su taşımaya, bunun yanında devrimcileri burjuvazinin ağızıyla yargılamaya çalışmasıdır.

Eğer olay özgünlüde örgüte yönelik eleştiriler söz konusu ise bunlar direk örgüt muhatap alınarak yapılmalıdır. Eğer böyle bir durum söz konusu değilse o zaman devrimci değerleri kazanımları, karşı-devrimin burjuvazinin kazanımlarından özenle ayırd etmek gerekir. Eğer yaklaşım bu olmaz ise burjuvazinin bulvarında safı girmekten de kurtulamaz.

Yargılı infazlara tepkiler büyüyor

Haber Merkezi/30 Nisan günü Kadıköy'de Terörle Mücadele ekiplerince katledilen iki öğrencinin infazlarına tepkiler yayılarak sürüyor.

12 Mayıs günü İstanbul'da Kamu Sendikaları şubelerinden yaklaşık 100 kişilik sendika üyesinin katılımıyla Hürriyet gazetesinin önünde yapılan basın açıklamasında Şengül Yıldırım ve Uğur Yaşar Kılıç'ın katledilmeleri protesto edildi.

14 Mayıs günü Eminönü Belediyesi temizlik işleri müdürlüğü önünde çoğunluğu Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB) emekçilerinin oluşturduğu yaklaşık 200 kişilik işçi ve memurun katılımıyla gerçekleştirilen basın açıklamasında devlet terörü ve infazlar kınandı. Öte yandan Belediye-İş ile Deri-İş sendikasına üye çok sayıda işçi de protesto amacıyla bir günlük açlık grevine gitti.

Eskişehir'de 15 Mayıs günü Anadolu Üniversitesi öğrencileri Şengül Yıldırım ve Uğur Yaşar Kılıç'ın polis tarafından katledilmesini düzenledikleri bir forumla protesto ettiler.

20 Mayıs günü Mücadele okurlarının Tokat'ta yargısız infazları protesto için yaptığı açlık grevine Özgür Halk ile Özgürlük Dünyası okurları da katıldı.

Demokratik Lise için Mücadele Komiteleri (DLMK) ile İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nden 10 öğrenci okul kantininde 1 günlük açlık grevi yaptılar.

İzmit'te Kocaeli Üniversitesi'nde yargısız infazları protesto için 30 öğrenci açlık grevine gitti. Öğrencilerden 20 kişi polis tarafından gözaltına alındı.

Meslek odaları temsilcileri 20 Mayıs'ta İstanbul Tabipler Odası'nda basın toplantısı düzenlediler. Tek canlı görgü tanığı Ergül Uzundiz'in olayı anlatan video

bandını gazetecilere izlettiler.

Bem-Sen'li 52 belediye emekçisi de yaşanan katliamları protesto için 20 Mayıs'ta bir günlük açlık grevi yaptılar. Yine 20 Mayıs günü Eğitim-Sen'li öğretmenler İstanbul Baro Başkanı Turgut Kazan'ı ziyaret ederek baronun yargısız infazlar konusunda tavır alınmasını ve gerekli başvurularda bulunmasını istediler.

Mücadele, Halkın Gücü gazeteleri ile Devrimci Gençlik, Memur Gerçeği ve Tavrı dergileri çalışanları da infazları protesto eylemlerine 21 mayısta gerçekleştirdikleri bir günlük açlık greviyle katıldılar. Öte yandan Çanakkale E Tipi cezaevinde bulunan tüm siyasi tutsaklar kamuoyuna yaptıkları açıklamada, "Uğurlar, Şengüller içimizden biriydi. Yarın sıranın bize gelmesini istemiyorsak, insanım diyen herkes Türkiye ve T. Kürdistan'ında yaşanan devlet terörüne, yargısız infazlara karşı duyarlı olmalıdır." dediler.

Bursa'da Deri işçileri ayaklandı

BURSA, Özgür Gelecek/

Bursa'da Keresteciler mevkii-nde kurulu, Öz Yükselen adlı fabrikaya 3 Mayıs günü sigorta müfettişlerinin kontrole gelmesi sonucu, bir işçi atılınca direniş başladı.

Fabrikada 11 aydır çalışan bir işçi, müfettişe sigortasız olduğunu söyleyince, patron tarafından hemen atıldı. Bu olay üzerine Öz Yükselen Deri Fabrikası'nda eylem başladı. Diğer işçiler desteklerini, işi yavaşlatarak gösterdiler. Fabrika patronu eylemin ardından 15 işçiyi daha attı. Atılanlar işyerini terketmeme kararı aldılar. Bunun üzerine patron polisleri fabrikaya çağırdı. Polislerin baskısı işçiyi yıldırmadı. Eylemler sürdü.

Öz Yükselen'deki kıyımın ardından, Gön Deri ve Derimsan adlı deri fabrikalarında da kıyım başladı. Bu işyerlerinden DİSK Deri-İş Sendikası'nda örgütlenmeyi sağlayan işçi önderleri atıldı. Diğer fabrikalarda olduğu gibi diğer işçiler, pasif direnişlerle patronları protesto etti.

Üç fabrikadan atılan toplam 24 işçi, fabrikanın önünden işçilerin içinde geçmişte sendikal faaliyet yürütmüş ancak şimdi işçi düşmanlığını körükleyen insanlar var. Bu insanlar, eylem sırasında SHP milletvekillerini devreye soktu. SHP Genel Merkezi ile bağlantı kuruldu. Onlar da olayı Bursa Valiliği'ne havale ettiler. Daha önce karakol polislerinin geldiği eylem yerine şimdi Terörle Mücadele ekipleri yığılmaya başladı.

Eğit-Sen'li öğretmenlerden TÖYAK'a tepki

Haber Merkezi/ Eğitim-Sen üyesi öğretmenler 20 Mayıs'ta Ankara'da Milli Eğitim Bakanlığı'na yolsuzluklarla çalkalanan İLK-SAN'ın yöneticilerinin görevden alınması ve Türkiye Öğretmenler Yardımlaşma Kurumu (TÖYAK) yasa tasarısının geri çekilmesi talepleri için yürüdüler.

Kağıthane Belediyesi'nden oluşan ve Bursa'da yargılı grevi yapan

işçiler de Eğitim-Sen'li öğretmenlere destek için yürüyüşe katıldılar.

Polisin nedense müdahale etmediği yürüyüş boyunca Eğitim emekçileri: "TÖYAK'a hayır!", "Soygun talan, işte İLK-SAN", "Personel yasına hayır", "Gerici, faşist eğitime son" gibi sloganlar attılar.

Yürüyüşün başını açan ve eğitimci Eğitim-Sen Genel Sekreteri

Siyami Erdem bir konuşma yaparak İLK-SAN'ın eline yüzde 2'lik zorunlu kesintilerden ayda 15 milyar kadar para geçtiğini, buna rağmen sandık yöneticilerinin yolsuzluk yaptığını belirtti. İLK-SAN talanının hesabını soracaklarını belirten Eğitim-Sen'in 74 şube başkan taleplerini içeren çok sayıda dilekçe ve imza metni TEB'ni Kocaeli Toplantı verildi.

GAZETECİ-YAZAR FAİK BULUT'LA İBRAHİM KAYPAKKAYA VE YAŞADIĞI DÖNEM ÜZERİNE KONUŞTUK

“O, diyalektiğin ‘en geri, en eliridir’ yasasını pratik içinde yakalamıştı”

Faik Bulut'u gazetemizdeki yazılarından tanıyoruz. Ortadoğu ve Kürdistan üzerine Özgür Gündem gazetesine de yazan gazeteci/yazar Faik Bulut'la 1968 kuşağı ve İbrahim Kaypakkaya üzerine konuşuyoruz.

Özgür Gelecek: Siyasetle tanışıklığınız nasıl başladı.

Faik Bulut: 60'lı yıllarda, 1965'lerden beri siyasetle ilgiliyim. CHP'li süreç... Hemen iki sene sonra TIP süreci var. CHP'lilik bir aile geleneğiydi. 27 Mayıs'a köyden tanıştığım var. 60'ya tayyare denilen askeri uçaklarla köylere gazete atıyorlardı. Bu gazeteleri köylülere ben okuyordum. Devlet köylülere baskıdan başka bir şey vermediği için Cemal Gürsel'in bendeki fotoğrafına kimi Abdülhamit kimisi başka birşey dedi. Devlet köye gitmemişti, baskıdan başka...

— Sizin TIP sürecinden TİİKP sürecine geçişiniz nerde ve nasıl oldu?

Bu örgütsel değil, sadece fikrîsel bir süreçtir. Biz burjuva devrimi kültürü aldık. Ortaokuldan sonra 1 yıl ara verdim. 1960'tan sonra çok önemli bir aydınlanma merkezi olan Ordu'ya gidip bir yıl orda kaldım. Sosyalizmin uç verdiği bir yerdi. Kitaplarla uğraştığım için o süreçte tesadüfen TIP'ın programına sempati duyan bir çizgideydim. Ondan sonraki dönemde Karadeniz'de lise ve öğretmen okulu bitirdim. Bu aşamada babası Tito'yla birlikte çalışmış bir öğretmenimiz vardı. Yugoslavya'dan gelme. Öğretmen okulunda... O sosyalist fikirleri çok net savunuyor bizi ve biz de teşvik ediyorduk. O dönemde artık sosyalist olduğumuzu söyleyebiliyorduk. Ancak sosyalizm-Marksizm ayrımında değildim.

Marksist düşünceyle tanışmam Gazi Eğitim Fakültesi'ndeki yüksek okul sürecinde "68 kuşağı" denilen kuşak içindeki süreçte oldu. Devrimci fikirlerle burada tanıştık. ML anlamda ve hemen onu izleyen ve herkesin okuduğu MZD vardı öğrendiğimiz. Herkes onu okurdu. Çok kitap çalınırdı, okumak için. O dönem çok kitap okunurdu. İşçi-Köylü gazetesi 50-60 bin satılıyordu devletin engellemelerine rağmen. Dev-Genç'in İleri dergisi vardı. Yanılmıyorsam satışı 100 bindi. O sırada sosyalizm yönünde korkunç bir aydınlanma dönemi yaşıyorduk.

— TİİKP'le tanışıklığınız üniversite yıllarında mı oldu?

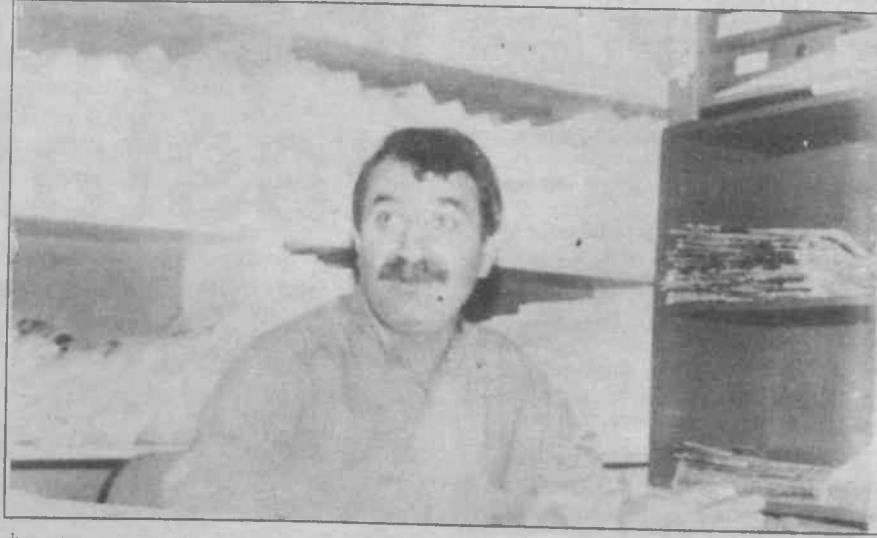
TİİKP demeyelim. Ben ilk önce Mihri Belli'nin içinde yer aldığı Sosyalist Aydınlar ve PDA sürecini yaşadım. TİİKP o zaman henüz kurulmamıştı. Sempatan şekilde alt kadro düzeyinde yer aldım; yaşadım. Bütün polemikleri dergilerden ve seminer tartışmalarından takip ediyorduk. Paneller oluyordu. Bu süreç oradan başladı. O süreçte Ali Mercan vardı. İbrahim Kaypakkaya İstanbul'daydı. Daha sonra İbrahim Kaypakkaya'nın yakın arkadaşı olacak olan Ali Mercan'la birlikte ve başka arkadaşlarla biz köy çalışmalarına girdik. Aydın köylerine ve Polatlı köylerine gittim. Ajitasyon-propaganda için gidiyorduk. Yani o zaman için ajitasyon-propaganda birimi diyebilirsiniz. Köy çalışmaları yapardık. Köylerde ajitasyon-propaganda yapmak, ilişkiler bulmak-kurmak-sağlamak, köy komiteleri oluşturmak (olanak varsa) temas kurmak. Bunların ürünlerini sonradan aldılar: Köy çalışmalarının en çok olduğu yerler devrimci merkezler oldular. Polatlı, Aydın, Pazarcık... Ben Aydın, Polatlı ve Kürdistan'ın bazı köylerine gidip çalışma yaptım. Ayrıca meklemekteki gelişimimde doğal olarak disiplinli biçimde çalışmalar yapıyordum.

— İbrahim'le ilk karşılaşmanız nasıl oldu?

Biz Kürt kökenli devrimciler 12 Mart öncesi ama ayak seslerinin geldiği süreçte Ankara'dan İstanbul'a gittik. Burdaki DDKO'na uğradık. Doğal üyesindik. (İlginç o zamanlar 'Sovyetler kurtarsın Kürtleri' diyekiler, bugün "Amerika kurtarsın" diyorlar. DDKO'nun kurucularından) DDKO'nun İstanbul'daki kongresi oluyordu. Aksayar'daydı Kaypakkaya'yı orda tanıdım. Çünkü İşçi-Köylü bürosuna uğramıştık sabahın bir vaktinde, tesadüfen oradaydık, tanıştık. O sırada bir şey daha anlatıldı. O dönemde Bulgar elçisi de gelmişti işte maddi yardım falan verelim, işte uzlaşım anlaşalım. Bizi eleştirmeyin çok fazla diyordu. Kaypakkaya o an onu tekme-tokat diyebileceğim bir tabirle kovmuş. Anlık bir olay. Ben o zaman militan ama çok alt birimlerde yer alan biriydim. Oyle çok yakın değildim; İbrahim'i tanıyamıyordum.

— Ben çok merak ettim. O zaman da öyle şapkalı mıydı?

Yok yok. Şapkası yoktu. Kaypakkaya'yla. Gaziantep'te iki defa karşılaştım. Bir-

"İlginçtir o zamanlar 'Sovyetler kurtarsın Kürtleri' diyen kişiler, bugün 'Amerika kurtarsın' diyorlar.

sinde Musa adıyla. Aranma durumum yoktu iki kişiyle gitmiştim. Filistin'e gitmeden önceydi. Bir yaz tatilinde köye gidip geçireceğimize devrimci çalışma içine girmek üzere gittik iki kişi olarak. O'nunla randevumuz önceden planlanmıştı. Malum Kavaklık denilen yerde, geldi bir bostan tarlasında buluştuk. Çok sempatik cana yakın geldi. O zaman ben yarı-legalim, o illegal. Onun tam bilincinde değildim. İşte o zaman şapkası vardı. Sık sık başından çıkarıp takardı, tıpkı köylü gibi.

Yanımdaki arkadaş, PDA'dan olmayan devrimci biriydi. Onu, Kaypakkaya'nın gözü tutmadı. Geri göndermemi söyledi. Bir biçimde geri gönderdim. İstasyonda önceden tutulmuş bir ev vardı. Ta istasyonun öte tarafı, yazlık bir sinemanın yanındı. İçinde bir dizi belge saklıydı. Kaypakkaya'yla ilk tanışıklığım bu. Üç ay kadar kaldım. Üç günde bir buluşuyorduk. Ben Antep'te çalışıyordum günlük kazancımla yaşıyordum. O ise bir şeyler için hazırlanıyordu. Henüz adını koymamıştı. Olağan çalışmalarımızla ilgili kendisine raporlar veriyordum. Semtte halka devrimci olduğumuzu söylemiyorduk. Bu üç ay kadar süren tanışıklığımdan sonra bağışımı koptu. Ben Ankara'ya döndüm ve okulumu devam ettim.

— Filistin'e gidiş süreciniz nasıl oldu?

12 Mart faşizmi geldi. Bizim okul (Gazi Üniversitesi) devrimciliğe ünlüydü. PDA'nın en çok, en sağlam kadrolarının olduğu bir okulu. 12 Mart'ta demek ve Dev-Genç yöneticileri içeri atılınca biz ikinci kuşak ön plana çıktık. O dönem Şafak yayını başladı. Gizli çıkan Şafak adına çalışmaya başladık. Onu boykotları düzenlenmesi izledi. Beşevler bölgesi büyük bir bölge okullar ve öğrenciler bölgesidir. Oyle olduğu bir ara PDA grubu (o ara Ali Mercan, Kaypakkaya'yla birlikte çalışmak üzere gitmişti) Ankara devrimcilerini ve okullarını örgütleyen beyin durumunu gelmişti.

— O dönemde ayrılık yok henüz değil mi?

Henüz yok o dönemde. Şafak grubunun çalışmaları var. ODTÜ öğrenci hareketinin, Dev-Genç'in beyniydi. 12 Mart saldırılarıyla sinmişliğin olduğu dönemde "Maocu" olarak bilinenler PDA safında toplanan devrimcilerin mücadelesi vardı. Daha önceleri süren bir davam vardı. Toplu kital denilen (faşistlerle kavga oldu) olaydan ötürü. Sonra sıkıyönetimce arar duruma düşünce kesime gittim. O dönemde hafif bir kulağıma çalınmıştı ayrılıklar. Ama ayrılık taraflarında kimler vardı, henüz net değildi. Antep, Malatya, Maraş üçgenine gittim. Orada yeniden Cafer Topçu ve şu an devrimci mücadeleyi bırakmış biri var alt birim olarak temasın onlarla oldu. Bu sefer Antep'te bütün bir mahalleyi örgütledik. Pazarcık köylerine gidip bize söylenenler çerçevesinde örgütleme faaliyetleri içine girdik. İşte bu dönemde Kaypakkaya'yla iki defa görüştük, tartıştık. Antep Kavaklık'ta görüştük. Kaypakkaya'yla tartışmamızın özü o dönemin tabiriyle "boz kır tutuşmaya elverişli mi değil mi", "yani silahlı mücadeleye hemen başlayalım mı, başlamayalım mı?". Ben henüz "bozkırın kuru olduğuna" kani değildim. Kaypakkaya olduğuna kaniydi zaten. Ashında tartışmamız da çok kısa sürdü. O sırada Filistin'e gittiğim, gelmiştim. Filistin'de de Cengiz Çandar hariç diğerlerini ikna etmiştim. Bunu alt kadrolar açısından değil, sorumlular açısından söylüyordum. Kaypakkaya Filistin'de bir bağlantı kurmuştu ve o dönemde Ali Mercan'ın da gittiğini duymuştum. O tartışmaların birinde Kaypakkaya'ya yumruk sıkılması hoşuma gitmemişti. Şimdi faşist olan insanın yumruğu devrimciyi dövmecektir, bu yanlış.

ğunu sıkmasını benimsemedim. Bunun hot-zotçulukla olmayacağını söyledim de.

— Biz kişiliğiyle fikirleri açısından tanımak istiyoruz İ.K.'yı

O dönemde Aydın'dan (Nazilli) Antep-Malatya'ya kadar kuryeler motorsikletle gelip gidiyorlardı. İyi bir iletişimdi. Kaypakkaya Aydın tarafına iki defa gitti geldi. Belki daha fazla... Hem de aranmasına rağmen. İK'nın fikirlerinin eleştirisini daha sonra hapiste bir dergiden okudum. Filistin cezaevinde. D. Perinçek'in İK'ı adını zikretmeden onun görüşlerini hedefliyen eleştirisi vardı. Ben Filistine giderken ayrılıklar netleşip alt birimlere henüz ulaşmamıştı. İkincisi de silahlı mücadele pratiği daha netlik kazanmış değildi.

— Şafak kadrolarının (TİİKP yönetiminin) bu konuda bir fikri yok muydu?

Ordaki birimlerin ve Bora Göze'nin görüşü bir yıllık çalışmadan sonra iki yıl içinde başlarız biçimindeydi. Giden 8 devrimci şehit olmasaydı ve sağlam bir dönüş olsaydı TİİKP böyle sağa kayar mıydı? MK düzeyinde Cengiz Çandar, Ömer, Şahin Alpay, Atıl Ant, Müfit Özdeş gidip Filistin'i ve devrimci mücadeleye içindeki bir halkı gördüler ama devrimciliği bıraktılar. Ben oraya gidip sıcak mücadeleyi gören ve mücadeleyi bırakmayanların sağa kaymayacağı önemli derecede engelleyebileceği kanısındayım.

— Filistin'e eğitim görüp dönmek için mi gittiler?

TİİKP'de bir kısmı için ticaretindeydi. Gördüm. Genelde Türk-Kürt bütün Türkiye devrimciler, mücadele için yurda dönmek düşüncesiyle gittiler. Mesela Teslim Töre "MHP'liler bizim oralarda kamp açmışlar. Peki biz niye gidip oralarda eğitim kampları açmayalım" diyordu. Ben, MZD'ni benimseyen insanların, bunu çok daha sistemli biçimde düşündüklerine tanık oldum. Sınırı geçen kaçmadılar. Giderken çalışma yaparak ve komiteler oluşturarak gittiler. Ülkeye dönüştü de dolayısıyla daha önceki devrimci çalışmaların ürününü toplayarak bir dalga başlatacaklardı. Bu sefer silah şu bu gelecekti. Özellikle bizim programımız Avrupa'ya, gitmekti. Avrupa'da da işçiler vardı. Köylerde çalışmayı zaten yapmıştık. Ve Filistin'de de çalışma yaptık. Avrupa'dan da örgütleyebildiğimiz kadar işçiyi Türkiye'ye getirecektik ve İşçi-Köylü kadrosunu oluşturacaktık; Halk Savaşı başlatacaktık. Türkiye devrimciler pek disiplinli olduklarından Filistinliler nöbet ve yönetimlerini onlara veriyorlardı. Çok ciddi ve disiplinli yoldaşlık ilişkileri vardı. İK'nın kamplara gidişi orada tartışmaları yoğunlaştırmıştı.

— Bir de sizin İsrail'de yaşadığınız cezaevi süreciniz vardı?

Filistinliler içinde kamptaki ajanlara kurban olduk. Bizden kaynaklanan bir hata değildi. Biz hava-kara-deniz olmak üzere üçlü bir baskına uğradık. Geceyarısı operasyonu 4-5 saat sürdü. Ben nöbet devralmak üzereydim. Ayakta olmam beni kurtardı. Kurşunum bitince yaralandım ve yakalandım. 12 kadar Türkiye ve Filistinli 20 civarında vardı. 18-20 gün kadar işkenceli sorguya tabi tutuldum.

— D. Perinçek H. Berktaş arasındaki mektuplaşmalar yayınlandı. İK'ya suikast tasarlanmaması söz konusu?

Ben Doğu'yu tanıyorum (80'den sonra tanıdım). Aldığı ahlak itibarıyla bir kişiyi tasvir için yazdığı yazıya bakarak ne söyleyebiliriz. Ancak aramızda bir ilişki vardı. Ben Doğu'nun adam

öldürtebileceğine dair bir kanı taşıyıyorum. Tahmin etmiyorum. Gözlemlerim böyledir.

— 80 döneminde ihbarcılık yapıyordunuz?
—Aydınlık'ta 3 ay kadar çalıştım. Eylül geldi. Genel siyaset olarak solu deşifre etme kararı olmasa o yayın yapılmazdı. Ama özelden, bu işin sorumlusu 12 Eylül'ün ikinci günü kaçıp gitti ve Aydın'ın geleneğinden birisi değildi. Kayhan ya da Kayhan adında biriydi. Kaçtı, şimdi nerde bilmiyorum. Hastalık orada aranmamalı, başka yerde. Subjektivizm ve Kemalizm'de... O dönemde şu sorulmalıydı: Solu deşifre etme yöntemi, devrimcileri kazanır mıydı?

— Sol-İçli ilişkilerde örneğin sosyal-emperyalizm konusunun tartışılması sürecinde İbrahim'in saldırganlığına uğradığınız biliyoruz. O bu anti-demokratik ortama rağmen tartışmaları sürdürmüştü.

İbrahim'i çok fazla tanıyıyorum. Ama tanıdığım kadarıyla dayak yiyen yiyen siyasi olarak ön plana çıkan tiplerdendi. Dayak yemekten korkmazdı, fikrini cesaretle söylerdi. Yalnızca İbrahim'de değil MZD'ni savunan hemen herkeste gördüm. Bu Kültür Devrimi'nin kazanımıdır. MZD'de yok yoktur. Olmaz olmaz. Bu tavır alamayanlar önder kadro olamıyordu. Dağı deviren köylü örneği devrimci kararlılık için tipik bir örnekti.

— 68'lilik diye bir kavram var 68'liler Vakfı çevresinde 68'lilik olgusunu kullanırlar. İbo bu 68'liliğin neresinde?

O dönemde 68'liyiz denmiyordu. Devrimciyiz deniyordu. Sonradan çıktı bu 68'lilik. Avrupa kaynaklı olarak basın türetti. Devrimci olmaktan daha güzel birşey olmaz. İkinci yanı 80'den sonra her şey paraya, metaya dönüştü. 68'lilikte metaya, paraya dönüştü. Hem de nostalji... Bugün komünizm para et-sin, en büyük komünist Hürriyet gazetesi olur...

İbrahimlerin en önemli özelliği kampüs ruhu içinde kalmamaları ve dünyayı fethetme cesaretine sahip olmalarıdır. Dünyayı fethetme nerden başlar? Kendini fethedersen, kendini aşarsın. Kendini aştıktan sonra kendini halkına adarsın.

Mao Zedung Düşüncesi'ni benimseyenler okullarını terkedip gittiler. Bir bakıma devrimci Evliya Çelebi. Ama gezmek için değil, değiştirip dönüştürmek için gittiler. En yakın bölgeye, köye, fabrikaya gittiler. Diğerleri ancak arandıkları zaman paçayı kurtarmak için gittiler. Halbuki Halk Savaşı düşüncesini benimseyenler içinde aramayanlar da gittiler. Dünyayı fethetme ruhu buydu; Kendi küçük dünyasından çıkıyor, öğrenci kampüsü dünyasından çıkıyor, en yakın köyden çıkıyor, bir çocuk merakıyla keşfetmeye başlıyor, keşfettiğe değiştirmeyi düşünüyor.

İK'da sonradan gördüğüm en önemli iki özellik vardı. O dönemler dalga geçiliyordu ama şimdi diyalektik kanunu haline gelmiş bir şey. Belki eylem içinde yakalanmış birşey, çok belirgin değildi belki, ama "en geri, en ileridir" yasasını yakalamıştı. Mesela İK Kürt köylüsünün en geri özelliklerini çok övüyordu. Ama devrimi bu geri özellikler yaratacak diyordu. Marksist teorisyenler "en geri, en ileridir" yasasını çok iyi açıyorlar. En geri, en ileri devrimci olma ya adaydır. O bunu yakalamıştı. Marksistler bunu yeni yeni tartışmaya başladı. Bu önemli bir Marksist diyalektik kural. Bu tarihe dipnottur. Bakınız; Dersim, Siirt en geriydi en ileri olma ya başladı.

İkinci önemli özelliğini, MİT raporlarında da görmek mümkün: *İlk defa Kemalizm'den kopma yönünde bir adım. Çok gelişmemiş mükemmel olması gerekmiyor ama Marksizm'in kendisi budur. O yönleme girme ayrıca Kürt meselesinde net tavır koyduğu için önemli bir çıkış.*

— Kendinizi ideolojik olarak nasıl ifade ediyorsunuz?

Ben eski düşüncelerimden kopmuş değilim. Devrimci heyecan olarak hiçbir şey kaybetmedim. Hiç de pişmanlık duymadım. Olaya nostaljik olarak da bakmıyorum. Kürt meselesine bakışımı da, Marksizme borçluyum.

Geçmişin acılarını ve ideolojik açmazlarını aşip bugüne gelebildiysem, bu da Marksist düşüncem benimsemem sayesinde. Bir yere bağlı değilim. Bağımsızım, bir gazeteci-yazarım. Bağımsız yazabiliyorsam bunu Kültür Devrimi'ne borçluyum. Ben Mao'yu çok seviyorum.

Öncelikle, önceki bölümden (yer kısıtlılığı) nedeniyle artan yerleri buraya aktarmakta yarar görüyoruz. Zira bu sayı için düşündüğümüz "ideolojik hastalıklar, nedenleri, tedavi yöntemleri" üzerinde durmadan önce o noktaların belirtilmesi konunun daha iyi kavranmasına hizmet edecektir.

İDEOLOJİK MÜCADELE ALANLARI VE YÖNTEMLERİ

Bu başlık altında konuyu 3 noktaya ayırmış, her alanı ve orada uygulanacak yöntemi işlemiştik. Üçüncü alan olarak belirttiğimiz ve yarım kalan **parti içinde ideolojik mücadele** noktasıyla devam ediyoruz.

Proletarya partisi ve üyeleri toplumun ve sınıf mücadelesinin bir ürünüdür ve ondan yalıtılmış değil, tam tersine onun en kızgın yerinde ve sürdürücüsü konumdadır. Bu ilişkide, saptmaya yolaçan nedenler "birincisi, sınıf mücadelesi koşullarında, burjuvazinin ve burjuva ideolojisinin proletarya ve onun partisi üzerindeki baskısı ... ikincisi, işçi sınıfının heterojen bileşimidir, işçi sınıfı içinde farklı katmanların varlığıdır." (Stalin Muhalefet üzerine C. 2, sf. 72, İnter Yayınları) Bu nedenlerle sınıf mücadelesi, proletarya ile burjuvazi arasındaki savaşım, kendi mecrasında proletarya partisi içinde de sürmektedir.

Proletarya partisine alınanlar kuşkusuz "burjuva" unsurlar olarak alınıp kabul edilmiyorlardır. Böyle düşünmek çok saçma olacaktır. Eğer öyle olsaydı bu unsurları partiye almamak sorun halledilmiş olurdu. Sorun tamamen sınıf mücadelesiyle bağlantıda, zıtların birliği ve birbirine dönüşümünde aranmalıdır. Bazıları parti içinde iki çizgi mücadelesinin sözkonusu edilemeyeceğini, farklı bir çizginin olabileceğini varsaymanın böyle bir çizgiyi istemek ve benimsemek olacağını ve bunun da kaçınılmaz olarak hizip ve bölünmelere yolaçacağını iddia ediyorlar. Bunun kaçınılmaz olduğunu, aksinin eşyanın tabiatına aykırı olduğunu görmek istemiyorlar. Kuşkusuz böylelikle de proletarya ve komünistleri burjuva anlayış ve saptmalara karşı silahsızlandırmış oluyorlar. Yaşananları, hatta kendilerinin yaşadığı gerçekliği bile görmek istemeyenlere gerçekleri anlatmanın olanağı yoktur. **"Görmek istemeyenden daha kör, duymak istemeyenden daha sağır yoktur"** diye bir söz var. Tam da böyleleri için söylenmiş olsa gerek.

En uç örnekler olarak sözedecek olursak; Arnavutluk Emek Partisi (AEP), Parti içinde ikinci bir çizginin çıkamayacağını söylüyordu. Oysa yaşanan süreç bu anlayışın burjuva bir anlayış olduğunu ve bunu savunan burjuvaların, bu keskin Marksist (!) (katsıksız Marksist (!))lerin bizzat partiyi burjuvalaştırdıklarını gösterdi. "Burjuva çizgi olamaz, gelişemez" diye diye burjuva çizgilerini geliştirdiler. Ve sundukları anlayışlarla da kitleleri oyaldılar, aldattılar. Nasıl olsa Partide burjuva çizginin çıkmasının imkanı yoktu, kitleler önderlerine herşeyiyle güveniyorlardı ama tam da o anda burjuvalaşmış önderlerinin burjuva çizgilerine hizmet eder hale geliyorlardı. Gelinen aşamada herşey, görmek ve duymak isteyenler açısından artık ayan-beyan ortadadır.

İkinci bir uç örnekte Devrimci-Sol hareketidir. İki çizgi mücadelesi, Parti (örgüt) içi demokrasi, Demokratik-Merkeziyetçilik ve benzeri konularda tam bir monolitik anlayışa sahip ve karizma sahibi önderlik yaratmayı suni olarak körüklemeye ve de örgüt içinde çıkacak "alternatifleri", "çatlak sesleri" bastırma anlayışına sahip olan kavrayış, bugün kaynayan kazanın kapağını fırlatıp alması olgusunu yaşamaktadır. Yaşanmış ve yaşanmakta olan parti (örgüt) yaşamlarını örnek alıp ders çıkaracak yerde kibirli davranmanın, "bizde olmaz", "ikinci bir görüşün varlığına izin verilemez, anlayışına" sahip olmanın sonucunda yaşananlar, isteriz ki eğitici olmalı, dersler çıkarılmalıdır.

Halk arasındaki çelişkileri çözme mücadelesi zorluklarla dolu ise, Parti içindeki çelişkileri çözmek zorluğun karesidir. İdeolojik mücadele yürütme salt basit fikir çatışması olarak da ele alınamaz. O bu düzeyin de üstünde bir yaşam, örgütlenme ve mücadele anla-

yışdır. Yaşamın kavranışı sorundur. Sabırla, inatla ve bilimsel kafayla yürütülmesi gereken bir mücadeledir. Temel amacı gönüllü birliği pekiştirmek ideolojik ve politik formasyon ve pratiği daha da üst seviyelere çıkarmaktır. "Birlik-Eleştri-Daha üst seviyede birlik" formülasyonunu tamamlayan "Birlik-Mücadele-Zafer" şiarı, bütün bunlar parti içi ideolojik mücadelenin hedefleridir. Ve buna ancak parti içinde ciddi, enerjik ideolojik mücadele yürüterek varılabilir.

Parti içi mücadelede olgu bu amaçla ele alınmıyor, tam tersine yıkıcı, bölücü amaçlarla ele alınıyorsa açıktır ki ML'ler bunu mahkum edecek ve aşacak formasyon, sabır, kararlılık ve deneyime de sahiptirler.

Konunun daha iyi kavranması için gerek SBKP/B'den gerekse ÇKP'den ve TKP/ML'den örnekler verilebilir ancak olanaklarımızın sınırlılığını gözönüne alarak konuyu bu kadarla noktalyoruz.

İDEOLOJİK EĞİTİM, HER AN SÜRDÜRÜLMESİ GEREKEN TEORİK-PRATİK MÜCADELENİN KENDİSİDİR!

İdeolojik eğitim, salt okuma-inceleme faaliyetleriyle sınırlanmayacağı gibi, bunu yapmadan sadece günlük görevleri yerine getirmek ya da sadece pratik yaşamın bir alanında ustalaşmak da değildir. Yaşamın her alanının diyalektik birliği olarak alınmayan eğitim sakat ve güdük kalmak zorundadır. Kuşkusuz bir alanda uzmanlaşmak bugünkü koşullar ve mücadelenin gereği açısından bir zorunluluktur, bu başka birşeydir, ideolojik eğitim ve donanımın kendisi değil bir parçasıdır. Burada sorun;

- 1- Diyalektik-materyalizmi her alana, her olguya uygulama bilinci ve çabası,
- 2- Yaşamın her alanında teorik eğitim, birikim,
- 3- Sınıf mücadelesinin her alanına hazırlanma bilinci ve çabası,
- 4- Bütün bunları yaşam biçimi haline getirerek sınıf mücadelesinin kızgın ateşi içinde yer almaktır. Yani yüreğini haklıların ve savaşımların, proleter nefeslerin yüreklerinin yanına atmamak ve tereddütsüz koro'ya katılmaktır.

Bütün bunları kazanma olayı ideolojik eğitimin hem amacı, hem de kendisidir.

İdeolojik eğitim, davaya inancı pekiştirici ekonomik, siyasal, kültürel, sosyal, cinsel, psikolojik, felsefi, örgütsel, üretimsel, askeri vb. vb. teorik ve pratik çalışmaların bütünü, kısa bir sözcükle; insan ve toplum yaşamının her alanında kendini iyi bir insan, iyi bir savaşçı olarak yetiştirme çabasının, bütünüdür.

DEĞİŞMEK İSTİYORSAK DEĞİŞİRİZ!

Bir kişinin ideolojik eğitimini tek başına sürdürmesi ve ilerletmesi mümkün değildir. Mutlaka örgütlü bir çaba içinde olması zorunludur. Keza örgütlü de olsa pratik yaşamdan kopuk olarak da mümkün değildir. O halde ortaya çıkıyor ki **ideolojik eğitim ancak, örgütlü ve**

YAŞAMIN KAVRANIŞI VE YENİ İNSAN-3

İdeolojik hastalıklar; nedenleri, çözümleri

pratik yaşamla bütünleşmiş olarak ve kişinin kendi özel gayretlerinin de katkısıyla sağlıklı olarak yürüyebilir, kişileri geliştirebilir. Bunu yapacak olan kolektif, komünist partisidir. İnsanlar parti ile ilişkiye geçtiklerinde yoğunlaşım biçim verilmesi ve hatalarından arındırılması gereken bir konumdadırlar. Bunları komünist parti sempoizantın hücreleriyle, yan kollarıyla ve parti okullarıyla "hergün her bakımdan biraz daha ilerleme" perspektif ve bilincine harmanlanan kişinin gayretleriyle bütünlüklü olarak yerine getirir. Savaş alanlarında çelikten savaşçılar yetiştirir ve zafere doğru ilerler.

Ve bir söz;
"Halkı yöreklendirmek için ona kendi gücünden de korkması gerektiği öğretilmeli" Marks.

DEĞİŞMEK İSTEMEYENİ SİYASİ EĞİTİM DEĞİŞTİREMEZ!

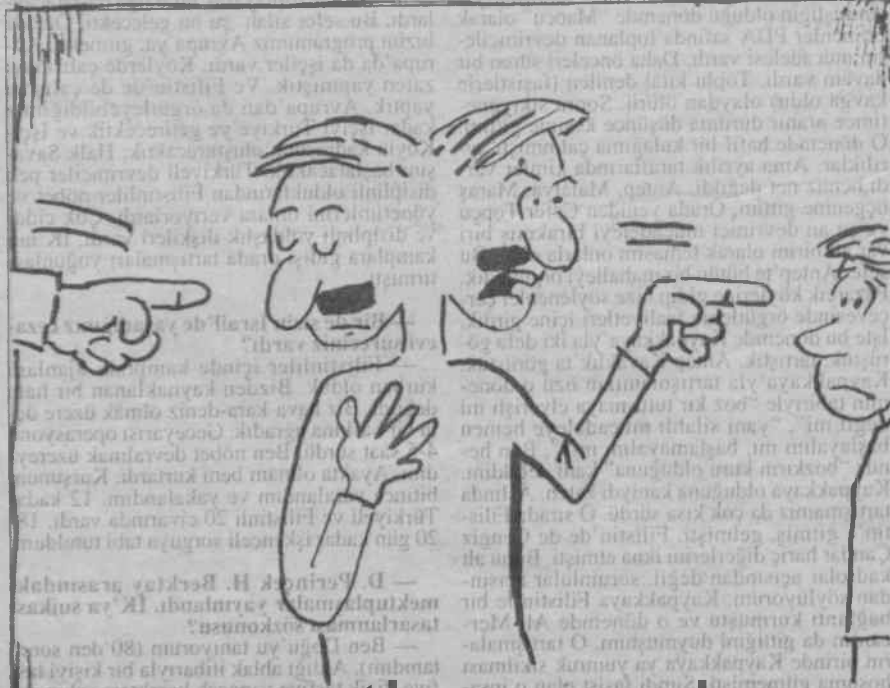
Bir noktanın daha altını kalın çizgilerle çizmek gereği duyuyoruz. **"Değişmek istiyorsak değişiriz"** derken aynı zamanda değişmeyenlerin de istemedikleri için değişmediklerini vurgulamış oluyoruz. Bazıları siyasi eğitimin herşeyi halledebileceğini düşünüyor, bizde "siyasi çalışmanın bütün çalışmaların can damarı olduğunu" düşünüyoruz ancak bundan da önce değişme isteğinin temel olduğuna inanıyoruz. Kuşkusuz burada istenen değişim yapılamayacak düzeyde, ütopik olarak istenen değil, yapılabılır düzeyde olan değişimdir. Yani varolanı bir adım daha ileriye götürmektir. Bu nedenle, nasıl ki; **"görmek istemeyenden daha kör, duymak istemeyenden daha sağır yoktur"** diyorsak, **değişmek istemeyeni de hiçbir şeyin değiştiremeyeceğini belirtmek istiyoruz.** Eğer böyleyse bu insanların, siyasi eğitim yapılmama gibi bir ge-

rekçeleri olmayacağı gibi, literatürlerinde de "yapamıyorum" sözcüğü olamaz. Bu gibilere, Lenin'in sözleriyle; **"yapamıyorum değil, yapmıyorum deyin!"** diyoruz.

İDEOLOJİK HASTALIKLAR; NEDENLERİ, ÇÖZÜMLERİ

Komünist partileri ideolojik-siyasi hat'ta saptmalara karşı fikir mücadelesinin yürütürken, bunların pratik yansımalarına karşı da düzeltici çalışmalar yapmak zorundadırlar. Her ne kadar anlayışların düzeltilmesi pratik uygulamaya da yansımak zorundadır diyorsak da, bununla birlikte-pratikteki düzeltmelerle de kafalardaki anlayışların düzeltilmesi söz konusu olabilir. Burada görev ikilidir; anlayışları değiştirmek için fikir-anlayış tartışmaları ve diğeri, yani pratik davranışların analizi, kavranılması. Yani bizzat kendi pratiğiyle eğitim.

İdeolojik hastalıklar dediğimizde komünist partideki ideolojik hastalıktan söz ettiğimiz anlaşılıyor. Parti dışındaki anti-ML anlayış ve pratiklerin olsun, Parti içindeki olsun "neye göre hastalık?" sorusunun yanıtı ML-MZD bilimine göre olacaktır. "hasta" açısından da ML-MZD'ne sahip olmak iddiasının olması zorunludur. Burjuva ya da küçük-burjuva olan, o anlayışa göre kendisini biçimlendiren ve bunu doğru-meşru görerek savunan birisine "sen de ideolojik hastalık var" diyemeyeceğimize açıktır. Hastanın kendisinin "ML olmak" gibi "devrimci-demokrat olmak" gibi bir iddiasının/ ya da en azından "iyi insan olmak" gibi bir iddiasının olması gereklidir. İddia gereklidirki ona kıyasla değerlendirme yapılabilir, tedavisinde de iddiasının adamı olmak gibi bir nokta hedeflenir. Bu birinci nokta. İkinci olarak, yukarıdaki anlatımdan da çıkıyor ki, hastalık dediğimiz ve bizim asıl üzerinde duracağımız şey burjuva/küçük-burjuva anlayış ve davranışların proleter saflarda yankı bulması, orayı da etkilemesidir. Bu da, proleter saflardaki olumsuz etkilenmelerin bujuvazi kaynaklı olduğunu ortaya çıkarıyor. O halde burjuva anlayış ve davranışlardan kopuş birincil çözümdür. İkincisi ise, içimizdeki (kişi olarak içimizdeki) burjuva yanla mücadeleyi kesintisiz sürdürmektir. Bir kere devrimci olunduktan sonra içimizdeki çelişkinin sona erdiğini, artık geriye dönüşün olmayacağını düşünmek diyalektik materyalist anlayış olamayacağı gibi burjuva yanımıza karşı mücadele etmek noktasında da bizi silahsızlandırmış olacaktır. Böyle bir anlayışla devrimci niteliklere sahip olmak ve onu sürdürmek mümkün değildir. Devrimci olduğumuzda, ML-MZD bilimini rehber alıp yaşamımızı ona göre bir kere şekillendirdiğimizde artık herşeyin halledilmiş olarak kabul edilmesi sözkonusu olamayacağı gibi, bunun daha ilk adım olduğu ve her gün biraz daha bu adımı pekiştirmek, güçlendirmek gerektiği görülmek zorundadır. Yeniden burjuvaziyi yeniden yeniden canlandıracak toplumsal ilişkilerin içinde olduğumuzdan bunlardan etkilenmemizde mümkündür. Bunun tek çaresi vardır içimizdeki düşmanla sınıf

savaşını durmaksızın sürdürmek! "Herşeyin başı dürüst olmaktadır" diyor Engels'in öğütüne sadık kalarak en başta kendimize ve bununla birlikte sınıfımıza, yoldaşlarımıza karşı dürüst olduğumuzda, bu savaşta yani içimizdeki düşmana karşı savaşta yalnız kalmayız. ML parti ve yoldaşlar bu savaşta destekçi, denetleyici ve uyarıcı olacaktır. İşte tam da bu noktada iki şey; eleştiri, öz- eleştiri silahı ve kolektivizm vazgeçilmez önemini göstermektedir.

BELLİ BAŞLI BAZI İDEOLOJİK HASTALIKLAR

İdeolojik hastalıklardan hangileri yoğun olarak öne çıkıyorsa tedavide de esas olarak ona yönelmek doğru olacaktır. Bu diyalektik bir yaklaşımdır. Güncel olanla olmayanı, esas olanla olmayanı ayırt etmeden ideolojik hastalıklardan söz etmek ve ona karşı savaşım açmak öncada önemli olmayacaktır, sadece bir bilgi birikimi sağlayacaktır. Esas olarak öne çıkanlar üzerinde durmak gerekir. Yine de bu durumuyla da olsa eğer okuyunlar kendilerini yeniden gözden geçirirlerse bir anlam kazanacaktır. O yüzden ML partiler belli aralıklarla saflarında yoğunlaşma eğilimi gösteren hastalıklara karşı kampanyalar açarak yeniden kalıba dökmeye, dökülmeyenlerden de arınma işlemlerini gündeme getirirler. Örgütlü, kolektif çaba ve denetimle yapılacak böyle bir çalışma kuşkusuz çok yararlı olacak, başarılar kazanacaktır. Örgütsüz ve bireysel olanlar ise güdük kalacaklardır.

Altı çizilmesi gereken önemli bir nokta var; ideolojik hastalıklar hem bir sonuçtur, hem de bir başka ideolojik hastalığın nedeni olabilmektedirler. Yani birbirlerini doğurabilmektedirler de. Örneğin bireycilik hemen bütün diğer hastalıklara kaynaklık da etmektedir yine bürokratinin liberalizmle bütünleşmesi için de söylenebilir. vb. Bugün bürokratism, liberalizm, asalaklık, korkaklık, siyasal ruhsuzluk, dedikoduculuk, darpratikçilik, bireycilik, kendiliğindencilik, kariyerizm, kayırmacılık, kuyrukçuluk vb. vb. bir dizi hastalıktan söz etmek mümkündür.

Bunlar hem başlıbaşına bir hastalık olarak sayılabilir hemde içiçe geçen, birbirini üreten, içinde diğerini de taşıyan hastalıklar olarak sayılabilirler. O nedenle biz burada belli başlı bazılarından söz etmekle yetineceğiz. Zaten eğer kişi kendisini yeniden kalıba dökmeye kararlıysa bu kadını da onun için bir hareket noktası olacaktır. Yani burada aslolan değişmeyi istiyor. İstemediğimizi. Ve eğer biz gerçekten değişmeyi istiyorsak değişiriz.

BİREYÇİLİK

Hemen hemen tüm burjuva sapmaların altında yatan bireycilik olgusu, kapitalizmin doğuş sürecinde bireyin "keşfi" ve küsanmasında kendisini göstermektedir. Topluluk/kollektif karşısında bireyi, grubu, bölgeyi, aileyi, alanı vb. savunmak, korumak olarak günlük yaşamda kendisini gösteren bir olgudur.

Bireyin rolünü tarihin oluşumunda temel alan bu anlayış, kahraman bireyler, korkak kitleler; kurtarıcı bireyler, köle kitleler olarak yaşama bakar, böylelikle düzenin sürmesinin zeminini yaratırlar. Kitlelerin yüzyıllardır koşullandığı bu anlayış nedeniyeldir ki, halk sürekli bir kurbanı beklemiş, o "önderden" bu "öndere" dolaşıp durmuştur. Ve yine bu anlayışta, önderleri putlaştırmış; hata yapmaz insanlar, yapılacak varlıklar olarak kitlelere sunmuşlardır. Hatta kitlelerin bu eğilimini bilen bazı anlayışlar da devrim ve sosyalizme gidışte bunu meşrulaştırıp körükleyerek yararlanma çabalarına girmişler. Kitlelerin (bütün karşı eğitim çabasına rağmen öndere zaafıyla yaklaşıyor olması ayrı bir şeydir.) bu zaafından yararlanarak sunu bir şekilde önderlik kütleri yaratma gayretleri görülmüştür... Oysa biz biliyoruz ki, bireylerin/önderlerin o tarihi kesitte önemli bir rolleri olsa da tarihi yaratan asıl kuvvet kitlelerdir. O nedenle de kitlelerin kahramanlığını temel alıyor; kahraman bireyler-kahraman kitleler bütünleşmesini

istiyoruz. Bunun da yolu kitlelerin kahramanlığının yaratılmasından geçiyor. Ve sonuçta; kahramanlara gerek duymayacak bir toplum yaratmak istiyoruz.

Bireycilik "biz" yerine "ben" demektir. Bu kapitalizm ile sosyalizm, burjuvazi ile proletarya arasında çok net yansır, ancak proletarya safları içinde bu denli açık olmayabilir. Burada sorun çok açık olmasında değil, nitelik olarak böyle bir şeyin var olup olmamasındadır.

Bireycilik pratik olarak; kendini korumak için tehlikeli işlere girmek; en güzel, en iyi şeyleri kendisi almaya çalışmak; mevki sahibi olmak için çabalamak (aynı zamanda sorumluluk yüklenmekten kaçınarak); eksik ve hatalar karşısında kendi payını red eden, başarıları kendisine bağlayarak böbürlenmek vb. vb. şekilde kendini gösterebilir. Ya da kendi bölgesini, alanını, semtini vb. daha geniş kollektif karşısında koruyup öne çıkarmak şeklinde gündeme gelebilir.

Bireycilik öye bir illettir ki, kavgada düştünü, yoldaşını satmaya, değerlerini ayaklar altına almaya, bırakıp kaçmaya; başkalarının sırtından geçinen asalaklığa, yalancılığa, dedikoduculuğa, siyasal ruhsuzluğa; kimi zaman liberalizm, kimi zaman sekterizme, amir-memur tavrına kadar bizi götürebilir. Ve bugün baktığımızda görüyoruz ki; siyasal ruhsuzluk, korkaklık, dedikoduculuk, asalaklık illetleri kendisini göstermektedir. Durgun su bataklık, bataklık hastalıklar üretmek zorundadır. Ve bugün bu hastalıklara karşı mücadele ciddiye alınmak ve yüreği avcunda bu burjuva anlayışlara karşı savaşmak kaçınılmaz olmuştur.

12 Eylül sürecinin yarattığı kişilik ve ideolojik erezyonun içinden çıkılırken insanların daha bir cesaretle hastalıklar üzerine gitmeleri vazgeçilmez bir görev olmaktadır. Normal bir zamanda yansıyan hastalıklarla değil, böyle tarihsel bir süreçten gelen, sadece kişiler üzerinde değil toplumun üzerinde yıkımlar yaratmış olan bir süreçten gelen ideolojik hastalıklarla mücadele ediyoruz. Bu görülmeli ve ona göre hareket etilmelidir. Toplumdaki genel bireycileşmeyi, korkaklığı, siyasi ruhsuzluğu, asalaklığı, beleşçiliği vb. vb. görmezden gelmek yararlı değildir. Ama yine de açıkça ortaya koymak gerekliyorki, bu hastalıklara kaynaklık eden şey, çok açık olarak söylüyoruz, devrimci olmamaktır. Zira devrimciliğin D'si, "birey için değil toplum için" yaşanıyor olmasıdır. Buradaki toplum sözcüğü hiç kuşku yoktur ki ezilen geniş halk yığınlarını, nihai olarak da insanlığı ifade etmektedir. Bu anlamıyla bireycilik hastalığından muzdarip olanların öncelikle devrimci olup olmama noktasında kendilerini sorgulamaları gerekmektedir. İkinci olarak, genel bir bireycilik hastalığı şeklinde değil de bazen yansıyan bireyci davranışların olması durumunda bunun da üzerine aynı ciddiyetle gidilmesi zorunludur. Çünkü hastalığın niteliği aynıdır. Sorun sadece tüm bünyeyi mi sardığı yoksa sadece bir bölgesinde ya da bir konuda mı olduğudur... Kuşku yoktur ki, bireycilik hangi alanda, nasıl ve ne

düzye yansıyor ona göre tedavi uygulamak gerekir. Ancak öncelikle devrimle karşı- devrim arasındaki çatışmada netliğe ulaştırıcı ve kişiyi pratik olarak da silahlendirici ideolojik-siyasi eğitime hız verilmesi gerekir. Sınıfların, sınıf mücadelesinin kaçınılmazlığı, tarihin gelişimi ve gidişatının bilimsel olarak ortaya konması ve bu savaşta kişinin safını bilince belirlemesi temeldir. Ondan sonrasında, hastalığın çıkış koşullarının, düzeyinin özel olarak değerlendirmeye tabi tutulması ve hangi iç-dış koşullarda, hangi objektif ve subjektif şartlarda ortaya çıktığı tahlil edilecek buların nasıl düzeltileceğinin somut yollarını belirlemek gerekiyor. Ve bunların hiç oyalanmaksızın pratiğe geçirilmesi...

Parti içinde ideolojik hastalıkları inceleme ve onlara karşı kampanyalar açma noktasında çok titiz olan Mao Zedung'a başvurarak, ondan bir bölüm aktarmanın yararlı olacağını düşünüyoruz. Mao Zedung kızılıordu içindeki parti örgütlenmesinde ortaya çıkan hastalıklardan bazılarını bireycilik adı altında toplar ve şu değerlendirmeleri yapar. Özet olarak buraya alıyoruz:

"Bireycilik eğilimi, kızılıordu parti örgütünde şu şekillerde kendini göstermektedir:

1) Misillemede bulunmak: bazı yoldaşlar, parti içinde bir asker yoldaş tarafından eleştirildiklerinde, parti dışında ona karşı misillemede bulunabilmek için fırsat kollamaktadırlar. "Bu toplantıda sen beni eleştirdin, gelecek toplantıda ben sana göstereyim" diyerek Parti içinde de misillemede bulunmaya çalışmaktadırlar. Bu gibi misilleme olayları, tamamen bireyci düşüncelerden doğmakta ve bir bütün olarak sınıfın ve partinin çıkarlarının gözardı edilmesine yol açmaktadır. Bunların hedefi düşman sınıf değil, kendi saflarımızdaki kişilerdir.

Bu hata, örgütü kemirmekte ve mücadele gücünü zayıflatmaktadır.

2) "Dar grup" zihniyeti: Bazı yoldaşlar, sadece kendi dar gruplarının çıkarlarını düşünmekte ve genel çıkarları gözardı etmektedirler. Bu yüzeysel olarak bakıldığında, kişisel çıkar peşinde koşmak gibi gözükmesine de, aslında en dar bireyciliğin bir örneğidir ve güçlü bir aşındırıcı ve bölücü etkisi vardır. "Dar grup" zihniyeti Kızıl Ordu'da eskiden çok yaygındı; eleştiriler sonucunda durum şimdi biraz daha iyiyse de, bu zihniyetin kalıntıları hala vardır ve bunların üstesinden gelmek için daha fazla çaba gereklidir.

3) "Memur" tavrı: Bazı yoldaşlar, üyesi buldukları partinin ve Kızıl Ordu'nun devrim görevlerini yerine getirmek için birer araç olduklarını kavramamaktadırlar. Devrimi gerçekleştirecek olanın bizzat kendileri olduğunu kavramamakta, sorumluluklarının devrimine karşı değil de, sadece kendi kişisel üstlerine karşı olduğunu düşünmektedirler. Devrimine karşı takınılan bu pasif "memur" tavrı da, bireyciliğin bir yansımasıdır. Bu, kayıtsız şartsız devrim için çalışan faal üyelerin sayısının fazla olmayışının nedenini de açıklamaktadır. Bu hata giderilmediği takdirde, faal üyelerin sayısı artmayacak ve devrimin ağır yükü az sayıda insanın omuzlarına yüklenmeye devam edecektir. Bu da mücadeleye büyük ölçüde zarar verecektir.

4) Eğlence peşinde koşma: Kızıl Ordu'da, bireycilikleri eğlence peşinde koşmak şeklinde ortaya çıkan kimselerin sayısı hiç de az değildir. Bunlar daima birliklerinin büyük şehirler üzerine yürümesini arzu etmektedirler. Şehirlere gitmeyi, oralarla çalışma yapmak için değil, eğlenmek için istemektedirler. Hayatın zor olduğu kızıl bölgelerde çalışmak, hiç istemedikleri bir şeydir.

5) Pasiflik: Bazı yoldaşlar, işler istedikleri gibi yürümeyince pasifleşmekte ve çalışmayı bırakmaktadırlar. Bu, esas olarak eğitim eksikliğinden ileri gelmektedir.

6) Ordudan ayrılma isteği: Kızıl Ordu'dan ayrılıp yerel çalışmalarda görev almak isteyenlerin sayısı gittikçe artmaktadır. Bunun nedenleri sadece kişisel etkenlere bağlanamaz. Aynı zamanda şu etkenlerin de bunda rolü vardır: (1) Kızıl Ordu'daki hayatın maddi zorlukları, (2) uzun bir mücadeleden sonra bitkin düşme ve (3) önderliğin, sorunların ele alınışı, görev dağıtımı ya da disiplin uygulanması konusundaki hatalı davranışlar.

Düzeltilme yöntemi, en başta, ideolojik olarak bireyciliğin kökünü kazımak amacıyla eğitimi yoğunlaştırmaktır. İkinci olarak, sorunların ele alınışında, görev dağıtımında ve disiplini uygulanmasında doğru bir yol izlemektir. Bunlara ek olarak, Kızıl Ordu'da maddi hayatı iyileştirmek amacıyla, dinlenmek ve güç toplamak için ele geçirilen her fırsattan yararlanılmalıdır. Eğitim çalışmalarımızda bireyciliğin, toplumsal kökeni bakımından küçük-burjuva ve burjuva ideolojisinin parti içindeki bir yansıması olduğunu açıklamalıyız." (Seçme Eserler 1. sf. 146 Mao Zedung : Aydınlik Yay.)

Sınıf mücadelesi, sınıf çıkarları uzlaşmaz ve çeşitli olan sınıflar arasındaki çok yönlü bir mücadeledir. Bu mücadele tek tek işçilerin, tek tek patronlara karşı verdikleri mücadeledir. Tek tek işçilerin, tek tek patronlara karşı verdikleri mücadeleden çıkıp, tüm işçi sınıfının yani proletaryanın, tüm kapitalist sınıfa yani burjuvaziye karşı mücadelesidir.

Sınıf mücadelesi, kişisel çıkarlar için verilen bir mücadeledir. Sınıf mücadelesi, çıkar farklılığının sebebi olan ortamı, toplumu değiştirme, dönüştürme mücadelesidir. Sınıf mücadelesinin kişisel çıkarlar için verilen bir mücadele olmaması demek, sınıfın sınıfa, ezilen ve sömürülen sınıfların, ezen ve sömürülen sınıflara karşı mücadelesi demektir.

Sömürülen sınıfın, sömürülen sınıfa karşı mücadelesi tek yönlü olmaz, çok yönlü olur. Sömürücü sınıflar sömürsünü sürdürmesini, üretim araçlarının özel mülkiyetinin sahibi olmasına ve baskı mekanizması olan devleti elinde tutmasına borçludur. Burjuvazi devlet imkanlarını çok yönlü kullanırken kendi sınıfsal çıkarlarını toplumun çıkarları olarak gösterir. Bunun için sınıf mücadelesi burjuvazinin tüm kurumlarına karşı bir mücadeleyi içerir. Bu mücadele, devlet mekanizmasını parçalamaya ve yeni toplumu kurma mücadelesidir. Sınıf mücadelesi, üçlü mücadelelen-ekonomik, politik, ideolojik-bütünlüğünü içerir.

Proletaryanın sınıf mücadelesinin başlıca biçimleri olan ekonomik, politik ve ideolojik mücadelede politik mücadele belirleyicidir. Ekonomik ve ideolojik mücadele biçimleri politik mücadelenin biçimlerine bağlıdır.

Sınıf mücadelesi, sınıfların ortaya çıkmasıyla yani köleci toplumla başlar, sınıfların ortadan kalkmasıyla yani komünizmle son bulur.

Bütün toplumların tarihi sınıf mücadelesinin tarihidir. Uzlaşmaz sınıflara bölünmüş kapitalist-emper-

Bilinç

Mahmut Dedeoğlu

Sınıf mücadelesi

yalist toplumlarda gelişmenin itici gücü olarak işçi sınıfı mücadeleye önderlik eder, bütün sınıfları ortadan kaldırmak için proletarya diktatörlüğünü kurar ve sınıfsız toplumu yaratmanın koşullarını oluşturur.

Kapitalist-emperyalist ülkelerde proletaryanın sınıf mücadelesi tekellerin egemenliğine karşı yürütür. Bu mücadelede demokratik reformlardan yana olan tüm kesimler proletaryanın çevresinde bir araya gelir.

Bizim gibi yarı sömürge, yarı-feodal ülkelerde devlet mekanizmasını elinde tutanlar, tekeller, komprador patronlar, büyük patronlar, büyük toprak ağaları, tefeci-tüccarlar ve feodal çiftlik beyleridir. Bunlara karşı verilen siyasal mücadelede proletarya, diğer sınıf ve tabakaları yanına çeker, örgütler ve devlet iktidarını eline geçirmek için mücadele

eder.

Kapitalist-emperyalist ülkelerde sosyalist devrim, yarı sömürge ülkelerde ise, demokratik halk devrimi ve kesintisiz sosyalizme geçişi sağlayacak olan siyasal mücadele, işçi sınıfının olduğu kadar, tüm toplumu sömürden kurtarır.

Proletarya diktatörlüğünün kurulmasıyla birlikte sınıf mücadelesinde yeni biçimler alır. Sosyalizmin birinci aşamadan üst aşamaya ulaşması bütün sosyal grupların bu geçişi sağlama amacıyla çalışması-na bağlıdır.

Sınıfların doğmasıyla sınıf mücadelesi başlar, sınıfların ortadan kalkmasıyla da son bulur. Böylece insanlığın doğayla mücadelesi esas hale gelir. Sınıf mücadelesi, değişik tarihsel koşullarda değişik biçimler alır. Bazen kanlı, bazen kansız olabilir.

1917 Ekim Devriminden sonra dünyada genel eğilim, sosyalist güçlerin durumunun pekişmesi ve sömürücü sınıfların direncinin kırılması olmuştur. Fakat bu yol düz bir hat izlemedi izlemezde.

Ekim Devriminden sonraki olumlu gelişmeler 1960'larda yerini olumsuz gelişmelere, sosyalist iktidarların giderek yıpranmasına yol açtı. Bunda iç ve dış nedenler, deneyimsizlik vb. etkenler olmasına rağmen belirleyici olan Komünist Parti'lerdeki sınıf mücadelesinin, esas olarak parti içi mücadelenin (iç esas, dış tali) gerilemesine ve giderekten yeniden burjuva iktidarların kurulmasına yol açtı.

Gerçek dönüşlerin zengin deneyimleri bulunmaz bir hazinedir. Yeterki dünya proletaryası bu hazineden yararlanabilsin.

Bugün tüm dünyadaki gelişmeleri, sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadeleleriyle proletaryanın lehine, burjuvazinin aleyhine bir hat izliyor. Bu tarihi gelişmenin kaçınılmaz sonucudur.

Emperyalizm ve proletarya devrimleri çağını yerini altın çağa bırakacaktır. İşte o zaman özlenen dünya barışı, gerçek özgürlük ve eşitlik sağlanır.

DDSB MALİYE EMEKÇİLERİ:

Maliye emekçilerine yönelik sürgünler devam ediyor

1980 sonrası kurulan Maliye Emekçilerinin ilk örgütlülüğü olan (MA-DER) Maliye çalışanları Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği'nin 24 Ocak 1990'da kurulması ile birlikte Maliye emekçileri arasında sendikal mücadele süreci başlatılmıştır. Sendikal mücadeleyi radikal ve mücadeleyi bir çizgide savunan Ma-Der'li üye ve yöneticiler İstanbul'da hızla örgütlenerek diğer illerdeki maliye emekçilerine ulaşmanın alt yapısını oluşturuyorlar. Haziran Temmuz 1990'daki memur eylemlerine aktif katılan Ma-Der kurucular kurulu faşist Maliye yönetimi tarafından 30 Temmuz 1990'da bir günde İstanbul'un taşra ve deniz aşırı ilçelerine sürgün edildiler. Amaç örgütlülüğü dağıtmaktır. Maliye emekçileri bu baskılar karşısında yılmayarak örgütlülüklerine ivme kazandırarak 15 ilden oluşan 425 kişilik kurucu üye ile 3 Şubat 1992'de TÜM-MALİYE-SEN Tüm Maliye çalışanları Sendikasını kurdular. Şu anda sendikamız 58 ilde örgütlü ve onbeş bin civarında üyeye sahiptir.

Maliye iş kolunda sürgünlerin sonu kesilmemektedir. MADER sürgünleri halen eski yerlerine iade edilmemişken İstanbul Kağıthane Vergi Dairesi TÜM-MALİYE-SEN işyeri temsilcileri Zafer Öner, Hüseyin Tuluk İstanbul Eminönü bölgesine, ikametgahlarına ters yönlere sürgün edilmişlerdir. İzmir şube başkanı Musa Sever Foça ilçesine sürgün edilmiştir.

Maliye emekçileri sürgünlere karşı yeterli mücadeleyi veremedikleri ve üretimi durdurmadıkları için pervasızlaşan faşist maliye yöneticileri bu sürgünleri devam ettirmektedirler. 27 Mayıs 1993 günü İstanbul Dudullu'da bulunan TÜM-MALİYE-SEN İstanbul 3 nolu şubeye bağlı Nakil Vasıtaları Vergi Dairesi işleri Sendika Temsilcileri Fahrettin Aslan, Hatice Yazgılı ve Hatice Özçelik birgünde ikametgahlarına ters yerlere sürgün edildiler. Birimlerde çalışan Maliye emekçileri bu faşizan baskı ve sürgünlere tepki gösterdiler. 17 Mayıs 1993 günü Ümraniye, Sarıgazi ve Nakil vasıtaları Vergi Dairesi çalışanları Dudullu'daki Maliye kompleksinde saat 12-20 de sürgünleri ve baskıları protesto etmek için yemek boykotu ve yemekhanenin içinde basın açıklaması gerçekleştirdiler. Bu esnada yemekhanede bulunan Nakil Vasıtaları Vergi dairesi Müdürü (Nurhan Yaman sürgünlerin alt yapısını hazırlayıp İstanbul Defterdarlığına jumalliyen faşist müdür) başını eğerek yemekhaneyi terk ediyor. Slogan alkış ve yuh sesleri yemekhaneden kaçan müdür ve benzeri yöneticilere karşı protestolarını sürdüren Maliye emekçileri kompleks içinde slogan ve alkışlarla eylemlerini devam ettirdiler.

1992'deki kuruluşundan bu yana Tüm Maliye-Sen 58 ilde örgütlendi.

18 Mayıs 1993 günü Kartal, Küçükyalı, Pendik vergi Daireleri ve Göztepe, Kadıköy Haydarpaşa Vergi Dairelerinde çalışan Maliye emekçileri yemek boykotları ile sürgünleri protesto ettiler. Aynı gün Tüm-Maliye-Sen İstanbul 1 ve 2 nolu şubeye bağlı 100 civarında maliye emekçisi Çağaloğlu'nda İstanbul Defterdarlığının önünde sürgünleri ve baskınları protesto ederek basın açıklaması yaptılar.

Yıllardır Maliye ve Gümrük Bakanlığında sık sık rüşvet yolsuzluk ve ahlaksızlıklar diz boyuna çıkmıştır. Hayali ihracatçılar görevden alınan Maliye bakanları sürekli uzun günler burjuva basınında ve kamuoyunda gündemi teşkil etmiştir. Bu anlayışa ve yaşam tarzına sahip idareciler ve üst düzey bürokratlar karlarına kar katmak için kendi kafa yapılarına uygun müdür ve yöneticileri kilit vergi Dairelerine ve birimlere yerleştirmişlerdir.

Bu nedenlerden dolayı sisteme karşı en ufak bir onurlu çıkışa bile tahammülsüzdürler. Toplumda var olan yanlış değer yargılarının, "maliyecilerin hepsi rüşvetçi" "maliyecilerin durumu iyi" benzeri bakış açılarının emekçiler üzerinde sürmesini istiyorlar. Örgütlenmenin önünde engel olan rüşvet ve benzeri onur kırıcı davranışları, devrimci demokrat Maliye emekçileri mahkum edip emekçi kitleler içinde açık tavir alınmak zorundadır.

Bu nedenlerden dolayı sisteme karşı en ufak bir onurlu çıkışa bile tahammülsüzdürler. Toplumda var olan yanlış değer yargılarının, "maliyecilerin hepsi rüşvetçi" "maliyecilerin durumu iyi" benzeri bakış açılarının emekçiler üzerinde sürmesini istiyorlar. Örgütlenmenin önünde engel olan rüşvet ve benzeri onur kırıcı davranışları, devrimci demokrat Maliye emekçileri mahkum edip emekçi kitleler içinde açık tavir alınmak zorundadır.

Bu nedenlerden dolayı sisteme karşı en ufak bir onurlu çıkışa bile tahammülsüzdürler. Toplumda var olan yanlış değer yargılarının, "maliyecilerin hepsi rüşvetçi" "maliyecilerin durumu iyi" benzeri bakış açılarının emekçiler üzerinde sürmesini istiyorlar. Örgütlenmenin önünde engel olan rüşvet ve benzeri onur kırıcı davranışları, devrimci demokrat Maliye emekçileri mahkum edip emekçi kitleler içinde açık tavir alınmak zorundadır.

Bu nedenlerden dolayı sisteme karşı en ufak bir onurlu çıkışa bile tahammülsüzdürler. Toplumda var olan yanlış değer yargılarının, "maliyecilerin hepsi rüşvetçi" "maliyecilerin durumu iyi" benzeri bakış açılarının emekçiler üzerinde sürmesini istiyorlar. Örgütlenmenin önünde engel olan rüşvet ve benzeri onur kırıcı davranışları, devrimci demokrat Maliye emekçileri mahkum edip emekçi kitleler içinde açık tavir alınmak zorundadır.

Ağalar-tefeciler diyarı Havutlu

Gazetemizin 4. sayısında yayınlanan ve Adana Havutlu Beldesi Belediye başkanının icraatlarını konu alan "Belediye Başkanı Değil İmparator" başlıklı haberimiz, Havutlu'da büyük etki yarattı. Yılların sessizliği bu haberimizle bozuldu. Bütün Havutlu'da konuşulan yazı, Belediye Başkanı Mustafa Esenkurt'u da korkuttu. Şimdi halkın toplandığı kahve gibi yerlere adamlarını gönderiyor ve acaba ne konuşuluyor diye istihbarat topluyor.

Gazetemize bilgi veren DDSB'liler bu kez bize ayrıntıları anlattılar. Emekçi halkın çalıştığı fabrikalardan söz ettiler. Buradaki sorunları destiler.

Havutlu'da kurulu Çukurova Ekmek Fabrikası, Pakmilli Çırcır Fabrikası, Pepsi Fabrikası ve Kültoprak Tuğla Fabrikalarında çalışan Arap ve Kürt milliyetlerine mensup işçiler yoğun sömürü altında. Bu fabrikalardan çoğunun sahipleri aynı zamanda toprak ağaları. Örneğin Pakmilli fabrikasının sahibi Rifat Milli, Kültoprak Fabrikası'nın sahibi Algan'lar gibi.

DDSB'li işçilerden öğrendiğimize göre Havutlu'da fabrikalardaki genel durum şöyle; Bütün fabrika işçileri geçici olarak çalıştırılıyor. Fakat özellikle Kültoprak Fabrikası işçileri daha fazla eziliyor. Burada çalışan işçiler sigortasız çalıştırılıyorlar, herhangi bir tazminat veya sağlık ödentisi talep edemiyorlar.

Beldede yaşayan küçük köylülerin birçoğu toprak ağaların tarafından topraklaştırıldığını anlatan bir DDSB'li işçi şöyle söylüyor: "Toprağı olanların da toprakları 3-4 dönümü geçmez. Oysa toprak ağalarının toprakları 100 dönümü bulmaktadır. Ağaların topraklarında çalışan tarım işçileri, sınıfsal (ağanın işgücü toplayıcıları) tarafından bulunmakta ve bu sınıfsal onları angarya çalıştırdıkları yetmiyormuş gibi bir de yevmiyelerinden 'elçilik parası' kesmektedirler. Bu elçilik parası, örneğin 40 bin liralık yevmiyede 10 bin liradır! Tarım işçileri yaz aylarında çalışmakta ve işlerini bitirmektedirler. Fakat sınıfsal on-

ların yevmiyelerini kışa kadar ellerinde tutarak kendi menfaatleri için kullanmakta, ödemeleri taksit taksit yapmaktadır. Bu sınıfsal ucuz kadın işgücünden yararlanmakta, aynı zamanda tefecilik de yapmaktadır. Beldemizdeki sınıfsal örnek olarak Resmîye ve Kerime Güzel'i gösterebiliriz."

Beldedeki ağaların ve aracılardan, (sınıfsal) tefecilerin de gözü köylünün alınterinde. Örneğin küçük köylü, bir ilaçlama zamanı geldiği zaman bankalara teminat gösteremediği için bunların eline düşüyor. Faiz oranları aylık olarak % 25 gibi yüksek bir rakam.

Havutlu'da da kadınlar tarlalarda ucuz ücretlerle çalıştırılıyor. Ancak sadece toprakta değil aynı zamanda toprak ağası olan Esat Algan'ın Kültoprak fabrikası erkeklerle aynı işi yapan kadın işçilerin yevmiyelerini daha az.

"Belediye Başkanı Esenkurt'un kendisi de toprak ağası" diyor DDSB'li işçi. Ve şöyle devam ediyor; "Esenkurt kendi yakını Muhittin Gül önderliğinde bir mafya kurmuş ve beldemizde terör estirmektedir. Hakkını arayanlar bu mafya tarafından dövülmüştür. Muhittin Gül'ün ayrıca köylüyü dolandırdığı, örneğin Urfa-Sivek'ten hayvan aldığı ve alacağı tahsil etmeye gelen Siverek'li hayvan sahiplerini dolandırdığı bilinen bir gerçektir."

Belde emekçi halkın sorunlarını tek tek tespit eden DDSB'lilerin halka bir mesajı var;

"Gerek Arap olsun gerekse Kürt olsun tüm emekçi kardeşlerimizin yaşam koşulları aydındır. Hepimiz yoksulluk içerisindeyiz ve patron-ağalar tarafından ezilmektediriz.

Biz DDSB'li işçiler aynı şartlar altında yaşayan kadınlarımızın ve erkeklerimizimizin sudan ucuz çalıştırılmalarına karşıyız. Kültoprak'ın tuğla için toprak çekmesi sonucu oluşan sıtma yuvası gölcüklerin kurulmasını istiyoruz. Topraksız köylüye toprak istiyoruz. İşçilerimizin daha iyi çalışma şartlarına kavuşmasını istiyoruz.

Bütün bu isteklerimizi yalnız ve yalnız kendi öz gücümüzü kullanarak alabileceğimizi biliyoruz."

Ülkemizde egemen sınıflar, her 1.5 dakikada, bir iş kazası meydana gelmesine, her 1.5 saatte, bir işçinin yaşamını yitirmesine ve her 40 dakikada da bir işçinin sakat kalmasına rağmen yine de hiç bir şey olmuyormuş gibi davranabiliyor.

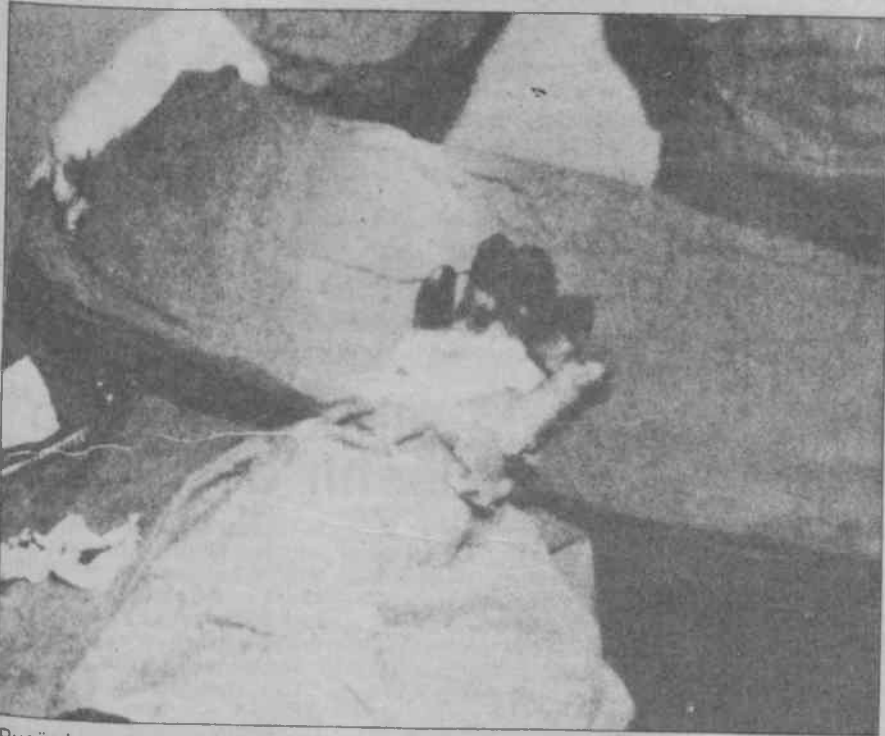
Ülkemiz üretim ilişkileri öyle şekillenmiş ki işçinin tekrar üretebilmesinin, artı değer oluşturabilmesinin koşulları dahi değeri oluşturabiliyor. İşçiler beslenme, barınma dinlenme gibi en temel ihtiyaçlarından mahrum bırakılıyor, kültürel ve sosyal faaliyetlerden uzak tutulabiliyor. Bir de ücretli kölelik sistemine angaje olması beklenabiliyor.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı 1987 yılında, Mayıs ayının ilk haftasının işçi sağlığı ve iş güvenliği haftası olarak kutlanması kararı aldı. Sonraki yıllarda panel, toplantı ve beyanlarla geçiştirildi. Ne tuhaftır ki egemen sınıflar işçi güvenliğini angarya, külfet olarak görürken, maliyetleri arttıracakları gerekçesiyle önlemler almaya gitmezken, işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs yasallaşmazken işçi sağlığına ve yaşamına önem veriliyormuş gibi kutlamalar düzenlenmesi komiklikten öteye gidemez. Düzen fütursuz. Sanki egemen sınıflar baba rolünde, sömürülen geniş kesimler ise egemenlerin çocukları rolünde. Oyle ya baba çocuklarını hem döver, hem sever, hem de söver misali.

Dünya Sağlık Örgütü (WHO) ile Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) işçi sağlığını; "...tüm çalışanların fiziksel, ruhsal ve sosyal iyilik hallerini en yüksek düzeye getirmek ve bu düzeye sürdürmek, sağlıklarına gelebilecek zararları önlemek, işçiyi fizyolojik ve psikolojik yeteneklerine uygun işlere yerleştirmek ve böylece işin insana ve her insanın işine uyumunu sağlayarak, işçinin ve tüm çalışanlara yüksek nitelikte yaşamı amaçlayan tıp dalı", şeklinde tanımlar.

TÜRKİYE İŞ KAZALARI SİRALAMASINDA DÜNYADA İKİNCİ

DİSK Araştırma Enstitüsü (DİSK-AR) aylık bülteninden alınan verilere göre 1975-1991 yılları arasında 2 milyon 803 bin 806 iş kazası meydana geldi. 17 yıllık

Bugün kopan kollarımız, yarının kurucusu olacaktır

İŞ KAZALARI HERGÜN CAN ALMAYA DEVAM EDİYOR, SİSTEM KILINI BİLE KİPİRDATMIYOR!

Egemenlerin anlayışı: "Mala gelen cana gelsin!"

süre zarfında 3.5 milyon civarında sigortalı nüfusun yüzde 80'i iş kazasına uğradı. Bu işçilerden 21 bin 362'si iş kazası ya da meslek hastalığı sonucu yaşamını yitirdi. 47 bin 798'i iş göremez duruma geldi.

1991 yılında SSK'ya 130 bin 278 iş kazası bildirimini oldu. sigortalı her bin işçiden 36'si iş kazasına maruz kaldı.

Resmi rakamların düşük olmasının esas nedeni iş kazalarının işveren tarafından bildirilmemesidir. Bildirilenlerinde istatistiklere doğru geçtiği meçhuldür. Diğer bir önemli nokta iş kazalarının verilerinin sigortalı işçiler esas alınarak kamuoyuna yansıtılmasıdır. Gerçekte 18 milyona yakın çalışanın sadece yarısına yakını sigortalı olduğu da gözönünde bulundurulursa resmi rakamların gerçeği yansıtmadığı anlaşılır. SSK verileri iş kazaları nedeniyle geçici iş göremezler kayıp iş giderlerini vermektedir. Oysa daimi iş görememe ve iş kazalarından meydana gelen ölümler nedeni ile de işgücü kaybı olmaktadır. Ölüm halindeki işgücü kaybının da kayda alınması halinde iş kazaları sonucu kaybedilen işgücü rakamlarının 10 kat artacağı gerçeği gözardı edilemez.

SSK istatistiklerine göre iş kazaları en fazla işe başlamanın ilk 1. saatinde meydana gelmektedir. Bu durum işçinin ücret, işgüvencesi, konut, ulaşım, beslenme ve dinlenme sorunlarından kaynaklanmaktadır. İşçi iş esnasında kafasındaki problemlerden sıyrılamamakta, işe dinlenmeden gelmekte ve bunun sonucu olarak küçük ihtimelde olsa iş kazalarını

doğurabilmektedir. Esas olarak ise iş yerlerinde yeterince önlem almamaktan kaynaklanan iş kazaları meydana gelmektedir.

Türkiye'de meydana gelen iş kazalarının yüzde 31.65'i sakatlıkla sonuçlanırken, bu kazaların yüzde 90'ı ölümlerle sonuçlanmaktadır.

Ölümlü iş kazalarında 512 ölümler inşaat başta gelirken, 399 ile kömür ikinci sıradadır.

İŞKOLLARINA GÖRE KAZALARIN DAĞILIMI

İşkolu	Kaza Sayısı	Tüm kazalar içindeki oranı(%)
inşaat	29.682	18.6
Metalden eşya imali	16.559	10.62
Kömür madenciligi	15.093	9.4
Makina imal talimatı	9.608	6.2

Öte yandan yapılan istatistiklerden anlaşılıyor ki iş kazalarının ezici çoğunluğu küçük iş yerlerinde meydana gelmektedir. Küçük ve orta boy işletmelerdeki çalışma koşulları büyük işletmelerden daha ağır ve kötüdür. Bu küçük işletmeler genelde ileri teknolojiye dayalı makinalarla üretim yapmaması, eski, miyadını tamamlamış ilkel üretim makinalarının kullanılıyor olması iş koşullarını olumsuzlaştıran etkenlerden biridir.

İŞYERİ DENETİMLERİ YAPILMIYOR

Mevcut yasal düzenlemelere göre 50'den fazla işçi çalıştıran işyerlerinde işyeri hekimi bulundurmamak zorunludur hükümü yer almaktadır. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSIG) Tüzüğüne göre "...sanayiden sayılan ve devamlı olarak en az eli işçiyi altı aydan fazla sürekli işlerin yapıldığı işyerlerinde her işveren, bir işçi sağlığı ve iş güvenliği kurulu kurmakla yükümlü"dür. Halbuki iş kazalarının yüzde 65'i, 50 kişinin altındaki küçük ve orta boy işletmelerde meydana geldiği gözönünde bulundurulursa sistemin emekçilere ve sağlığına verdiği önem! daha açık görülebilmektedir. Türkiye zaten küçük üretimin en yoğun olduğu ve işyerlerinin yüzde 90'na yakın kısmı 50 işçiden az olduğu gözönünde bulundurulduğunda iş kanununun işçiler aleyhinde ve işvereni bu mevzuattan muaf tuttuğu hemen anlaşılacaktır.

Görülüyor ki devletin, işçi sağlığını ve yaşamını koruma altına alma gibi bir derdinin olmamasından ötürü yasalarla da garanti altına alarak doğrudan denetleme yapmak gibi bir külfetten! kurtulmuş oluyor. İşçinin can güvenliği işverenin "insanına" terk edilmektedir. Eh tabi nasıl olsa binlerce, milyonlarca işsiz ordusu var. Birileri gider, yerine asgari ücretle daha düşük maliyetli işçiler almak işverenin daha çok işine gelir.

Berberinde denetim mekanizmaları yeterince işlevini yerine getirememektedir. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığına bağlı iş müfettişleri sayısının az olması, var olanlarında soruna yeterince ciddi şekilde eğilmemesi ayrıca işçileri en ağır ve

olumsuz şartlarda hiç önlem almadan çalıştıran işverene verilebilecek en yüksek para cezasının 1 milyon lira ile sınırlı olması işverenin iş kazalarının nedenlerini hafifletme yönünde önlem almasına yetmemektedir. İş müfettişleri bütün işyerlerinin ancak %3-4'ünü denetleyebilmektedir. Bunun da ne derece denetlenebildiğini, ortaya çıkan iş kazası rakamlarının yüksekliği açığa çıkarmaktadır.

Patronlar çoğu zaman grevlerle kaybolan işgücünün çok fazla olduğundan yakınırken, iş kazaları nedeniyle yitirilen iş günü sayısı grevler nedeniyle yitirilenin çok üzerindedir. Hak-İş 7. Dönem Çalışma Raporuna göre 1985-1990 arasında meydana gelen iş kazaları nedeniyle kaybolan işgücünü 15.1 milyon iken aynı dönemde grevlerle kaybolan işgünü sayısı ise 10 milyon 661 bin 798'dir.

Sonuç olarak; işçi sınıfı içerisindeki öncü işçiler, toplu sözleşme görüşmelerinde işçi sağlığı ve çalışma koşullarının düzenlenmesi yönünde şartlar öne sürmelidirler.

İş gücü maliyetini düşürdüğü için, işveren tarafından uygulanan fazla mesai işçiyi yorup dikkatini azalttığından iş kazalarına zemin hazırlamaktadır. Bu yüzden fazla mesailer mutlaka işçilerin özgür iradesi yönünde uygulanmalı, band sistemi, primle çalışma gibi iş yoğunluğunun keyfi ölçülerle belirlendiği yöntemlere karşı kullanılmalıdır.

Ülkemizde iş kazalarının bu kadar yüksek olmasının nedeni, patronun aşırı derecede kâr hırsından kaynaklanmakla birlikte esas olarak devletin, sermayenin egemenlik aracı olmasından dolayıdır ki önleyici tedbirler almamaktadır.

Emperyalist-kapitalist sanayi toplumlarındaki üretim ilişkilerinde karşı sınıflar, sınıf çıkarlarının farkında olması yanısıra bu ilişkileri düzenleyen yasal düzenlemelerde getirmişlerdir. böylesi ülkelerde sömürü mekanizmaları oturmuş, egemen sınıflar lehine olan yasalarla da garanti altına alınmıştır.

Ülkemizde ise komprador nitelikte kapitalizmin feodalizmle kaynaşmış olması yarı-feodal çarpık üretim tarzını doğurmuştur. Böylesi sistemlerde karşı sınıflar arasındaki üretim ilişkilerinin yasalarla bile düzenlenememiş olması, emekçilerin mevcut yasalarla dolaylı olarak sıkıntı içerisinde olmaları, egemenlerin kendi yasalarına bile itibar etmemeleri olguları işçi sınıfının ve geniş emekçi halkın sorunlarına çözüm getirememeyi bu durumun sonucu olarak egemenler tarafından sürekli cebr uygulamaları sözkonusudur.

Çalışma koşullarının iyileştirilmesi, işçi sınıfının yaşam hakkının garanti altına alınması hedefi, ülke genelinde verilen bağımsızlık ve halk demokrasisi mücadelesinin bir parçasıdır. Çarpık, düzensiz olan bu üretim ilişkileri ancak demokratik devrim süreciyle çözülecek böylece üretici güçler önündeki engellerin kaldırılmasıyla birlikte üretim ilişkileri de zincirlerinden boşalacaktır.

Zamlar kasıp kavuruyor

Bir süredir bekletilen zamlar nihayet Mayıs ayının ikinci haftasından itibaren zincirinden boşanırcaasına, peşi sıra yağmağa başladı. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin gündemi işgal ettiği dönemde uzun süredir ertelenen zamlar İnönü'nün başbakan ve killiği başlar başlamaz gelmeye başladı.

Tekel ürünlerine (sigara, rakı, bira) %30, Türk Hava Yollarına %33, SEKA kağıt ürünlerine %14.6, şeker ve petrol ürünlerine %12, Konya Seydişehir Etibank Alimünyum ürünlerine %2.2, Ereğli Demir-Çelik Fabrikalarının bazı ürünlerine yüzde 10 zam yapıldı. Ayrıca Tüppaça %10 zam, Süt Endüstri Kurumu (SEK) ürünlerinin fiyatını %3-15 arasında arttırdı. Cola ve de-

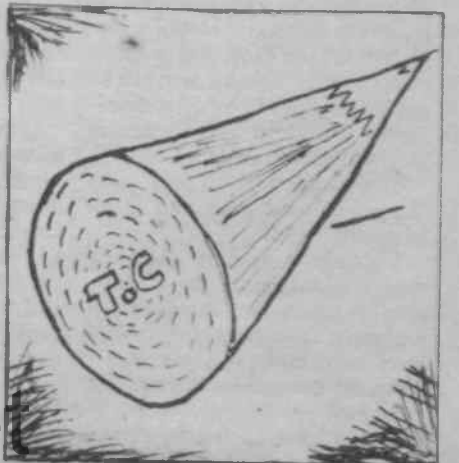
terjan %25, Çimentoya ise %8.2 ile 9.6 oranlarında zam yapıldı.

Bay İnönü'nün "zamlar devam edecek diye bir şey yok, enflasyonu düşürme gayretimiz devam ediyor. Bu esnada da vatandaşın mutluluğu için gerekeni yapmak durumundayız... Bütün bu gayretler gerekli ekonomik hayatın devamı bu" şeklindeki zamları savunma gaffeti içindeki açıklaması zamların üzerine tuz-biber oluyordu. Tabiki bütün bu zamlar "halkın mutluluğu" içindi elbet!

Ekonomik krizin süreklilik arzettiği ülkemizde boşalan bütçeye böylesi zamlar aparatif olmaktan öteye gidememektedir. Ekonomik 250 trilyona varan iç borç ve mil-

yonlarca dolar dış borç ve her geçen gün artan enflasyonla birlikte can çekişiyor. Yeni yeni kararnamelele, vergi reformlarıyla, devlet arazilerinin satışıyla bütçe açıkları kapatmaya çalışılsa dursun. Türkiye bütçesi delinmiş torbaya benziyor. Ne kadar koyarsan koy dökülecektir. Ekonomik bağımlılıktan kurtulunamadığı müddetçe, böylesi yollarla yatıştırma yoluna gitmek boş kürek çekmeye benzer.

Hükümete göre zamlar; fiyat ayarlamaları oluyor. Gerçekte ise halkın cebinden parasının yankesici edasıyla çekilmesidir. Emekçi halkın kendisi dışında alınan alehindeki her türlü tavrın /kararın karşısına ancak örgütlü bir güç olarak çıktığı anda egemen sınıflar hoyratça davranamayacaklardır. İnönü gibilere verilebilecek en güzel cevap ne kadar da örgütlü olduğu genişletmek ve pekiştirmek olacaktır.

Geçenlerde Fakir Baykurt gelmişti Melbourn'e. Güzel şeyler söyledi. "Halkın papucunu giyerek yazacaksın." ilkesine sıkı sıkıya bağlı bir yazar. Halkı, derinlemesine bilgiyle donatmaktan, soran, merak eden, yorumlayan bir güç haline getirmekten söz etti. "Halkın zorlukları kolayca aşmasını, kolayca örgütlenmesini istiyorsak tabii." diye ekledi. İşe, halkın çocukluğundan, çocuk halktan başlamanın önemini özellikle vurguladı. Düşüncesini yutmayan çocuk yetiştirilmeliydi. Çocuklarla haşır neşir olmayı özel bir zevk haline getiren bir yazar. Poturlu bir zaman hırsızı.

Eşekli-atlı köy gezileri sırasında yazan, sırtını kayalara yaslayarak okuyan, satırları ay ışığında sorulabileceğini söylüyor. Ona göre iyi bir yazar ya da iyi bir roman, halklar organizmasının büyük soluk alışdır. Saçları dökülmüş, konuştuğunda, ayna gibi parlayan dibiz kellesine bakıyor herkes. Bakışları gereğinden fazla ceval, gayretli ve merakçıldır. Gözlerinin pınar gözü gibi kaynadığını ve hiç yaşlanmadığını söyledi bir kadın. Kuyu dibinde, kimliksiz yerlerde yaşayan büyük yığınları yazdığı için, 'yazar, suskun halkın dili olmalıdır,' diyor ikide bir. Romanlarında yer alan 600 kelimenin gramer ve sözlüklerde yeri yok. Kadınlarla, sakalını taşıyamayan antik insanlarla konuşmuş hep. Postahnın ucu kasabaya yönelmemiş kocakarılarla düşüp kalkmış.

Tırpan'ı 25, Kapumbağalar'ı ise 45 günde yazmış. Ama yıllarca sürmüş bu romanların hazırlık dönemleri. "Yazarlık, uzun bir hazırlanış, angajmanı ve ciddiyeti gerektiriyor," diye konuşuyor. Yarattığı kahramanların papuçlarını giyince kalem hazırlanıyor. Bundan dolayıdır ki, yazarken 10-15 kalem oluyor yanında. Halkın renkli dilini esas alıyor. Bireyin halinden insanlığın haline, bireydeki ve yöredeki ev-

Bakış

Muzaffer Oruçoğlu

Roman, zamana ve yoğunlaşmaya hayrandır!

rensele doğru, yürümeyi savunuyor.

Yazarken yoğunlaşmak, hayal gücünü derinlemesine harekete geçirmek, bir nevi, demirci atölyesi haline getirmek şarttır. Hayal dünyasını hem kitabı, hem de pratik bilgiyle, kitlelerin gelişen canlı dünyasıyla sürekli beslemeyen bir yazar, kendisini sürekli yineler, aşamaz. Türkiye'deyken köylü yığınlarıyla, yurtdışında ise işçilerle bağlarını kesmedi Fakir. Bu, O'nun en iyi yanındır. Bunu, asıl mesleğinde gün yirmidört saat yoğunlaşma ile tamamlasaydı, on yılı aşkın yurtdışı döneminde, çok daha güçlü eserler verebilirdi.

Kaşınarak yazan yazarlar kuşağına girmiyor Baykurt. Halk ruhunu, baharı benimser gibi benimsemiş. Servüvenli, inli cinli bir iklimden çıkıp gelmiş. Tek kusuru, bir noktada cesur davranamaması, roman adına, tüm zamana el koyamamasıdır. Yaşar Kemal, Aziz Nesin gibi yazarlar bu cesareti gösterdiler. Geçim sorunudur demeyin. Aç kalmayı göze alacakmış.

1967 ile 1970 arasında acı bir hırsla iki roman yazdım. Dersleri aşmışım. Dersler romana tabiydi. Edebiyat öğretmenim Naim hoca, Dünya gazetesinde,

"Düşünce Yazıları" çıkan, aristokrat ruhlu, sağcı bir yurttaştı. Ve beni, roman yazmamam, derslerime çalışmam için sürekli baskı altında tutuyordu. Onun nöbetçi olduğu günler, korkumdan roman yazmıyordum. Üç yıl içinde yazdığım iki romanı, 12 Mart darbesi sırasında babam sobaya attı ve savunmasını yaptı:

"Ben onları yakmasaydım, onlar beni yakacaktı!" 1970 ile 1973 arasındaki firarı kır hayatımda, hep roman yazmayı düşündüm. Oturmayı gerektiriyordu roman. Ama kutük ateşinin üzerinde oturulamazdı. 1970'de On'u aşkın öykü yazdım. Yaşar Nabi Nayır'a gösterdim. Daktilo yap getir dedi. Yapamadım. Filistin'de şehit düşen, Ahmet Öztürk'e verdim öyküleri, Evinin çatısında, General Faik Türün'ün 80 bin kişilik operasyonları sırasında, kaybolup gitti öyküler. Halk desteği çok zayıftı ve çalılar arasında tükiler gibi gezmek ve geceyle dost olmak zorundaydık. Koruyabileceğime inansaydım, geceleyin, mağarada, odun alevinde roman yazabilirdim.

Roman her zaman şöyle bağırır: "Zamanı, dipten doruğa kadar, işgal edeceksin, doğmanı, pırl pırl bir çığlıkla toprağa düşmemi istiyorsan eğer!" İnsan, zamanı dipten doruğa kadar işgal edebilir cezaevinde. Eğer devrimci dikleniş içinde isen ve de onkılık iki darbenin ağırlığı altında isen, yazdıklarımı koruma konusunda dikkatli olacaksın. Güvenemedim. Şirin daha kolay gizlenebileceğine inandım. Hep yitip gideceği inancıyla yazdım. Yazmayı bir yaşam tarzı haline getirdim mi, ürünlerinin heba olacağını bilsen de yazarsın. Bu pek önemli değil. Yazdıkların, insanı ne ölçüde değiştiriyor? Artistik güzelliklerle, insan evrimini hızlandıran güçlü öğelerle, donatabiliyor musun insanı? İnsanın kanındaki büyük hayvanı sessizliğe bir parça bela ateşi düşürebiliyor musun? Kendini sürekli yenileyebiliyor musun? Mace-ralara aşık mısın ve 'bu herifin bu ürünü, sürtyü ür-kütebilir' diyen insanlığın bir bölümünü, seçkin ve saygıdeğer bölümünü korkutabiliyor musun? Mesele budur.

Romanım kalemle değil de, pratikle yazan ve pratiğini, ateşe dönüştürerek doruğuna vardırın yazarlar var bir de. Bu genççik yazarların ölüm ilanlarıyla dolup taşıyor gazete sayfaları. Bunların ateşle beslenmeyen kaç büyük roman var yeryüzünde acaba?

SANATÇI İNİSİYATİFİ SANATÇILARI BİRLİĞE ÇAĞIRIYOR

"Artık geleneksel Oblomovluk'a kimsenin tahammülü kalmadı"

"Demokratikleşme", "çok seslilik", "sivil toplum", "Paris şartı" gibi kavramlara mevcut iktidar tarafından sıkça kullanıldığı, ama bütün bunların geri planının kan ve ateşle doldurulduğu bir dönemde Kürt coğrafyasındaki kirli savaşa faili meçhul cinayetlere ve büyük kentlerdeki yargısız infazlara karşı bir tepki olarak doğan "İnsan Hakları Mücadelesinde Sanat İnisiyatifi" bu tür reaksiyonların güdük kalmaması için, sözcüğüne tavrını süreklileştirmeye yönünde karar aldı.

Buna neden gerek duydu? İnisiyatif, yayınladığı bildiride bu sorunun yanıtını şöyle veriyor:

"Verili sistemin hemen bütün aygıtlarıyla (ama bu arada özellikle ideolojik aygıtlarıyla) nesnel gerçekliği parçalayıp böldüğü, onu yeniden üretip, cilalı imajlarla yalan yanlış tedavüle soktuğu bir durumda; toplum olarak insanları adeta sağaltan, giderek kusatma altına alan çok kirli bir manipülasyonu yaşadığımızı biliyoruz.

Türkiye'de bugün insanlar göz göre göre evde, işte, sokakta katledilirken ve üstelik ekranlar bunu bir serüven filmi gibi gösteriyorken, diğer başka insanların günlük hayhyudan birazcık da olsa, başını kaldırıp tepki vermeme-si, yoksa nasıl izah edilebilir.

Bu devasa bir "körleşme" yada "kötürümleşme" sendromu değil-se nedir?

Yaşanan buysa; bu durumda toplumun en hassas duyargaları olan biz sanatçılar, "insanız ve de toplumun tarihsel yazgısıyla ilgiliyiz" diyorsak, etik olarak bir tavra, bir duruşa yönelmemiz şart değil mi?

Çünkü, giderek Arjantin'i leşen

belki de Santiago sokaklarına dönen bir ülkede "Perşembenin delileri"ni yaratamazsak, duyarlıklarını harekete geçirip "Mayıs Meydanı"na yürüyemezsek, bu felçli halimizin bize nelere mal olacağını kestirmek hiç te zor olmasa gerek!

Hiç kuşkusuz bugün birçok demokratik odak tarafından yürütülen bu son derece gerekli mücadele, ancak bu alanla ilgili bütün kesimlerin karşılıklı işbirliğiyle yol alabilir.

Bu anlamda çeşitli sanatsal disiplinlerle uğraşan insanlar olarak bizler bu tür bir ilişkiye ve ortak eşgüdümüne şimdiden hazır olduğumuzu bildiririz.

Elbette bizler herhangi politik bir platform etrafında bir araya gelmiş yekpare şahıslar değiliz.

Oluşumumuz gevşek bir koordinasyonu içerir, esasen bu alanda sözü, duyarlılığı ve çabası olan herkesi kapsar.

Bu yüzden etkinliklerimiz ya da eylemlerimiz dolaysız politik bir duruşu imlemekten çok, direkt sanatsal ağırlıklı olacaktır.

Her arkadaşımız kendisini, böyle bir aktivite içinde ürünüle var edecektir. Şairse şiirini, müzisyense müziğini, ressamısa resmini kullanacaktır.

Çünkü, bugün artık sıkça kullanılmış, neredeyse son haddine vardırılmış, anonim deyişle tüketilmiş araçların ve yöntemlerin bu tür mücadelelerde cezbedici özelliğini kalmadığını çok iyi biliyoruz. Delaysıyla bu alandaki duyarlılığımızı stilize ederken yeni, yepyeni bir dile ihtiyacımız olduğunun ziyadesiyle farkındayız.

Zaten böyle olmasaydı, her birimiz kendisine su ya da bu şekilde yakın olan bir maddeyi düşen

direkt politik zeminleri yeğleyerek, bu konudaki duyarlılığını oralarda ifa edebilirdi pekala.

Şunu üzülerek belirtmek zorundayız ki; bugün insan hakları ihlallerine karşı mücadeleye bile referanslarla, bürokratik ön kabul-lerle ya da "şunun da imzası var mı?" gibi trajik veya komik yaklaşımlarla bakan birçok sanatçı ve "aydınımız"la aynı coğrafyayı paylaşıyoruz.

Bizler "uyuyan" vatandaşlarla, bu çok "uyanmış" vatandaş arasındaki uçurumun da farkında olarak, bu konudaki ihlallerin artık kimsenin kaptırmasını kaldıramayacak denli şirazesinden çıktığını ve toplum için "SOS" işareti verdiğini belirtmek durumundayız. Yani artık geleneksel "oblomovluğu" ya da "oportünizmi" kimsenin anlamaya ya da bağışlamaya tahammülü kalmamıştır.

İşte bu yüzden ki; kendi cephemizdeki sanatsal disiplinlerin bu tür zeminlerde buluşması gün günden daha da bir önem kazanıyor.

O halde; gelin hep birlikte "toplumun vicdanı" olduğumuzu anımsayıp birleşelim.

Zira bizler insan hakları mücadelesinde çeşitli sanatsal disiplinlerin bir araya gelip birbirlerini hem dönüştürüp hem var ederek bu duyarlılığı sokaklara ve alanlara taşıyacağına inanıyoruz.

Hiç kuşkusuz çağrımız bu alanda özü, sözü, duyarlılığı ve çabası olan herkesedir!

Önemli Not: "İnisiyatif" 19-20 Haziran'da Batman'da yapılacak "Şenliğe" katılacak. İlgilenenler (9-1) 244 44 23 no'lu telefondan bilgi alabilirler. "İnisiyatif" periyodik olarak Carsamba günleri saat: 19.00'da

ABT "Üç kuruşluk diktatörlük" oyununu 20 Mayıs'ta Eskişehir'de sahneledi.

Ankara Birlik Tiyatrosu Eskişehir'deydi

Eğit-Sen'in organize ettiği, Muzaffer İzgü'nün "Üç Kuruşluk Diktatörlük" adlı oyunu, Ankara Birlik Tiyatrosu tarafından 20 Mayıs'ta Eskişehir'de sahnelendi.

İki perdelik politik komedi; bir diktatörün ailesiyle birlikte-fidyeye için kaçırılmasıyla başlayan, diktatörün ailesinin ve ilişkilerinin ne denli çirkef ve kokuşmuş olduğunu, diktatörlerin güçlü-yıkılmaz imajlarına karşın, ne denli tabansız ve zalvalı olduklarını alaycı bir anlatım-

la sunuyor. Oyunun sonunda sermayenin, ihtiyacıdan dolayı diktatörleri başa getirdiği, ihtiyaç bitiminde kaldırıp attığı ya da zulme başkaldıranlar tarafından bacağından asıldığı belirtiliyor.

Geçen yıl Maksim Gorki'nin "ANA" sıyla Eskişehir'e gelen ABT'den aynı tempo ve coşkuda bir oyun bekleyenler umduklarını bulamazken, oyuna, çocuklarıyla gelen aileler tatmin edici bir oyun izlediler.

Grup Yorum konserinde olaylar

23 Mayıs'ta Tokat'ta Hüseyin Akbaş Spor Salonu'nda Grup Yorum konseri yapıldı.

Özgür Gündem muhabirinden edindiğimiz bilgiye göre, davetlilerin yoğun polis aramasından sonra salona alındığı konserde, 2500'e yakın izleyici katıldı.

Konser sırasında sık sık slogan atılması Grup Yorum'u etkiledi. Grup elemanları kitleyi slogan atmamaları için uyardı.

Görüştüğümüz Özgürlük Dünyası okurları, Mücadele okurları-

nın konserde kendi sloganlarını atmalarına rağmen, diğer grupların slogan atmasını engellediklerini, "Kesin, slogan atmayın" gibi uyarılarda bulduklarını, Mücadele okurlarının, Özgürlük Dünyası okurlarının sesini bastırmak için etraflarını çevirip yüksek tonla slogan atıklarını belirttiler.

Yeni Demokrat Güçler "DK hizibi" olarak adlandırılan çevrenin şiddet eylemlerine karşı aldıkları siyasi tavırdan hareketle, bu konsele katılmadılar.

"Sıradan insanlarız ama sahnede sıradışıyız!"

Kıvrılan merdivenleri soluk soluğa çıktığımızda oyun neredeyse başlamıştı. Çeşitli salonlardan oluşan binanın gerçeklikte cep kadar küçük bu salonundaki bütün koltuklar dolu idi. Ayakta duracak yerleri zor bulabildik. Koltuk araları, duvarla koltuklar arasında kalan dar boşluk ve en arkadaki trabzanlara tutunarak yaratılan yer bizler ve sonradan gelen izleyiciler için kurtarıcı oldu. Harbiye Cep tiyatrosundayız. Afisinde "Sıradan İnsanlar Tiyatrosu/Bundan Başka İstanbul Yok/Renkli-Türkçe!/Yazan-Yöneten-Oynayan/Zafer Avcı-Sadık Hadimioglu" yazan oyunun ücretsiz olduğu, afişin yanına eklenen bir yazıyla belirtiliyor.

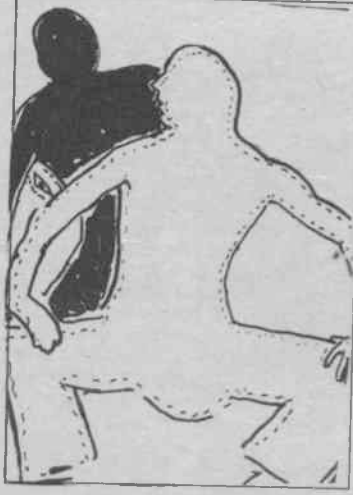
Feodal değer yargıları her seferinde yoz kapitalist ilişkilere çarpar ve yaşadığı herşey "Bundan başka İstanbul yok" sözlerini beynine kazır.

Köylün, akrabalar olan topal İhan sana evini ancak bir geceliğine, o sana lütfen açar. Sonra kapı dışındasın. Yalvarmaların üzerine sana iş bulur. Eşek gibi çalışman karşısında birkaç kurusu neredeyse zorla koparıp alırsın patronun elinden. Çalışman köylün topal İhan'a ve patrona yarar. Saf, temiz, iyi niyetli açılmamış birisi olarak seni, her karşılaştığın insan aldatmaya, kullanmaya çalışır. Öyleki; mezarlık bekçilik yaptığın sırada, cesetlerden dış kalan bir hırsıza yardım ettiğinin farkına ancak cezaevine atıldığın zaman varırsın. Farkeder-

sin saflığını, ahmaklığını. Daha ilk gün koğuş ağasının "İkram" ettiği çayın karşılığının çok para olması ve bütün parayı döverek alması olayından da kurtaramazsın kendini. Tüm kinin ve deneyimin! sonucunda yeni kararlara yönelirsin. Yaşadığın deneyimler; toplumdaki "insan insanın kurdudur" anlayışının etkinliğini kafana iyice kazır ve artık sen de "yaşamak için öldürecekisin" felsefesine sahip bir insan olarak cezaevinden çıkarsın. İstanbul'un yoz, çarpık kapitalist ilişkilerinin ne olduğunu sen de anlamışsındır ve her olayda sana söylenen "Bundan başka İstanbul yok" sözcüğünü artık sen başkalarına söylemeye başlarsın.

Oyun sonucunda Kapitalizmin modern sanayisinin ve kocaman işçi yığınlarını biraraya toplayan kapasitesinin olmaması çok rahat anlaşılır. Görünen tam bir kapı kaçı toplumdur. Ciddi üretimsel temeli olmadığından, yakaladığını iligine kadar sömürme anlayışı burada arabesk bir yapı ortaya çıkarır. Kapitalistleşmemiş kapitalizm ile harmanlanan feodalizmin yarattığı çarpıklık bu arabeskiği doğurmaktadır.

Daha önce belki de onlarca kez aynı konuyu filmlerde izlemiş olmanıza rağmen oyunun temposu, Zafer ve Cafer'in oyun gücü sizi etkisi altına alır. Deyim uyguna bir solukta sonuna kadar izler, oyun sona erdiğinde kışalığının verdiği eksikliği hissedersiniz ve tadı damagınızda ayrılır-sınır oradan... Aslında 2'den fazla

insanı gerektiren oyunda başka bir oyuncuyu görme ve bekleme merakı merak olarak kalır.

Oyun bitiminde kalabalık bir grup oluşturan Özgür Gelecek gazetesi çalışanları olarak oyun salonunun dışında bekliyoruz. Çalışma koşullarının yarattığı sıkıntılı havayı dağıtıp değişiklik yaratma ihtiyacının giderilmesi amacıyla geldiğimiz oyunda, oyuncularla tanışma isteğimiz aynı zamanda gazeteci olma yönümüzden de kaynaklanıyor.

Burjuvazinin uyuturucu, aldatıcı sanatı karşısına, yaşamın çelişkileri ve kişilikleri halkı aydınlatıcı tarzda gösteren bu oyunu okurlarımıza tanıtmaya, paylaşmaya isteğimiz

de artıyor.

Bir süre sonra, resim sergisinin olduğu, çiçeklerle doldurulmuş, insan ruhuna sükunet veren bir salonda çilingir sofrası kurmuşçasına, oyuncular Zafer Avcı, Cafer Sadık Hadimioglu, Müzisyen Kazım Sinan Demir ve Işıkçı Ercan Özcan'la sohbet ediyoruz.

Oncelikle kendimizi tanıtıyoruz. Ve hazırladığımız 3-5 soruyu sohbet atmosferi içinde soruyoruz. Daha çok yanıtları Zafer ve Cafer veriyor.

Bir tiyatro grubunun kuşkusuz daha fazla sayıda oyuncudan oluşması gerektiğini ancak para ve fedakarlık gösterecek oyuncu bulamamaktan dolayı, bu şekilde yürüttüklerini söylüyorlar. Ellerinde yazılmış bir dizi oyun olduğu halde torbada bekletmek zorunda kaldıklarını söylerken amatör ruh'u ve "yükselme" hırsını hissedebiliyorsunuz. "Amatör ruhla profesyonel sanat" yapmayı hedefliyorlar.

Burjuva sanata ve kendilerinin dost sanatçıları tarafından yalnız bırakılmalarına inat, iki kişilik oyunlar hazırlamak ve sahnelemek zorunda kalıyorlar.

OYUN SANAT, SANAT OYUN OLMALI

"Daha küçük bir çocukken kendi kendime rol yapar, oyun oynardım. Zafer'le karşılaştığımızda da, nerede ortamını bulursak ya da herhangi bir olayla karşılaşarsak hemen orada do-

ğaçlama yaparak oyunlaştırır, denemeler yapardık. Tiyatroyla ilgili eğitimimiz bu. Kendi kendimizi eğittik, eğitiyoruz".

İkisi de İşletme Fakültesi mezunu olan fakat ne ondan ne de tiyatrodan henüz ekmek yiyemeyen sanatçılar çok zorunlu kalmadıkça tiyatroyu bırakmayı düşünmüyorlar.

Seçkinici anlayışa ve burjuvazinin (reklamlarında dahi) sıradışılığı kutsamasına tepki olarak ve yığınların bir parçası oldukları bilinciyle tiyatrolarının adını "Sıradan İnsanlar Tiyatrosu" koyuyorlar. "Sıradan insanlarız ama sahnede sıradışıyız" derken, sıradanlaşan, kanıksatılmaya çalışılan burjuva sanat anlayışına karşı olduklarını da ifade ediyorlar. Perspektiflerinde tam bir netleşme olmamasına rağmen "Sınıf perspektifiyle hareket etmeyen burjuva sanatın kendi kendini tatminden, sahnede masturbasyon yapmaktan ileri gitmeyeceğini" söylüyorlar. "Sanatçının aslında sanata sınıfsızlık perspektifiyle bakması, toplumdaki gerçeklikleri olduğu gibi vermesi gerektiğini" ve "sanat topluma yayılarak hem sanatçıları çoğaltarak hem de kitlelerin beğeni düzeyi, sanat anlayışı geliştirilmelidir" diyorlar. Bu çaba içinde olabildiğince insanın dikkatini çekebilirse ve sanatın burjuvazinin elinde bir silah olmaktan çıkıp emekçilerin bir silahı haline gelmesine katkıda bulunabilirlerse kendilerini başarılı sayacaklar.

Gözün dünya, kulağın proletarya

Sanat ve özde edebiyat, kesin tanımları ve sınırları olmayan kavramsal boyuttaki sözcükler. Bundan bir önceki yazımda kültür ve sanat olgusunun açılmayan veya yeterince açılmayan işlevin artık tartışılmasını ve ortak paydalarda bir sonuca varılması gerekliliğini vurgulamak istemişim. Ancak okurlardan aldığım tepkiler üzerine bir konunun yanlış anlaşıldığını gördüm. O da "düşüncenin eninde sonunda kılıcı yeneceği" özdeyişiydi.

Düşünce burada, pratiği yönlendirecek -ama doğru bir hedefe- kurum için özel hammadde olarak ifade edilmektir. Örneğin proletarya partisi düşünce sistematiği içinde yarattığı kuramlarla eylemi ön plana geçirerek ve zulümün topunu, tüfeğini, kılıcını haklı savaşla alaşağı edecektir. Bu nasıl olacaktır? Tabii ki silahlar... Ama proletar ideolojisiyle donanmış kurmay bir partinin silahıyla. Bu silah ister maver, ister şir ister grev olsun; yine de devrimci bilincin hizmetinde, insanlığın altın çağına varabilmesi için değişik yöntemlerle kullanılacaktır.

Felsefi olarak ise, "düşünce mi maddeyi yaratır, madde mi düşünceyi" gibi bir tartışmaya gerek duymuyorum. Çünkü yukarıdaki özdeyiş bu tartışmadan çok uzaktır. Marx ve Engels'in Alman İdeolojisi'nde belirttikleri gibi: "Yaşamı belirleyen bilinç değildir, bilinci belirleyen yaşamdır."

Bu konuda yanlış anlayan arkadaşları yeterince aydınlatmışım umuyorum.

Ama şu tartışılmalıdır: Kanın cömertçe aktığı bir sömürü ve zulüm döneminde "aydın" düzenin hangi basamağındadır. Düşünmenin temsilcisi olan bu insanların ataları yüzyıllar boyu haksızlıklara karşı onurla mücadele etmişler ve gerektiğinde kellelerini idam maydanlarında bırakmışlardır. Sokrates, karısının "Seni haksız yere öldürüyorlar" sıralanmasına "Ya haklı olsalardı" yanıtıyla karşılık verip baldıran zehirini içerken onurlu bildiği "Aydın mesleği"nin prati-

ğiyle tarihe geçiyordu. 15. y.y da yaşayan ve "sir" ünvanına dek yükselen Thomas More, Katolik kilisesinin gazabına uğrayıp, papazlardan ve sekizinci 'henry'den özür dilemediği için idama mahkum oluyor ve Sephaya çıkarken merdivenlerin sarsıldığını göyerek "Rica ederim, siz beni sağ salım şuraya nasıl olsa idare ederim" diye celleda alay etmesi tarihe yazılıyor. Ama kendilerini aklamak için sayfalarca ve anlaşılmaz bir dille dergileri ve kitapları işgal eden aydınların söyledikleri kaç kelime "gizli tarihin" hazinesine kalacak. Neruda'lar, Caudwell'ler, Sabahattin Ali'ler, Cavit Orhan Tütengil'ler aydın değiller miydi?

Daha on dokuzuncu yüzyılda 1 Amerikan Dolarının üzerine Latince yazdıkları YENİ DÜNYA DÜZENİ'ni (Novo Ordo Seclorum) sistemini, işbirlikçilerini palazlayarak, vurgun, katliam, işgal rüşvet, namussuzluk, haksız savaş vb. silahlarla sarılarak günümüzde artık sistemleşiren ABD emperyalizminin veya diğer emperyalist devletlerin dolaylı-dolaysız buyruğu altına girmiş "Aydın" tiplemesi "acaba" sorusu bırakıyor zihinlerde artık. Acaba, bu insanlarda pembe düşler ülkesinin o şaşahalı yasalarnı mı benimsiyor? Edebiyatı alkolde, hüznü intiharda, objektifleri başı-bozuk cinsellikte, objektifleri kıskırtan kadın teninde düğümleyen bu aydın ne yapıyor acaba? Çoğu diyalektiğin amansız yasalarnı ve gerçekliğini o muhteşem gücünü bildikleri halde her keskin çelişkiliyi hangi dünya görüşüyle uzlaştırmak istiyor, acaba aydının görevi hakemlik mi? Emperyalizmin değneği kafasına vurunca iş işten geçecek mi acaba aydın kardeşim? Bizde "gözünaydın" deyince bir gönderme yapılmıştır: "Gözün aydın, kulağın Manisa." Bende şöyle düzeltme gereği duyuyorum: "Gözün Dünya, Kulağın Proletarya!" Bu dilek elbette gerçekleşecek.

O zaman, "Gözünüz Dünya da Kulağınız Proletaryada" olsun sa-

yın aydın beyler.

GEORGE THOMSON VE SANAT

Sanat konusunda zaman zaman Marx-Engels bile zorlanmışlardır ve hatta Lenin. Mayakovski'nin bir şiiri için şunları söyleme gereği duymuştur: Mayakovski'nin bir şiirini okudum. Bu konuda karar vermeye yetkili biri saymıyorum kendimi" (Marx-Engels-Lenin, SANAT VE EDEBİYAT-Ekim Yay. S.323)

Sanat, gerçekten o kadar tartışılmalı bir alan ki... Bakın, Marx ne diyor: "insanın insan olduğunu ve dünyayla ilişkisinin de insani bir ilişki olduğunu düşünelim; O zaman... sanattan zevk almak istiyorsanız eğer, sanat kültürlerine sahip biri olmanız gerekir." (Gerici Marx burada belki sosyalizm veya komünizm koşullarındaki insani adlandırmaya ama bugün için de geçerli gibi. Hangimiz Marx ve Engels'in göklere çıkardığı, Haine'yi, Stendhal'ı Balzac'ı okuduk veya Beethoven'ı dinledik; acaba "bütün Marx ailesinin taptığı Cervantes'i yeterince deşebildik mi? Bugün T.C. her konuma koşullandırdığı silahlarıyla devrimcilerden üstündür. Ama bir silah var ki, düşman ne yapsa onu teslim almaz. O da düşünce. İbrahim'in maverini teslim alan Faşizm, ideolojisini avlayamamıştır. Tersine o, kanyıyla yazmıştır kuramlarını. İşte benim dediğim düşünce bu. Lütfen arkadaşlar! Okuyalım. Geliştirelim kendimizi. Silahlarımızı çoğaltalım. Aksi durumda, atom bombalarının karşısında kuru-sıkı bir tüfek gibi kalırız. Sakın yanlış anlaşılmasın... Bu son örnek, "aydın" tiplemelerine karşı ve yine düşüncede.

Ben arkadaşlara; George THOMSON'un İNSANIN ÖZÜ adlı kitabını okumalarını, okudularsa bir daha gözden geçirmelerini öneriyorum.

*- ENGELS, Balzac için şunları yazmıştır: "O şiirsel adaletinin içinde nasıl da devrimci bir diyalektik yatıyor." Sevil Taylan

68'LİLER VAKFININ AÇTIĞI RESİM SERGİSİNİN ARDINDAN İbrahim'e son dört gün jesti

68 kuşağı için Dünya'da ve Türkiye'de çok şey söylendi. Söylenecek. Çünkü onlar Dünya'da ve Türkiye'de bir yol ayrımının adı oldular.

Çünkü o dönemi yaşayan, bizlerde o dönemi düşüncelere kendilerini bağli hissedendenin oluşturduğu 68'liler Vakfı'nın Ankara'da Zafer Çarşısı Devlet Güzel Sanatlar Galerisinde açmış oldukları ve 6-16 Mayıs'a kadar süren serginin açılışına bu duygularla katıldık. 1968-72 yıllarının resimlerini taşıyan panolarla yönelmeden, o bir dönemin mücadelesinin resimlere nasıl yansıdığını görmeden serginin açılışı ile birlikte düzenlenen kokteyl bizi bütün bu duygulardan uzaklaştırdı.

Geçmişin nostaljik anılarının tatlı sıcaklığında, artık sadece yaşamayı kendilerine yeterli bulan bu insanlar için Denizlerin idam günü olan 6 Mayıs'ta kokteyli bir görüntü doğabilir. Ama hala onları devrimci mücadelenin simgeleri olarak gören bizler için doğal değildir. Büyük hoşnutsuzluk yaratan, yadigarı olan görüntü sergiyi gölgeleyen bir davranış oldu.

Belki birkaç gün sonrasında 68'liler Vakfı'nın bir üyesi olan

Aydın Çubukçu'nun bu görüntüyü eleştirmesi, üyeliğinin devamını düşünceğini söylemesi bu tavrın üyelerin tamamını bağlamadığı yolunda düşünülebilir. Ancak vakfın bugünkü kimliğini vermesi açısından şu anekdot oldukça önemli.

İstanbul sahnesinin oynadığı "Birgün Deniz" adlı oyunun afişlerini sergi içinde bir yere asmak isteyen organizatör, sergiyi düzenleyenlerden bir bayana bu dileğini iletildiğinde aldığı yanıt şu oldu: "Ama öyle de çok köylüce olur canım!"

Sergide daha çok Denizlerin resimleri ve o dönemin öğrenci eylemlerinin resimleri vardı. Birbilerini "omuzdaş" olarak tanımlayan Denizler, Mahirler, İbolar bu sergide, buna yakışır bir şekilde sergilenemediler.

Örneğin son dört güne kadar İbrahim'in resmi sergide yoktu. Son dört günün jesti olarak yorumlayabileceğimiz tavrı ise Av. Raif Çakır'ın çabalarıyla gerçekleşti. İbrahim'in bir resmi kondu. 68'lilerin nostaljik takılma heveslerinin bir bellek kaybıyla gelişmesi doğrusu üzüntü vericiydi.

Al kanlarla yazılan tarih'in yapraklarından

Baharın en güzel ayı Mayıs'ın, Türkiye ve Kürdistan'ın özgülünde çok büyük anlamı var. Türkiye ve Kürdistan proletaryasının yiğit komünist önderini yitirdiği aydır Mayıs ayı. 70'in militan ruhunun daracağına çekildiği aydır. Yine proletarya öğretmenlerinden Kazım ÇELİK'i, Orhan BAKIR'ı ve daha nice komünist ve devrimcinin al kanlarıyla tarihin yapraklarına geçtiği aydır. Yani Mayıs ayı komünist ve devrimcilerin kanlarıyla kızıl boyanmış kızıl kıpkızıl bir aydır. Uğruna büyük kanların aktığı ve mücadele sürdüğünde kaçacağından emin olduğumuz sınıf kavgamızda bunu bilince çıkarıp gereklerini yerine getirme gayreti içerisindeyiz.

DENİZ, YUSUF ve HÜSEYİN'i idam ederek 70'lerin militan ruhunu 6 MAYIS'ta daracağına öldürmek istediler. Ve egemenler o ruhu öldürdüğünü sandılar, sevindiler!... 73'ün MAYIS'ında DİYARBAKIR zindanlarında Komünist bir direnişle karşılarında dimdik görünce büyük dehşet ve paniğe düştüler. Neyi niçin yapacağını bilmeyenler, kendilerine nele malolacağını hesaplamadan o ruhu katletmek istediler. Ve sevinçleri daha büyük oldu. Çünkü bu defa kesin öldürdüklerini sandılar. Fakat gerçek onların niyetlerinden çok daha farklıydı. O ruh yaşıyor ve savaşıyordu. Ve şimdi anlatacağım bu anında onun kanlarının bir tanesini oluşturmakta. Şimdi "o ruhun" yaşamına ve savaşımına birlikte tanıklık edelim.

Aylardan yine MAYIS, Kızıl kıpkızıl bir MAYIS. Baharın en güzel ayı MAYIS. Kır çiçeklerini boy verdiği ve yine kır çiçeklerinin usulca kanlı toprağa atıldığı DEVRİM mücadelemizde büyük yeri olan, havaları sisli, yağmurları ve göz yaşları kanlı MAYIS.

Baharın güzel günlerinden birinde, 8 Kişilik gerilla birliğimizde ELAZIĞ ili PALU ilçesine bağlı UMUTKAYA Köyü yakınlarında derin bir vadinin içinde konaklamıştık. Sabah saatleri sakin, herşey olağan geçiyordu. Günlük yaşamımıza uygun şekilde öğle yemeği hazırlıkları yaparken nöbetçi yoldaşımızın "bize doğru gelen iki köylü var" şeklindeki işaretiyle harekete geçip yanımıza çağırıldı. Kendileriyle yaptığımız sohbet sonucunda zararsız köylü oldukları kanaatine varamadık. Fakat, komutanımızın daha önceden faaliyetinin olduğu bölge olması ve bir birlerini tanıması yüzünden serbest bırakmamızın sakıncası olmadığı söylenildi. Ve bizler de uygun bir dile

yardıktan sonra serbest bıraktık. Fakat bunun bize nele malolacağından hiç birimizin haberi yoktu. Bu insanlık nabisini alamamış üç kuruş para için onurunu satıp, çağın en aşağılık ve tarif edilmez işini yapan bu insanlar, hemen soluğu düşman karakolunda alıp, yaşadıklarını olduğu gibi düşmana anlatmışlar. (Daha sonra öğrendiğimize göre bunların ikisinde köy korucusu imişler. Hayvan avcısı kılığında insan avına çıkmış kelle avcılarımız.) Eline geçmiş olan bu fırsattan yararlanmak isteyen Faşist TC Orduyu tam bir savaş hazırlığı yaparak bizlerin konaklamış olduğu bölgeye gelmiş çember oluşturarak üstümüze yaklaşan düşmanı farkeden nöbetçi yoldaşımız Yusuf EKİNCİ (Kenan)'nin vermiş olduğu kırmızı alarmla çatışma pozisyonuna geçtik.

Düşmanın geliş yönü, gücü ve arazi-deki konumlanışını tahlil etmek için birliğimizin komutanı yüksek bir tepeli aşarak denetlemeye çıktı. Ve bizlere çatışma pozisyonunda kalmamızı söyledi.

Geril gelmemesi nedeniyle geri çağırılmak ve aynı durum değerlendirilmesini yapmak için komutan yardımcısı yoldaşımız Refik YAŞAR (Memo)'da aynı tepeli tam aşırıyordu ki çatışma başladı. Düşmana cevap vererek tepeli aşırıp gözden kayboldu. silah sesleri devam ediyordu. Düşmanın ilk saldırısına, salvo atışlarla nöbet yerinden cevap veren Kenan Yoldaş, bize geri çekilmemizi ve kendimizin, karşısındaki tepeli ele geçirmemizi söyledi. Düşmanın ilk şaşkınlığından ve yoldaşımızın bizi korumak için yaptığı salvo atışlardan faydalanarak vadinin diğer yamacına çekilerek mevzilendik. Daha sağlam mevziler kapmamız için azgın bir şekilde Havan, Lav ve Roketatarlarla saldıran düşman, bir taraftan da teslim ol çağırısı yapmaya başladı, düşman teslim ol çağırılarını iki yerinden yara almış yoldaşım "TIKKO'cular teslim olmaz, bunu size öğreteceğim" şeklinde anlamlı sözlerle cevapladı. **Artık tavır konulmuştu.** Kim olduğumuz ve nasıl çatışacağımız düşmana, bu anlamlı sözlerle haykırılmıştı.

Hepimiz, içimizde bazı kaygılar taşıydık. Ama bu kaygılarımız korkudan değil, bir TIKKO savaşçısına yakışırcaasına çatışıp çatışmama kaygısıydı. Çünkü, hepimiz yeni ve tecrübesizdik. Gerilla birliğimizin iki tecrübeli elemanı birlikte ayrıldıkları sonra kesilen silah sesleri, bizde, ikisinde şehit verdiğimiz kanaati oluşturdu.

Artık biz bizedydik. 6 yiğit insan, savaş tecrübesi en fazla olanın tecrübesi 1 yıl bile olmamış. Fakat hepimiz davaya olan inancımız ve bağlılığımız ile fethe-dilmez birer kaleyi temsil edecektik, mevzilerimizde. Saat 13.00'den itibaren bütün şiddetiyle devam eden çatışmayı saat 15.00'ü gösterdiğinde, DERSİM'in yiğit kızı, HOZAT'ın kızıl güllü Kumriye CİHAN (Dilan) elinde kırmızı güller yerine Kalaşnikofu ve el bombası ile aramızdan ayrılıp usulca toprağa düştü. Yoldaşımızın şehit düşüşü düşmanı sevince boğup, umutlandırırken, bize onur ve cesaret veriyordu. Öfkemizi daha bir bilince bileyip gürleştirmemizi sağlıyordu. Verdiğimiz kayıpla umutlanan düşman it sürüsü, daha bir üst boyutta saldırıya geçti. Umutla üzerimize gelen düşmanın sonu hüsrandı. (Sonradan öğrendiğimiz bu saldırıda bir ölü 2 yaralı vermiş.) Geri püskürtülen saldırılarında yaralı düşen erlerin çiyak çiyak bağırarak düşman saflarında korku ve panik yaratırken bize cesaret ve kendine güven duygusu veriyordu.

Bu esnada yara almış olan Kenan yoldaşımız yaralı olarak mevzisini korumaya devam ediyordu. Bizimle birlikte düşmandan öğrenmişti yoldaşımızın yaralı olduğunu. Bunun için de baştan beri büyük önem verdiği bu mevziyi ele geçirmek için daha bir saldırganca saldırmaya başlamıştı. Buna rağmen her saldırıyı yoldaşımız tarafından şanlı bir direnişle püskürtülüyor, düşman bir çok askerini kayıp vererek geri çekiliyordu. Teslim ol çağırılarını ise, pratiği kadar şanlı direniş yüklü sözlerle cevaplandırıyor. "Direniş var teslim olmak yok!" "Yaşasın Halk Savaşı", "Yaşasın Partimiz TKP/ML" YAŞASIN ORDUMUZ TIKKO" Bunlara gözleriyle tanık olan bizlerin yoldaşımızda olan sevgisi bin kat daha artıyordu. Ve Kenan yoldaşımız bize bir TIKKO savaşçısının nasıl savaşması gerektiğini pratiği ile bir daha gösteriyordu. Üniversitenin, Tıp fakültesinin ve ölümlü bir çoğunun hayal bile edemeyeceği parlak geleceği! (Bireysel Kurtuluşu) ellerinin tersi ile bir kenara itip, toplumsal kurtuluş için canını verirken çekilmeyen yoldaşım Kenan'ın bu şanlı direnişi, bana 1973'lerde silahını kırıp düşmana vermem değerli yoldaşım A. Muharrem ÇİÇEK'i hatırlattı. Ve Ahmet Muharrem ÇİÇEK yoldaşımın gelecekteki yoldaşlarına bıraktığı mirasa yoldaşlarının nasıl sahip çıktıklarını, yaratılan parti ve ordu değerlerine canları pa-

hasına nasıl sahip çıktıklarını gördüm. Bütün bunları düşünürken hissettiklerim ve yaşadıklarım bende adeta fırtınalar neden oluyordu. O güne kadar lafta bildiklerimin ve anlatılanların tanığı oluyordum. Kendim bizzat yaşıyordum. Ve o an sağ kalan yoldaşlarımızla aynı duyguları paylaşarak ant içtik, Faşist TC'nin çapulcu sürüşü bizi sağ olarak ele geçiremeyecek. "Olmez var, teslim olmak yok" "Silahını kırmak var, düşmana kap-tırmak yok." "Yaşadığım bu iç fırtınayla daha önceden bildiğim bu sözlerin anlamını iliklerimde hissetmeye başladım. Bütün hayatım filim seridi gibi gözlerimin önünde geçerken, daha önce bu duyguları yaşamadığım için kendimden utan-dım. Ve bu utançtan kurtulmanın ancak bu yaratılmış değerlere sahip çıkılarak, kan ve can pahasına oluşturulan gele-neklere yine kan ve can pahasına sahip çıkılarak kurtulabileceğini düşündüm.

Ben bunları düşünürken çatışma bütün şiddetiyle devam ediyordu. Saat 16.00 sularında elinde silahı ile düşmana, yıllarca çektiği yoksulluğun ve sefaletin kinini kusarken Erzincan'ın Kartalı, çayırınının gruru Yaşar SAGDIÇ (Adem) yoldaşım mevzisinde bir sersem kurşunla birlikte usulca aramızdan ayrı-lıp şehitler kervanına katıldı. Bir bir düşüyordu Kır çiçekler toprağa. DERSİM'in her karış toprağını kızıla boyayan TIKKO gerillaları parça parça bütün Türkiye ve Kürdistan topraklarını kızıla boyamaya kararlıydılar. Gelecek güzel günler için bu şarttı. İşte bu bilince sevgiliye ko-şar gibi ölüme koşuyorlardı. Sevgiliyi ku-caklar gibi ölümlü kucaklıyorlardı. Biraz önce ölümü kucaklayan Adem Yoldaşım ne ilk ne son şehidimiz olacaktı. Bunun bilincindeydik. Sıranın bize gelmesini sabırsızlıkla bekliyorduk. Yoldaşlarımız ölümü sıradanlaştırmışlardı. Bundan do-layı artık ölmez zor gelmiyordu bizlere.

Saat 18.00 sularına glediğinde düşmanın bütün saldırılarını elindeki silahı ve yüreğini siper edip direnen Kenan yoldaşımın ateş etmemesinden mermi-lerinin bittiğini ve ölmüş olacağını dü-nüldük. Evet mermileri bitmişti artık silahı elinde bir demir yığınından başka birşey değildi. Geriye yüreği ile direnmek kalı-yordu. Eline almış olduğu el bombası ile düşmanını bekliyordu mevzide. Uzun süre mevziden karşılık almayan düş-man öldüğüne kanaat getirip korku korku mevzisini yaklaşıyordu. Bu arada bi-zim üzerimize de daha yoğun bir saldırı başlatmışlardı. Kendisine yeteri kadar

yanışığına kanaat getirdiği bir anda mevziden fırlayıp el bombasını savurdu. Paniğe kapılan düşmanın silahlı müdahalesiyle bir kaç yara daha alıp düştü mevzinin önüne. Sonra yanına yaklaşan düşman halen ölmediğini görünce büyük bir sevinçle sorguya aldı. Silah seslerini kestirip bize gözdağı vermek isteyen düşman, yoldaşımıza her türlü aşağılık işkenceyi yapmaya başladı. (Özellikle silah namlusu ve çubukla yaraları eşelemek) Adını ve kaç kişi olduğunu soruyorlardı. Bu sorularına son gücünü toplayıp, (bize mesaj verek amacıyla bağırarak) tek cümle söyledi. "TIKKO'cuların düşmanlarına verecek hiçbir şeyleri olamaz". Bu sözünden sonra kendisine yapılan her türlü aşağılık işkenceye rağmen susmayı tercih eden yoldaşımız gözümüzün önünde kurşuna dizildi. Ve bize gözdağı vermek istediler. Fakat nafile! Biz mesajımızı Kenan yoldaşımızdan almıştık. Direnmek, Direnmek, Direnmek. Tek kurtuluş yolu buydu TIKKO GERILLALARI için. Kenan böyle öğretiyordu direnişçiyi.

Düşmanın bu oyunu, bizim direnme duygularımızı adeta kırbaçlıyordu. Düşmana karşı olan öfkemizi silahlarımızla kustuk. Ve yanıtımızı verdik. Saatin kaç olduğunu ve akşam karanlığına ne kadar kaldığını düşündükten sonra yoldaşlarımızla, buradan artık sağ kurtulacağız, zaman artık bizim lehimize, saldırmak sırası artık bizimdir. Düşmanın çemberinin ve silahlarının, bizim yaşama olan bağlılığımıza galip gelemediğini gösterelim dedim. Bunlar sade benim değil bütün yoldaşlarımızın duygu ve düşünceleriydi. Bundan dolayı silaha daha bir bilince sarıldık. Ve ölüm bize ne kadar yakındıysa yaşama olan arzumuzda o kadar yakındı. Fakat bu yaşam onurlu bir yaşam olmak zorundaydı. Diğer bir adı direnmek olan yaşam olmalıydı. Bizde ancak direnerek yaşayabileceğimizi biliyorduk. Bundan dolayı silahlarımızı daha bir azimle sarıldık. Ve zafer bizlerin oldu. Gece saat 20.00'de şehit yoldaşlarımızdan ikisinin malzemesini alıp biri yaralı üç yoldaş olarak düşman çemberini yapıp çatışma alanından uzaklaştık. Her zaman direnenler kazanmıştır. Bu defa da tarihin hükmü aynı oldu. Direndik ve kazandık.

Not: (Daha sonra öğrendiğimize göre düşmanın 4 ölüsü, 7 yaralısı ve bir helikopteri yara almış.)

İNTER YAYINLARI

Ankara Caddesi Fahrettin Kerim Gökay Vakfı İş Hanı
No:31 Kat: 4/51 Cağaloğlu-İstanbul Tel: 519 16 16

LENİN
SEÇME ESERLER
CİLT:1
Birinci Rus
Devrimi'nin Önkosulları
1894 - 1899
Çıktı

SSCB Ekonomi Enstitüsü
Bilimler Akademisi
**POLİTİK
EKONOMİ**
Ders Kitabı
CİLT:2
Çıktı

- MUHALEFET ÜZERİNE Stalin Cilt 1.....55.000
- MUHALEFET ÜZERİNE Stalin Cilt 2.....55.000
- RKP(B) XII ve XIII PARTİ KONGRE RAPORLARI.....24.000
- SBKP(B) XIV ve XV. PARTİ KONGRE RAPORLARI.....33.000
- XIX. ve XX. PARTİ KONGRE RAPORLARI (Makedon-Krupçev).....45.000
- TARİH ÇARPITICILARI SSCB Enf. Bürosu-Stalin.....33.000

- POLİTİK EKONOMİ Ders Kitabı Cilt:1 (1955).....70.000
- POLİTİK EKONOMİ Ders Kitabı Cilt:II (1955).....70.000
- SEÇME ESERLER Lenin Cilt I.....85.000
- MATERYALİZM VE AMPRIOKRİTİZİZM I Lenin.....45.000
- MATERYALİZM VE AMPRIOKRİTİZİZM II Lenin.....53.000

- SENDİKALAR ÜZERİNE I MUHAREBE OLARAK GREV Looevsky.....30.000
- SENDİKALAR ÜZERİNE II MARX VE SENDİKALAR Looevsky.....40.000
- ÖRGÜTLENME ÜZERİNE Lenin-Stalin 3. Baskı.....35.000

- KADIN VE SOSYALİZM A. Bebel (Tam Metin).....80.000
- KADIN SORUNU ÜZER. MEL.S. Kominin ve C. Zetkin 3. Baskı.....53.000
- KADIN SORUNU ÜZERİNE SEÇME YAZ. C. Zetkin 2. Baskı.....40.000
- LENİN'DEN ANILAR N. Krupçkaya (3 Kitap Birarada).....77.000
- BİRÇOK HAYAT YAŞADIM A. Kollontai (Otobiyografi).....77.000
- TOPRAĞIN KIZI Agnes Smedley.....50.000
- ÇİN HALKININ SAVAŞI Agnes Smedley.....45.000

- POLEMİK (1963) (Dokuz Yorum).....85.000
- PROLETARYA DIK TARİHSEL DENEYİMLER.....17.000
- FRANZİS DEVRİMİNİN KISA TARİHİ A. Soboul.....30.000
- ANTI-SEMITİZM ve YAHUDİ SORUNU I. Rennap.....24.000
- YAHUDİLİĞİN ÇOKUŞU Otto Heller.....50.000

- SELAM YAŞAM ATEŞİ Nikolai Ostrovski.....40.000
- DEVRİM YILLARI -1905- S. Mstislavski (Tarihî Roman).....65.000
- ÜYE MİSİN? ... ÜYE MİDİN? H. Keil.....45.000
- ÖZGÜRLÜK P. Wahloo (Roman).....40.000
- BRECHT'İN LAİ-TU'SU R. Berdau (Der. H. Bunge) (Biyografi).....53.000
- KILLARI YOLUNMUŞ MAYMUN Güney Dal (Roman).....53.000

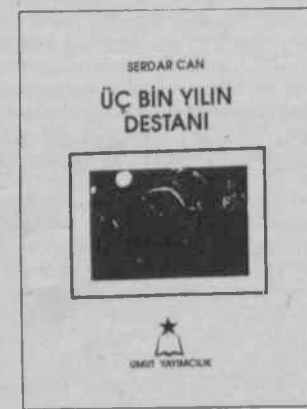
LENİNİZM DİZİSİ

- LENİNİZM NEDİR? 1. Defter.....27.000
- PROLETER DEVRİMİN TEORİSİ 2. Defter.....27.000
- PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ 3. Defter.....20.000
- SOSYALİST İNŞANIN ZAFERİ UGRUNA MÜCADELE 4. Defter.....27.000
- TARİH VE KÖYLÜ SORUNU 5. Defter.....30.000
- ULUSAL SORUN VE SÖMÜRGE SORUNU 6. Defter.....40.000
- PROLETER DEVRİMİN STRATEJİSİ VE TAKTİKİ 7. Defter.....20.000

- ESERLER Stalin Cilt: 1 1901-1907.....60.000
- ESERLER Stalin Cilt: 2 1907-1913.....60.000
- ESERLER Stalin Cilt: 3 1917.....62.000
- ESERLER Stalin Cilt: 4 1917-1920.....68.000
- ESERLER Stalin Cilt: 5 1921-1923.....60.000
- ESERLER Stalin Cilt: 6 1924.....62.000
- ESERLER Stalin Cilt: 7 1925.....53.000
- ESERLER Stalin Cilt: 8 Ocak-Kasım 1926.....53.000
- ESERLER Stalin Cilt: 9 Aralık 1926-Temmuz 1927.....53.000
- ESERLER Stalin Cilt: 10 Ağustos-Aralık 1927.....60.000
- ESERLER Stalin Cilt: 11 1928 - Mart 1929.....53.000
- ESERLER Stalin Cilt: 12 Nisan 1929 - Haziran 1930.....53.000
- ESERLER Stalin Cilt: 13 Temmuz 1930-Ocak 1934.....60.000
- ESERLER Stalin Cilt: 15 (SBKP(B) TARİHİ) 1938.....68.000
- DİYALEKTİK VE TARİHİ MATERYALİZM J. V. Stalin.....13.000
- SBKP(B)'DEKİ SAĞ SAPMA ÜZERİNE J. V. Stalin.....20.000

250.000 Liradan fazla siparişler %30 indirimli olarak gönderilir. Ederli, Ali Yavuz Çengelöglü 666467 No'lu Posta Çek hesabına yatırıp, havale makbuzunun fotokopisini listenizle birlikte adresinize gönderiniz.

Avrupa Dağıtımımız: BARIŞ BUCHANDUŞ Solinger Str. 1 41 Duisburg 11 Deutschland

BÜROLARIMIZDA ve TÜM KİTAPÇILARDA

www.partizanarsiv.net

"ZENGİNLERE TOPLUKONUT FAKİRLERE ÇADIR" Kirpilik gecekondu halkı T.C'den istifa edecek

Mustafa Çözer kahvelerde sandöviç satarak yaşamını kazanıyordu. Karısı Kezban ve üç çocuğuyla İkitelli ilçesi sınırları içinde yer alan Kirpilik Mahallesi'ndeki gecekondulardan birinde yaşıyordu. 17 Mayıs'ta evi başına yıkılmadan önce...

Gecekondular... Şehrin varoşlarında çiçeklenmiş tenke, toprak, kiremit damlı yoksul evleri. Anadolu'da yaşama savaşına yenik düşüp, şehre gelmiş insanların gözden irak köşelerde diktikleri bu eğri büğrü evlerde herşey yeniden başlar...

Mustafa Çözer de bundan 11 yıl önce Kastamonu'dan İstanbul'a gelip başını sokacak yer aradı. Sonra karnını doyuracak bir iş. Günlük ekmeğin parası, çocukların gıdası, okulu... Bütün bunlar için para gerekiyordu. Tabii göç etmiş binlerce köylü gibi o da iş bulamadı. Küçük bir işporta tezgahı açacak bir köşe için bile "torpilin" gerekli olduğu bu şehirde çözümü karısının yaptığı sandöviçleri kahvelerde satmakta buldu...

Kirpilik Mahallesi'nde Alarko Holding tarafından yaptırılan toplukonutların tam dibinde bu evler "Çirkin manzara" oluşturuyordu. 6 çocuklu Hicaz Çelik'in deyişiyle "Dudağı boyalı olanların" oturacağı konutların yapım alanına giriyordu bu evler.

Şimdi, yıkılan evlerin yanına kurdukları çadırlarda sürdürüyorlar yaşamlarını.. Mustafa Çözer'in küçük kızı elindeki bardaktaki çaya ekmeğini batırıp doymaya çalışırken, bir yandan da bizi dinliyor. Annesi Kezban kocasının lafını bitirmesini bekliyor sabırsızlıkla.. Kocası susar susmaz öfkeyle anlatıyor; "17 Mayıs sabahı geldiler. 08.30'da evleri kuşattılar. Bizi iki parçaya bölüp sardılar. Birleşmeyelim diye. 450 tane Çevik kuvvet geldi. 500-600 tane de asker vardı. Tepelere nişancıları yerleştirdiler. En ufak bir olayda nişancılar bizi vuracaktı. Hepimiz evlerimizin önüne toplandık. Dozerler geldi. Biz 'bu nasıl adalet' diye bağırdık."

Kezban duraksayıp bir iç çekiyor araya kocası giriyor; "Bu yıkımda vali ağırlığını koydu. Vali Kozakçıoğlu'nun Alarko'da yüzde 5 hissesi var diyorlar."

"YASAM, KÜÇÜKLERİMİ KORUMAK, ZENGİNLERİMİ SEVMEK"

Kezban devam ediyor; "Kızılay'dan çadır aldık. Burada kalıyoruz. Başka türlü bizim daireye taşınır ta kira verecek gücümüz yok." Çocuklar gözünü gökyüzünden ayırmıyor. Küçük Songül bağıyor; "Anne güneş gidiyor. Yağmur yağacak!" Aslında yıkım olacağını biliyorlarmış. Ama devletin bu kadar acımasız olacağını tahmin etmemişler. "Belki bize kira yardımı yaparlardı diye düşündük" diyor Kezban. Bu ülkede yaşadığına inanmıyor. Yıkım gününü hatırladıkça sene yükseltiyor; "Burası Türkiye Cumhuriyeti değil. Böyle anayasa olmaz. Yunan bayrağı altında kalsak belki daha iyidir. O yıkımında sanki anarşist, terör varmış gibi geldiler. Biz Türk bayrağının altında eziliyoruz." Türk olmak onun için artık hiç bir şey ifade etmiyor. Bu yüzden de "artık kendisine verilen kimliği onların gözü önünde yakacak!"

Nihat Yağcı karısı, 4 çocuğu ve emektar atıyla sokakta kaldı. Şimdi oğlu soruyor O'na: "Hükümet zenginlere ev yapmak için fakirleri dışarı mı atıyor baba?!"

Evi yıkılmış ya, artık hiç bir şey umurunda değil. Ölüm bile; "İsterlerse bizi kurşuna dizesinler, biz buradan ayrılmayacağız. Türkiye'de terör var diyorlar. Asil terörist bizim devletimiz."

Onlar yoksullar olarak, bu ülkede yaşayamayacaklarını düşünüyorlar. Evlerinin yıkılmasına neden olan toplu konutlarda asla oturamayacaklar. "Çünkü, 500 milyonluk konutlarda 'garipler' yaşayamaz. Çünkü, onlar zengin. Çünkü, zenginlerle fakirler bir olmaz!" Kezban çok öfkeli; "Cumhurbaşkanı dış devletlere yemeğe gidip trilyonları harcıyor!" Son cümlesinden sonra kocası yüzüne bakıyor "dikkatli konuş" der gibi. O susuyor. "İsterlerse beni ipe çeksinler" diyor.

Yağmur bulutları gittikçe kararıyor. Tek varlıkları borç harç aldıkları bu eşyalar. Yıkımdan kurtarabildiklerini naylonlarla sarmışlar. Mustafa Çözer eşyaların üzerindeki naylonları kontrol ediyor. Bu arada da kendisine ilkokulda öğretilen "And'ın ilk satırını mırıldanıyor: "Türküm, doğruyum, çalışkanım." Sözü "Türklüğünden" istifa etmek isteyen Kezban'a. "Sen bunu hiç okudumun" diyor ona. Kezban "Evet, evet okudum" diye yanıtıyor. İkinci satırı da o okuyor. "Yaşam, küçüklerimi korumak... Zenginlerimi sevmek."

Kezbanların evinin tam yanında başka bir yıkıntı. Başka bir gecekondulu. Sekiz çocuklu Güvercin Cengiz, Kars-Sarıkamış'tan gelmiş. "Kürdüm" diyor. "Ohumam yazmam yohtur." Yıkım olunca bayılmış, hiçbir şeyi hatırlamıyor. Bayılınca hastaneye götürmüşler. "Derdin ne?" demiş doktor. O da "Doktor evler yıkıldı, perperişan durumdayız" demiş. Güvercin'in kocası demirci ustası. Kızı, konfeksiyon işçisi. "Kezban, 8 çocukla sokakta kalan komşusu adına konuşuyor; "Ne yapmalı şimdi? Eline silahı alacak, doğru dağa!" Güvercin yarım yamalak Türkçesiyle soruyor. "Ben nereye gidirim. Kim verir ev kiramı. Milyon isterlermiş. Nereden buluram milyonu?"

Kirpilik yeşil bir çayırlık. Ancak oraya ulaşabilmek için 30 dakika yürümek gerekiyor. Ama Nihat Yağcı yürümüyor. At arabası var. İkitelli ya da Parseller'den alışveriş etmek isteyenler onun arabasına biniyor. Arabacının yıkımda keçileri tavukları ölmüş. Karısı "Direndik ama asker çoktu" diyor. Necla, Kars Ardahan'dan 2 sene önce gelmiş. Onlar ötekilerden biraz şanslı. Evi yıkılmış ama ahırını yıkamamışlar. "At sahibinden başkası yaşarsa ısırrır. Korktular ahıra yavaşladılar. Ben de 'sıkıysa girin çıkarın atı, yakın' dedim. Bizi at kurtardı anlayacağınız." Emektar at, Necla, kocası Nihat ve 4 çocuk bu ahırda kalıyorlar şimdi. Nihat Yağcı, en çok atın yemeden içmeden kesilmesine üzülüyor. "Hayvan o günden sonra bir durgunlaştı, bir durgunlaştı." Artık tavuklar da yumurtlamıyormuş o günden beri. Oysa onların yumurtasını bakkala vermiş Necla, karşılığında ekmeği alırmış. Köylü kadın az konuşuyor. Sorulara küçük oğlu yanıt veriyor. "Hükümet bu zenginlere ev yapmak için fakirleri dışarı atıyormuş."

Bu mahallede herkes zenginlere düşman. Çünkü zenginler konutta oturacak diye yık-

Sormamak elde değil. Yaşamak bu kadar güzel olmasaydı. Anlamı olur muydu kavganın

Bir kaygısız türkü. Bir kaçamak gülüşü gibi ama ağız dolusu. Anlamı olur muydu kavganın. Bu kadar güzel olmasaydı yaşamak.

tır burayı. 28 yaşındaki Hediye Yıldırım üç-dört zenginin millete çile çektirmesine dayanamıyor. Yıkım haberlerinin engellenmediğini söylüyorlar. "Flash televizyonunuz dediler bize. Geldiler film çektiler. Akşam er kişiler kahveye gitti seyretmeye. Çıkmadı. Haberini aldık, parayı bastırılmış, çıkartmamışlar. Flash'ta onları." Hediye 500 askerle yıkıma gelmelerine şaşıyor; "Sanki harptir. Sanki Rusya'nın üzerine gidiyorlar. Dış devletlerin üzerine gidiyorlar." Kirpilik gecekonduzedeleri "devletin oy toplamak için köpekler gibi yalvardığını" unutmamış. Mahallede hiçkimse, toplu konut yapılacak diye evinin yıkılmasını içine sindiremiyor. O konutların "dudağı boyalıları" yapıldığını duyduktan sonra Hicaz Çelik'in de öfkesi doruğa çıkmış.

Kirpilik Mahallesi'ndeki yıkım anı, çocukların bilincine hiç çıkmamacasına kazanacak. Anneler babalar. Devlet güçleriyle halk arasındaki arbedeyi(?) anlatırken savaş terminolojisini kullanıyor. Çocuklar bunları duydukça dikkatlerini yoğunlaştırıyorlar. 15 Şubat'ta ilk kez yıkıma gelmişler. Halkın direnişi karşısında askerler "geri çekilmişler." Bir yüzbaşı varmış. Mustafa Çözer'in anlatığına göre Yüzbaşı "halkın haklı olduğunu görün kuvvetlerini geri çekmiş." Sonra da o yüzbaşının "akıbetini" duymuşlar; "Bizden yana oldu diye, onu Şırnak'a sürdüler." İlk yıkım teşebbüsünden sonra mahallede bir komite oluşturmuşlar. Halk birleşmiş. Ama devlet onları taputular ve tapusuzlar diye bölmüş. "Tapusu olanlar yıkılmayacak" demiş. "Bölünmeseydik kesin yıktırmazdık" diyor Çözer.

İLTİCA EDECEK

Burada hiç kimse T.C vatandaşı olmaktan hoşnut değil. Nihat Yağcı da eğer devlet arsa ya da başka bir yer vermesse başka devlet isteyecek, iltica edecek. Arabacı bunları söyledikten sonra üstüste yığıldığı eşyaların arasından tozlanmış bir fotoğraf çıkarıyor. "Bak, bu benim dedem. Bu toprak için çaba harcamış. Yaralanıp gazi madalyası almış. İşte onun torununu devlet aşağılıyor. Evini yıktırıyor başına. Dedem kimler için dövülmüş benim?". "Bu düzende bize yaşamak yok" diyor Yağcı. Demokrasi masallarına artık inanmayacağına yemin ediyor. Artık çok iyi anlamış demokrasi diye yutturulan şeyin aslında zenginlerin demokrasisi olduğunu. Ona göre yeni bir düzen gerekli. Ama zenginlerin olmadığı bir düzen. Peki nasıl gelecek o düzen? Bunun yöntemini bilmediği anlatılıyor. Ama bir konuda çok net. "Bu düzeni yıkıp ta yerine yeni bir düzen getirmek için önce zenginleri kesmek lazım!"

Çukurova'da 100 bin çağdaş toprak kölesi

Şubat-Ağustos ayları arasında büyük toprak ağalarının sera, çapa ve pamuk toplama işlerinde çalışan tarım işçileri, kendi imkanlarıyla yaptıkları naylondan derme-çatma çadırlarda yaşıyorlar. Bu çadırlarda yaşayan çağdaş toprak kölelerinin sağlıklı içme suları bir kenara, tuvaletleri bile yok. Genellikle Kürdistan ile çevre il ve ilçelerden gelen toprak köylülerden oluşan tarım işçileri, Adana'da yaklaşık yüzbin kişiler. Türkiye çapında, resmi istatistiklere göre 3 milyon kayıtlı ve en az 8.5 milyon da kayıtsız tarım işçisi bulunuyor.

Bu işçiler gezici oldukları için ve sağlıksız çalışma ortamlarından dolayı bulaşıcı hastalıklara maruz kalıyorlar ve bu hastalıkları gittikleri yerlere taşıyorlar. Okulların açık olduğu aylarda ovaya gelip çalışan işçiler, yoksulluklarından dolayı çocuklarını da getirip çalıştırmak zorunda kalıyorlar ve okula gönderemiyorlar. Angarya çalıştırılan, sigortasız ve her türlü sağlık koşulundan yoksun işçiler, devletin yasalarından dolayı ekonomik haklarını savunacak sendikaları da kuramıyorlar.

Avrupa'da sendikalaşma 1800'lü yıllarda başlamış ve yayılmıştı. Türkiye topraklarında köleler var, sene: 1993. Hala topraklarda köleler var. Feodalizmi görmek isteyenlere çağırıyoruz. Buyurun bir gün toprakta çalışın...

Düzene isyan halindeyim

Türkiye Vakıflar binasında yaklaşık üç yıldır bekçilik yapan ve aynı binada oturan Diyarbakır'lı Metin Okuş, Türkiye Vakıflar Genel Müdürlüğü tarafından hiçbir gerekçe gösterilmeden ve taşınma süresi tanınmadan kendisi ve çocuklarını bir anda sokakta buldu.

Beyoğlu Ayhan Işık Sokak'ta bulunan Türkiye Vakıflar binasında oturan Okuş'un evine 20 nisan günü polisler geldiler. Ellerindeki "evi boşaltma emri"ni gösterip binayı terk etmelerini istediler.

Sokakta kalmanın şoku içerisinde olan bekeci ve ailesinin ilk tepkisi açlık grevi oldu. Eşi Sevim, kaynar suyu üzerine dökerek devleti protesto etti. Metin Okuş'un artık başını sokacak bir evi yok. Ve "İsyan içinde". Bekçi; "çocuklarım rahatsız. Haktan destek bekliyorum. Devlet'ten bir umudum yok. Çünkü devletin valisinin onayıyla evden çıkarıldım. Beş çocuğumla yağmur altında iki gece kalışımı hiç unutmuyacağım" diyor ve "bu anı, bu kini hep yüreğimde yaşatacağımı" söylüyor.

Bu kadar yoksulluk ve yokluktan sonra bir de sokağa atılmak, Okuş'a devletin gerçek yüzünü gösterdi.

Olaydan sonra İnter-STAR araya girmiş ve Okuş'a Türkiye Vakıflar Müdürlüğü tarafından Üsküdar'daki Vakıflar binasında geçici olarak bekçilik yapması söylenmiş. Böylece geçici olarak sokakta kalmaktan kurtulan bekeciyi, yine kendisi gibi, binlerce insanın karşılaştığı sorunlar beklemekte... Bu düzen devam ettikçe emekçi halkın diğer sorunlar gibi, konut sorunu da çözümsüz kalacak... Ve Bekçi Metin gibi daha binlercesi açlığa ve evsizliğe mahkum olacak...

Sevim Okuş üstüne kaynar su dökerek devleti protesto etti.

15-16 Haziran (1970) Büyük İşçi Direnişi

Çin'de Başkan Mao önderliğindeki Çin Komünist Partisi'nin başlattığı; proletarya diktatörlüğünün ve toplumun devrimcileştirilmesinin en ileri düzeyi olan Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin etkisi, dalga dalga tüm dünyayı sarıyordu. Türkiye, bu dalgalandıktan en çok etkilenen yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerden biriydi.

Ülkemizin ekonomik olarak dışa bağımlı oluşu ve montaj tipi sanayiye sahip olmasından ötürü, komprador burjuvazi ve toprak ağaları kendi iktidarlarını koruyup hakimiyetlerini sürdürmek ve emperyalist efendilerinin Türkiye'deki çıkarlarını korumak için faşizmi başından beri bir devlet biçimi olarak uygulamaya başlamışlardır.

Faşist TC. devleti, yükselen halk muhalefetine bastırmak için hemen her on yılda bir yaptığı darbelerle -zaten kaba ve uydurma olan- parlamentoyu bir kenara fırlatıp komünistlere, devrimci-demokratlara, aydınlara, işçi sınıfına, Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetlerden halka karşı, açık faşist saldırılara geçmişlerdir. Dönem dönem nispi demokratik haklar elde edilmişse de, yapılan darbeler ve sıkıyönetim uygulamalarıyla bu haklar gaspedilmiştir. Kürt, Türk çeşitli milliyetlere mensup işçi sınıfımız, her ayaklanmada, her grev ve direnişte, her türlü hak arama eyleminde, asker ve polisi karşısında bulmuştur.

Dünyadaki gelişmeler paralel olarak, Türkiye'deki sınıf mücadelesi de geliyordu. İşçi sınıfının gelişen mücadelesi, hakim sınıflar tarafından yasal kısılcacına alınıp boğulmak isteniyordu. İşçi sınıfının, bunlara karşı tepkisel olarak gelişen kendiliğinden mücadelesi, 15-16 Haziran'da doruğa ulaşmıştı.

DISK'in varlık-yokluk sorunu olan 274 ve 275 sayılı yasa tasarıları AP ve CHP'nin işbirliğiyle, mecliste yasallaştırılmaya çalışılması üzerine, DISK, bu yasalar geri alınmaya kadar direniş kararı almıştı. Kendisi için varlık yokluk sorunu olan bu yasalara karşı, ancak yasal sınırlar içinde kalması şartı ile bu direnişi örgütlemeye çalıştı.

DISK'in örgütlediği direniş, 15 Haziran günü, 100'ü aşkın işyerinde, 70.000'den fazla işçinin katılımıyla İstanbul ve İzmit'te başladı. İstanbul'da üç, İzmit'te iki koldan yürüyüş yapılmaktaydı. Tehditlere rağmen Türk-İş'e bağlı işçiler de eyleme katılırken, Good-Year ve Pirelli gibi DISK'in ağırlıkta olduğu lastik fabrikalarında, işçilerin ilk gün eyleme katılmaları sendika yöneticileri tarafından engellenmişti.

İşçiler bir koldan Kartal'a girerken, bir koldan da Londra Asfaltı'nı kestiler. Topkapı'da gözaltına alınan işçilerse protesto gösterileriyle geri alındı.

16 Haziran günü, Türk-İş üyesi işçiler

Kavganın Güncesi

de direnişe katıldı. İstanbul ve İzmit'teki yürüyüşler bir çığ gibi büyüdü. Özellikle İstanbul'da, Ankara Asfaltına kurulan Topkapı'dan Eminönü'ne, Kadıköy'den Kartal ve Üsküdar'a, Gebze'den Kartal'a işçiler öfkeli kalabalıklar halinde sel gibi akıyordu. Çağaloğlu'nda polis barikatı yarıldı. Karşıya geçişi engellemek için Galata Köprüsü açılmıştı. İşçiler sandallarla karşıya geçerek yürüyüşlerine devam ettiler. Kadıköy'den Üsküdar ve Kartal yöresine doğru yürüyen işçiler, Ankara Asfaltına kurulan polis barikatlarını yararlarken, Gebze'den hareket eden işçiler, komando barikatlarını parçalayarak şehre girdiler. İşçiler, önlerine çıkan bütün barikatları yarararak ilerliyorlardı. 16 Haziran günü direnişçi işçilerin en büyük çatışması, Kadıköy Yoğurtçu Parkı'nda meydana geldi. Buradaki çatışmada Mehmet Gıdak, Mustafa Bayram ve Yaşar Yıldırım adlı işçiler katledilirken; çatışmalarda bir polis ve bir esnaf öldü. Özellikle Kadıköy bölgesindeki AP binaları ve polis otoları tahrip edildi. Kaymakamlık binası ateşe verildi.

On yılların baskı, sömürü ve zulmüne karşı, tepkisini dile getiren işçilerin, devletin kolluk kuvvetlerinin bütün barikatlarını parçalaması karşısında, paniğe kapılan reformist DISK'in genel başkanı Kemal Türkler, radyodan işçilere şöyle sesleniyordu: "İşçi kardeşlerim, işçi sınıfının bilinçli temsilcileri, sizlere sesleniyorum, beni iyi dinleyiniz. Anayasal haklarınız için direndiniz, direniyorsunuz. Anayasamız her türlü toplantı ve yürüyüşlerin silahsız olacağını emreder. Bizler Anayasa'ya sım sıkı bağlı işçiler olduğumuz için hiçbir hareketimiz Anayasa'ya aykırı olamaz. Ne var ki bizim aramıza çeşitli maksatlar güden kişiler, çeşitli kılıklara bürünerek girebilirler. Hatta kötüsü, gözbebeğimiz şerefli Türk ordusunun bir mensubuna, kötü maksatla taş atabilir, tahrikler yapabilirler. DISK genel başkanı olarak sizi uyarıyorum." İşçilerin mücadelesinin yasal sınırları parçalayarak sürmesi üzerine, DISK için varlık yokluk sorunu olan yasa teklifine karşı direnişi de bir kenara bırakarak DISK, hakim sınıfların yanındaki yerini böylece alıyordu.

15-16 Haziran direnişinin hemen ardından hakim sınıflar, İstanbul ve İzmit'te sıkıyönetim ilan ettiler. Başta işçi temsilcileri olmak üzere, işçilerin bir çoğu işten atıldı. Bu işleri atılmalar süreci içinde 5000'e ulaştı. Sıkıyönetim mahkemelerinde 100'ü aşkın kişi yargılandı. Burjuvazi geri adım atarak 274 ve 275 sayılı yasaları geri çekti. Burjuvazinin bu geri adımı, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin ve başarısı olarak tarihe

geçti.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, sisteme değil, sistemin varlığının sonuçlarına yönelmiş, kitlesel bir tepkisel hareket olmasına rağmen, devrimci kadrolarda bilinç sıçramasına yönlendirmiş, Türkiye proletarya partisinin genç öncüsüne deney ve tecrübe hazinesi olmuştur. Kürt, Türk ve çeşitli milliyetlere mensup proletaryamızın bu şanlı direnişinden çıkarılan dersler, Türkiye'de proletarya partisinin doğuşunda tayin edici olmuştur.

15-16 Haziran büyük işçi direnişinin örgütlenmesi çalışmalarında bulunan ve birçok fabrikada işçiler içerisinde faaliyet yürüten komünist önder İbrahim Kaypakkaya, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinden başlıca şu önemli dersleri çıkardı:

"İşçi hareketi, birinci olarak, devrimin şiddete dayanacağını, bunun zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu gösterdi. Aybar-Aren oportünizmine ve bütün pasifist, parlamenterist görüşlere ağır bir darbe indirdi.

İkinci olarak, işçi hareketi, burjuva devlet teorilerine ağır bir darbe indirdi. Halkın kurtuluşunu hakim sınıfların ordusundan beklemenin ne derece ahmakça bir hayal olduğunu gözler önüne serdi. Çünkü işçi direnişi tanklarla, süngülerle, sıkıyönetimle bastırılmıştı. Süngülerin gölgesine sığınan patronlar, sıkıyönetim makamlarıyla birlikte yüzlerce işçiyi işten atmışlardı. Yüzlerce devrimci işçi ve aydın, sıkıyönetim mahkemelerinde yargılandı. Bütün bunlar Mihri Belli'nin, Doğan Avcıoğlu'nun ve Hikmet Kıvılcımlı'nın cuntacı hayallerini ve anti-Marksist-Leninist devlet ve ordu tahjillerinin saçmalığını ortaya çıkarıdı.

Üçüncüsü, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, gerçek kahramanın kitleler olduğunu bir kere daha gösterdi. Ve bir avuç seçkin aydın grubuna dayanarak devrim yapmayı hayal eden bireyci küçük-burjuva akımlarına ağır bir darbe indirdi.

Dördüncüsü, 15-16 Haziran direnişinin bastırılması, devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını, şehirlerde zaman zaman ortaya çıkacak işçi ayaklanmalarının kırık bölgelelere çekilmediği taktirde bastırılmaya mahkum olduğunu gösterdi. PDA kliğinin belirsiz bir gelecekte, şehirlerde genel ayaklanma ile iktidarı ele geçirme hayallerine ağır bir darbe indirdi.

Beşincisi, 15-16 Haziran'dan sonra gelen ve üç ay süren sıkıyönetim, en zor şartlarda dahi mücadeleye devam etmenin ancak gerçekten devrimci bir örgütlenmeyle, illegal bir temel atarak ve çalışmalarını bu temel üzerine inşa ederek mümkün olabileceğini gösterdi. Legaliteye bel bağlamanın, revizyonist örgütlenmenin, şiddetlenen sınıf mücadelesi şartlarında halkımıza zarar vermeden başka bir işe yaramayacağını gösterdi.

Altıncısı, 15-16 Haziran Direnişi, ülkemizde devrimin objektif şartlarının ne kadar olgunlaştığının somut bir delili oldu."

2 Haziran 1991, Ahmed Arif'in Ölümü

Ahmed Arif, 1925 Diyarbakır doğumlu bir şairdir. Ankara Dil Tarih Coğrafya Fakültesi, Felsefe bölümünde öğrenim görürken, 1950 ve 1952'de iki kez tutuklandı. Gördüğü siyasal baskılardan ötürü öğrenimini tamamlayamadı.

Toplumcu şiirlerini imgeler üzerine kurarak, kendine özgün olan az sayıda ki şiiriyle, bu sanatın geliştirilmesine önemli katkıları oldu. Şiirlerinde Kürt olgusunu korkusuz bir biçimde, özgürce işleyen, cesur bir şair olarak saygınlık kazandı. Onu, 2 Haziran 1991'de geçirdiği bir kalp kriziyile kaybettik. Biraktığı kavga şiirleriyle yaşıyor, yaşayacak.

3 Haziran 1963, Nazım Hikmet Ran'ın Ölümü

Nazım Hikmet, 1902 yılında Selenik'te doğdu. Eğitimini İstanbul'da sürdürdü. Kurtuluş Savaşı'na katılmak üzere Bolu'ya gitti. Ve orada kısa süre öğretmenlik yaptıktan sonra, Trabzon üzerinden Batum'a geçti. Moskova Kutv Üniversitesinde ekonomi-politik okudu. 1924'te Türkiye'ye dönüp İzmir'de çıkan Aydınlik gazetesine şiirler, yazılar yazdı. Bu yazı ve şiirlerinden ötürü gıyaben 15 yıla mahkum edilince, 1925'te İstanbul üzerinden Moskova'ya kaçtı. 1928 affından yararlanmak üzere Türkiye'ye gizlice girerken Hopa'da yakalandı. Ancak mahkumiyet kararı bozulunca serbest kaldı. 1932'de benzer 'suç'lardan yeniden tutuklandı. Cumhuriyetin onuncu yıl affıyla çıktı. 1938'de bir fikir suçlusu olarak yeniden tutuklandı. 28 yıl 4 ay'a hükümlüydü; İstanbul, Çankırı, Bursa Cezaevlerinde yattı. 1950'deki af kapsamına alınarak serbest bırakıldı. Gördüğü yoğun siyasal baskıların yanı sıra; subay olarak askerlik yaptığı dönemde (1921) kendisine çürük raporu verilerek askerliği bitirilen Nazım Hikmet'in, 1951'de yeniden askere alınması kesinleşince, 1951'de önce Romanya'ya, oradan da Moskova'ya geçti. Aynı yıl TC. vatandaşlığından çıkarıldı. 'Vatansız' Nazım Hikmet, daha sonra Polonya uyruğuna girdi. Zindanlarda ve firarlarda, yurt özlemiyle geçen yaşamı, 3 Haziran 1963'te sona erdi. Mezarı halen Moskova'dadır.

Nazım Hikmet, şiirdeki egemen anlayışı yıktı. Şiirde özü, biçimin zincirlerinden kurtardı. Şiirde kullanılabilecek her öğeyi kullandı. Ona göre biçim, özü bir kat daha belirginleştirmeliydi. Nazım Hikmet şiirinin özü; ezilen sınıfların ideolojisinden beslenen siyasal bir anlayış ve tavırdı. Bu yönüyle, Nazım Hikmet verdiği sosyalist gerçekçi Türk edebiyatının öncüsü olmuştur.

Nazım Hikmet, Mustafa Suphi önderliğinde kurulan Türkiye Komünist Partisi (TKP)'nin bir üyesiydi. TKP'nin yanlış olan Kemalizm tahlili ve Ulusal sorunun tahlilinde derinliksiz ve yetersiz olmasından dolayı yanlışlığa düşmüş; Kürt ayaklanmalarını, gerici feodal ayaklanmalar olarak değerlendirip faşist Kemalist diktatörlüğün Kürt ayaklanmalarını kanla bastırmasını onaylayan tavır sergilemiştir. Ve böylece, Nazım Hikmet'in ezen ulus şovenizminin etkisinden kurtulmamasına sebep olmuştur.

6 Haziran 1981

Kullanılan dahi itibar etmediği, etmeyeceği; toplumlur tarihindeki tek cezası ölüm olan "iki uç boku değnek", ihanet abidesi Şemsi Özkan haini; MLSPB militanlarından Doğan Özzürüt ve Ercan Yurtbilir'in kaldıkları evi polise vermişti. Bu devrimcilerin marşlar ve sloganlar eşliğinde çatışarak şehit düştükleri gün yine MLSPB militanları olan Tamer Arda ve M. Atilla Ermutlu'yu polise vererek katletti. Şemsi Özkan ve onun şahsında ihaneti lanetliyoruz. Onu tarih yargıladı, cezasız kalmayacaktır.

15-16 Haziran'da sıkılan yumruk, düzene kahredici son darbe olarak inecektir.

Bir süre önce Kuzey Irak diye bilinen Güney Kürdistanı ikinci kez gezme fırsatı buldum. "Çok gezen mi yoksa çok okuyan mı bilir" ikileminden yola çıkarsak, bizzat olayları görüp yaşamamın, siyasi bir gözle çok yönlü incelemeler yapmanın ne denli yararlı olduğunu bir kez daha kavradım. Güney Kürdistan üzerine uzun boylu tahliller yapmaktan kaçınacağım. Bununla birlikte hemen tüm devrimcileri yakından ilgilendiren ve uzun bir süre gündemlerini işgal edecek olan bazı noktalara da değinmemek olmaz.

İşte satırbaşları:

Kürdistan hem sivil toplumu hem de bir baskı aracı olacak devletleşme sürecini birlikte yaşıyor. Gelişme devletleşme yönünde olacak ve şimdilerde tanık olduğumuz "çok geniş kapsamlı demokrasi, kişisel hak ve özgürlükler" giderek kısıtlanacak. Özcesi sivil toplumun manevra alanı daralacak. Bu nedenle "devlet" denen olgunun (baskı mekanizmasının) tarihsel gelişimini izlemek isteyen tüm toplumbilimciler, sivil toplumcular, İslamcılar ama özellikle de marksist devrimciler bu süreci yakından görüp izleseler, çok yararlı sonuçlar çıkaracaklarından eminim. Belki bu, kurulması düşünülen yarının toplumunun en somut incelemelerinden birini oluşturacak. Bu yüzden marksist devrimciler, "ilk fırsatta" henüz nüve halindeki "devlet adlı bu canavarın, Kürdistan laboratuvarında canlı bir biçimde ve yakından incelesinler" demeyi bir görev olarak bellemek istiyorum. Birinci önemli nokta budur.

İkinci nokta yine devrimci siyasetlerin yakın pratiğiyle ilgili. Şöyle ki, marksistler "milli meselenin çözümünde" mutlaka kendi bağımsız siyasetlerini açıklamalı, anti-emperyalizm ile milli burjuvazinin siyasetleri arasında bir tercihte bulunma çıkmazından kurtulmalılar. Daha da açarsak, Irak diktatörü ve Kürt halkının celladı Saddam ile onunla çelişki ve çatışma içinde olan emperyalistler arasında bir hat çizerken, bu çizginin ezilen bir halkın daha da baskı görüp imha edilmesine yol açacak siyasetler üretilmemeli. Önemlisi, zaten tutarsız bir tutum içinde olan ve yanlış siyasetleriyle hem Kürt halkını mahveden hem de Irak Arap halkını mutlak bir felakete sürükleyen Saddam Hüseyin'e, "anti-emperyalist,

Faik Bulut

Kürdistan İzlenimleri

Bismark, devrimci Saddamcı çizgi" gibi yapay işlevler yüklenmemeli, Kürdistan'ın hemen her yerini gezdiğim bu son günlerde, artık üzerinde ot bitmeyen binlerce Kürt köyü kalıntısı, yıkılıp da henüz yapılamayan bu yüzden canlı bir savaş müzesi halinde bulunan bir düzine şehir ve modern dünyanın gerçek Holocaust'unu oluşturan "şehit Halepçe"nin, anti-emperyalizm naralarıyla nasıl yıkıldığını görmek, beni bir marksistin milli meselenin çözümünde yöneten/ezen ulus milli burjuvazisi ile (ne kadar anti-emperyalist olursa olsun) bir hendeğe girmemesi gerektiğine daha da inandırdı. Bu arada, umutsuzluk içinde şu ya da bu büyük devletin kuyruğuna takılan bir halkı da (şimdiki Kürtler) öyle kolayca suçlamamak gerektiğine kandum.

Bu noktada, Güney Kürdistan gezisi, Ortadoğu'daki komünist partilerle sosyalist geçinen ya da gerçekten devrimci olan hareketlerin, milli mesele konusundaki klasik programlarında (özellikle de Doğu Avrupa'daki çöküşten sonra) değişiklikler yaparak

daha yaratıcı, gerçekten sosyalist ve tarihsel bir çıkış yapabilecek bir aşamaya gelmeleri gerektiği kanaatini uyandırdı.

Üçüncü noktaya gelince; bizzat emperyalistler arası rekabet ve bunların sonucunda hazırlanan senar-yoların çokluğu dikkat çekici. Sözgelimi bir Amerikan-Alman rekabeti var orta yerde. Ayrıca şimdiki sıralamada Almanya Suriye-İran-Barzani'ye meylenen bir siyaset güderken, ABD-İngiltere ikilisi, İsrail'in de gizli desteğiyle Güney Kürdistan-Talabani-Türkiye'ye oynuyorlar. Bu arada İran pek huzursuz; içerde ciddi biçimde bir Kürt ayaklanmasının zemini var. Bu nedenle İran, Doğu Kürdistan'ında dağı-taşı askerle doldurmuş; sınır köylerini tank-top zoruyla boşaltıyor. Saddam'ı taklit eden bir politika sözkonusu. İran kuşatılır mı? Mümkün. Ancak ABD bu kuşatmada Irak kuşatmasındaki bir kısım müttefiklerini kaybedebilir. Ayrıca İran yöneticileri, Saddam kadar burunlarının dikine gidecek siyasetler izlemeyecek oranda akıldırılar.

Dördüncü nokta bizzat PKK ile ilgili. Bu örgüt, Güney'deki son savaşın sonra, Kürdistan toplumunda bir hayli tanınmış ve sempati toplamış. Daha da önemlisi, Kürdistan üzerine yapılacak hemen bütün hesaplarda ve siyasetlerde kilit örgüt durumuna gelmiş. Hemen herkes, bir şekilde PKK ile bağlantı içine girmek istiyor. Dost da düşman da. PKK, komününun farkında. Dolayısıyla nasıl oynayacağını biliyor. İlk başarılı sınavını da, son çatışmalarda aniden barış yaparak vermiş görünüyor.

Bu bir yana, PKK'nin sınırların bittiği yerde ve dağılmasında "sosyalizm" dersleri vermesi de, Ortadoğu'da sosyalizmin geleceği açısından, daha doğrusu "sosyalizm öldü" diyenler açısından yadsınamaz bir olgu olarak ortaya çıkıyor.

Son olarak Türkiye'yi hesaba katmak gerek. Sanırım Ankara hükümeti Güney Kürdistanı, ekonomik yönden ilhak etmenin ilk adımlarını atmış durumda. Birkaç ay sonra, bunun ilk meyvaları görülecek.

Belki de buna bağlı olarak, Kürdistan'ın üç ayrı parçasında "federasyon dönemi" başlayacak. Bu hem Batılı ülkelerin bir siyaseti hem de Kürt diplomasisinin bir ürünü.

"Tüm dünya halklarına kızıl selamlar"

Peru Komünist Partisi önderliğinde yürütülen halk savaşı, geçtiğimiz yıldan bu yana büyük ilerlemeler kaydediyor. Maoocular şehirlerde silahlı grevlerle ve köylü gerilla savaşıyla ilerlerken, şehirlerde gecekondular kapsayan büyük ve kuvvetli örgütlenmeler inşa ettiler. Faşist Peru hükümeti ve onun ordusu bu gelişmeleri daha fazla gaddarlık, daha fazla baskı ile bastırmaya çalışıyor. Bu baskılardan biri de, halk arasında İspanyolca "rastrillaja" diye bilinen sıkı aramalar. Ordu ve polis, gecekondulara kuşatarak giriş çıkışları durduruyor. Daha sonra ev ev gezerek, "devrimi destekleyenler listesi" aldıklarını tutukluyorlar. "Delil" arama bahanesiyle insanlar hırpalanıyor, evler talan ediliyor, kadınlara sarkıntılık yapılıyor ve asker-polis tarafından kıymetli eşyalar çalınıyor. İşte, "rastrillaja"...

Lima 8 milyonluk bir nüfusa sahip ve çevresindeki gecekondularda 4 milyon insan yaşıyor. Bu gecekondularda elektrik ve su yoktur. Ama yoksulluk ve halk savaşı halkın yaratıcılığını geliştirir. Evler elyapımı tuğlalar, bambular ve çuval bezlerinden yapılmış. Yine elyapımı el arabalarıyla dışarıdan su satın alınıyor.

Bütün bu yoksunluklara ve faşist rejimin her türlü baskısına rağmen, halkın devrimci önderleri, halkı örgütlemişlerdir. Gericiler, halkın yeni bir yaşam için kolektif çalışma ve düşmana karşı yaratıcı direnişleri ve saldırılarını engelleyemiyorlar.

Gecekondulardaki atmosfer, sakinlik ve olgunluk temelinde filizlenmektedir. Hiçkimse bir diğerine bağırmıyor veya dövüşmüyor. Babalar, annelerle beraber ev işlerini yapıyorlar. Anneler, çocuklarına bağırmıyorlar. Gecekondularda adeta

kutsal bir güç dolaşüyor. Bu güç, halkın politik anlayışıdır. Yoksulluktan dolayı kin bilmeyen halk, iyimserlik açısından oldukça güçlü. Karar: Kazanmak, Zafer: Ciddi bir iş.

Gecekonduların sakinlerinden bir kadın şöyle diyor: "Guzman'ın yakalanması büyük kayıptır. Fakat bu bizi durdurmadı. Bizim, yarın ne olacağı konusunda bir sorunumuz yoktur. Bizim yarınımız devrimdir."

Bir diğeri ise: "Peru'nun durumu berbat. Halk sıkıntı içerisinde. Baskılar artıyor. İş yok. İşin olduğu yerde işe ücret dü-

şük. Savaşa karar vermemizin nedenleri bunlardır. Halk, kendi yarınını yaratacaktır" diye ekliyor.

Nisan ayı başlarında, Guzman'ın Hayatını Savunmak İçin Acil Komite'nin 4. Delegasyonu Lima gecekondularını ziyaret etmişti.

Gecekonduların sakinleri, Delegasyonu oradan ayrılırken tüm dünya halklarına şu mesajın iletilmesini istediler: "Gittiğiniz her yerde, burada gördüklerinizi ve duyduklarınızı anlatın. Tüm dünya halklarına kızıl selamlar!.."

Lima gecekondularında siperlenen Peru gerilla ordusu

Avusturya'da yeni yabancılar yasası

Daha 1990 yılına kadar çok sayıda yabancı gelip iş müsaadesi aldığı Avusturya, gelişen yabancı düşmanlığına paralel olarak 1 Temmuz'da yürürlüğe girecek olan yeni yabancılar yasasını hazırladı.

Kapitalist-emperyalist sistemin genel bunalımı, 1992'den itibaren Avusturya'da ciddi boyutlara erişti. Son yıllarda büyüyen işsizlik Avusturya'da da arttı. Bununla beraber, Almanya'da gelişen Neo-Nazi faşist hareketinin yabancı düşmanlığı Batı Avrupa'ya yayılırken, Avusturya'da da devlet desteğiyle politik bir güç haline geldi.

Aşırı sağcı parti FPÖ'nün başkanı Jorg Heider'in "Avusturya'da bu kadar işsiz işçi var, işsiz işçiler kadar yabancılar var. Bu yabancılar ülkelerine gönderilirse işsizlik sorunu ortadan kalkar" şeklinde açıklamalar yaptı. Bununla yetinmeyip 12 madde halinde yabancı haklarını kısıtlayan yasa önerisi hazırladı. Ve bunun kabul edilmesi için halk oylaması dayattı. "İnsan hakları savunucusu demokratik Avusturya'da insan hakları halk oylamasına sunuldu. Avusturya'nın başbuğu bu halk oylamasından yenik çıktı. Ancak, yabancı aleyhtar propagandalarında gerileme olmadı.

Yeni yabancılar yasasına neden ihtiyaç duyuldu?

Bilindiği gibi Avusturya 1992 yılında AT'ye üyelik başvurusunda bulunmuştu.

Ancak AT, Avusturya'nın AT'ye üye olabilmesi için, mevcut yabancı işçi sayısını % 1 oranına kadar düşürmesini şart koşuyor. İşsizlik sorununa el atılırken de ilk gözönüne alınan yine yabancılar oluyor.

Özellikle 1993'te Avusturya'daki birçok firma iflas etti. Pek çoğu da kâr düzeyinin düşmesini durdurmak için, işçi sayısında indirim giderek, çok sayıda işçinin işine son verildi. Bu uygulama işsizliği daha da artırdı.

Bu yeni yabancılar yasası, yabancıların haklarını kısıtlayarak

onları ülkelerine dönmeye zorlayacak olan bir yasadır. Bu yasa göre, yabancılar "özel" kimlik verilecek ve bunun taşınması zorunlu olacaktır. Yani, 1920'lerde faşist başı Hitler'in Yahudi'lere taktirdiği "künü"lerin, daha "uygar" bir biçimde uygulanması...

Yabancıların ülkelerine geri gönderilmesini kolaylaştıran bu yasaya göre yabancılar, işledikleri en ufak bir suçtan ötürü de ülkelerine gönderilebilecek. Orneğin üç-beş defa yanlış yere araba park etmek, birkaç defa arabayla kırmızı ışıkta geçmek, döğüşmek, en ufak bir şekilde polise karşı gelmek vs... bir yabancı'nın ülkesine geri gönderilmesi için yeterli bir gerekçe olacak...

Yine bu yasayla, işten çıkan veya çıkarılanlar, işsizlik sigortası hakkını ve süresini bitirdikten sonra iş ve işçi bulma kurumlarına kendilerine iş bulunmayacak ve polis tarafından ülkelerine geri gönderilebilecek. İltica olayına ise, politik veya siyasal açıdan yaklaşmak yerine, Avusturya'nın teknik eleman ihtiyacı gözönünde bulundurulacak; ihtiyaç duyulan eğitilmiş teknik eleman ihtiyacını karşılamaya yönelik olacaktır. Bunun dışında hemen hiçbir yabancıya çalışma müsaadesi verilmeyecektir.

Benzeri pekçok uygulamayı içeren ve 1 Temmuz 1993'te yürürlüğe girecek olan bu anti-demokratik yeni yabancılar yasasına karşı mücadele etmek, yerli-yabancı tüm demokratik kişi, kurum ve kuruluşların görevi olacaktır. Özellikle Avusturya'da güçlü bir örgütlenmiş olan Avusturya Türkiyeli İşçi-Gençlik Federasyonu (ATIGF)'na önemli görevler düşmektedir. Tüm yabancıların aynı çatı altında toplanarak ve yerli demokratik güçlerin desteğini de alarak Avusturya Hükümeti'nin bu uygulamasına karşı ortak mücadele yürütmelidirler.

Yabancılar, Avusturya Hükümetine köle olmadıklarını, onurlu birer insan olduklarını göstermeli; insani hak ve özgürlüklerini savunmalı, çiğnetmemelidirler.

DÜNYA TİCARET MERKEZİ'NDE PATLAYAN GERÇEK BOMBA:

Radikal İslamcıların sahte anti-emperyalistliği

Hatırlanacağı gibi 26 Şubat 1993 günü Manhattan'daki 110 katlı Dünya Ticaret Merkezi öğle saatlerinde bombalanmış, olay sonucu 5 kişi ölmüş, binlercesi yaralanmıştı. Patlama üzerine FBI ve CIA bir şüpheliler listesi çıkartarak bu listeye Irak, İran, Libya, Ürdün, Cezayir, Pakistan, Mısır, Sudan ve Suudi Arabistan'ı kaydetmişti. Gazetemizin ilk sayısında, "Takke Düştü Yankee Görüldü" başlığıyla bu olayı incelemeye çalışmış ve birtakım tespitler yapmıştık. FBI ve CIA'nın çıkardığı şüpheliler listesini bir suçlu arama tiyatrosu olarak nitelemiş, ABD'nin yayılmacı siyasetlerinde İslamcıları kullandığını belirtmiştik. O yazımızda ön plana çıkardığımız olgu, İslamcılarla emperyalistler arasındaki girift ilişkilerdi. Bugün yaşananlar, yazdıklarımızı daha somut olarak doğrulamaktadır.

CIA-AFGAN BAĞI

Bu bağlantının anlaşılabilmesi için, ilkin ABD emperyalistlerinin hareket biçimlerine değinmek gereklidir.

1980'lerde CIA, Reagan Doktrini denilen hareket tarzıyla yönlendiriliyordu. Reagan Doktrini'ne göre CIA, sömürge ve yarı sömürge ülkelerde Amerikancı kontr-gerilla güçlerine, Rusyacı hükümetlere saldırımları, yıpratmaları veya bu hükümetleri devrimleri için para temin etmeliydi. Gerçi bu, ABD emperyalistlerinin yeni bir uygulaması değildi. Fakat bu uygulama özellikle Regan dönemiyle birlikte ağırlık kazanmaya başladı. Bunun nedenlerini ise, o zamanlar ABD emperyalizmiyle Rus Sosyal Emperyalizmi arasındaki rekabete aramak gerekir. Her emperyalist devlet, dünyanın her kırtı toprağını kendi denetimine alarak, diğer emperyalist ülkelerin denetim alanını daraltarak, dünyanın tek sömürücü hakimi olmak ister.

İşte Afganistan toprakları, bu rekabetlerin yoğunluk kazandığı odaklardan biriydi. Afgan halkının o günkü talebi, RSE'nin baskılarından ülkelerini kurtarmaktı. CIA ise sadece Afgan halkını kullanmakla ilgileniyordu. Ve 1980 öncesinden bu yana CIA, para ve silah kullanarak Afgan halkının direnişine nüfuz etmeyi başardı. ABD'nin radikal dinci İslam ordularını yönlendirmek ve kendi kuklası bir hükümet inşa etmek için, 6 milyar doların üzerinde bir para gönderdiği tahmin ediliyor.

Süreç içerisinde, Dünya Ticaret Merkezi'nin bombalanmasıyla beraber, olayla ilgisi olduğu sürekli tekrarlanan iki kişi, (Şeyh Abdül Rahman ve Mahmud Abuhallima) medya tarafından ön plana çıkarıldı. Oysa Şeyh Rahman Pakistan'ın Pe-

şavar kentinde, kendi müritleri ve CIA arasında bir anlaşma yapılmasına 1988'de imza koymuştu. O zamanlar ABD'de Afgan direnişi için bir asker toplama bürosu da açan Rahman, Abuhallima'yı müridi olarak kazanmıştı. CIA ile yapılan anlaşma sonucu, Rahman'ın grubu CIA tarafından araba bombası da dahil çeşitli askeri sanatlarda eğitildi. Ve Dünya Ticaret Merkezi, bu yöntemle bombalanmıştır.

Şeyh Rahman, ABD'ye olan kınıni çok sık tekrarlayan ve ABD'nin resmi "terörist listesi"nin başlarında yer alan bir şahıstır. Fakat aynı zamanda, boy boy resimleri, "bombalama ile ilgili sahis" alt yazısıyla yayınlandığı halde, Rahman'a, olayla ilgili otoriterlerce hiç, soru sorulmamıştır. Mahmud Abuhallima ise Mısır'da olayla ilgili olarak yakalanıp 10 gün işkence gördüğü halde, gizlice ve şaşırtıcı bir şekilde ABD'ye girerek, emperyalist babasının katnatları altına sığınmıştır.

ABD Federal Büyük Jürisi, Ticaret Merkezi'nin bombalanmasından 5 ay önce Brooklyn'deki Abu Bakr ve Jersey City'deki Al Salam camilerinin 20 personeline mahkeme celbi göndermişti. Bu mahkeme kararıyla önu açılan FBI ajanları, camilere geniş bir sızma ağı yarattılar. Camilerden parmak izleri ve gelip gidenlerin fotoğrafları toplandı. FBI, özellikle İsrail'li gerici Meir Kahane'nin öldürülmesi olayında suçlanan El Seyyid Nusayir ve çevresi üzerinde duruyordu...

FBI AJANLARI CAMİLERDE

Bu ajanlardan biri olan Zeki Zakharay, El Salam Caminde 1980'lerde, 1990'da ve 1991'de çalışmalarını yoğunlaştırmıştı. Zakharay'ın ilk operasyonu, Mısır'lı işadamı İbrahim El Gavli'nin yakalanmasını ve 1986'da mahkum edilmesini sağlamak oldu. Çünkü El Gavli İsrail içerisindeki FKO gerillalarına silah gönderiyordu.

Zakharay'ın ikinci operasyonu sırasında Meir Kahane öldürüldü. Bunun üzerine Zakharay'ın dikkati, Gavli'nin arkadaşı Nusayir üzerine yoğunlaştı. Ve ajan, Nusayir'le görüşüklerini saptadığı Salameh'le Elgaburni'yi gözetim altına aldırdı.

Ticaret Merkezi'nin bombalanmasından sonra, zaten gözetim altında bulunan Salameh tutuklandı ve cezaevine kapatıldı. Avukatı ise, 'yetkililer'e şu soruyu soruyor: "FBI gözetim altında tuttuğu adamın izini kaybettirip bombalama yapmasına izin verecek kadar aptal mıdır?"

İSRAİL VE SAHTE BAYRAK OPERASYONU

İsrail'li gerici Meir Kahane, Batı şeria, Gahle ve Gazze'den, yani Fi-

Dünya Ticaret Merkezi hedef yanılmak amacıyla gizli servislerin yardımıyla bombalandı.

listin topraklarından yerli halkı, şiddet yoluyla çıkarmayı savunuyordu. Arap'lar "köpek" diye sınıflandırmasından dolayı dünya çapında yankılar yarattı. Dünyaya şöyle sesleniyordu: "Yahudi yasaları Arap'ları imha etmemize fırsat tanır." Araplarla Yahudilerin cinsel ilişki kurmasını veya evlenmesini yasaklayan kanunların çıkarılması için çalıştı. Kahane 1960'larda FBI muhbiriydi. Öldürüldükten sonra arkasında, "Kach" diye bilinen sionist bir örgüt bıraktı. 9 Mart'ta Newsday adlı bir Amerikan gazetesinde bir makale yayınlandı. Makaleye göre Kahane'nin müritleri, Muhammed Salameh'in Jersey City'deki camiye sık sık uğradığını, FBI, MOSSAD, Mısır ajanları ve kendilerinin bu şahsı gözetim altında tuttuklarını açıklıyorlar. Yahudi örgütünün sağ kanat militanları ise, Hahamları Kasım 1990'da öldürüldükten sonra üyelerinden birinin Müslüman kılıfına girerek camiye sık sık ziyaret ettiğini ifade ediyorlar. Newsday'a göre Kach ajanları Aralık 1990'da işe başlayan Mustafa Şalabi'den dolar karşılığı haber satın alıyorlardı. Birkaç ay sonra Şalabi, bıçakla gırtlığı kesilmiş olarak bulundu. Katili ise belli değil.

Bu açıklamalar açıkça göstermektedir ki, İsrail de bombalama olayının dışında değildir ve bunu yarı-resmi açıklamaları kabul etmektedir.

Eski bir MOSSAD ajanı olan Victor Ostrovsky, şöyle diyor: "Medya tarafından dikkatlerin, bölgedeki Filistinliler üzerindeki vahim baskılara ve sınırışı edilen 400 Filistinlinin üzerine çekilmesiyle, sürgünler kahraman oldular. Bu durum, İsrail Başbakanı İzak Rabin'i genelde Müslümanları ve özelde de Filistinlileri gözden düşürme ihtiyacına götürdü." Ostrovski, MOSSAD'ın Ticaret Merkezi'nin bombalanması ile doğrudan ilişkisini, olasılık dahilinde görürken, dolaylı ilişkisini mutlak olarak değerlendiriyor.

Ostrovsky, bu tip operasyonlara, MOSSAD içerisinde "Sahte Bayrak Operasyonları" dendiğini de ifade etmektedir. Fakat bu tip operasyonların emperyalist markalar taşıdığı da bir sır değildir. Afganistan direnişi sırasında CIA da İslam bayrağına karşı sahte İslam bayrağı taşımıştır. Ve Afganistan'ın son on yıllık tarihini bu bayrakla çizmiştir. Peru'da PKP uyuşturucu ticaretine karşı bayrak açmıştır. Fakat gelişen halk savaşını engellemeye çalışmış, ABD karşı devrim uzmanları da uyuşturucu ticaretine karşı sahte bayrak açarak, bir yandan bu ticareti geliştirmeye çalışmış, bir yandan da PKP'yi ezmeye çalışmışlardır. Emperyalistler, Angola'dan Somali'ye, Balkanlardan Ortadoğu'ya ve Asya'ya kadar hep sahte "baş" bayrakları açarak müdahale ettiler.

Ülkemizde de işbirlikçi egemen sınıflar, birçok sahte bayraklar açtılar. Kendileri çeşitli milliyetlerden ve farklı dini anlayışlardan olmalarına rağmen, tek vücut halinde, halkı ezmeye çalıştılar, çalışıyorlar. Öte yandan halkın kendilerine karşı birleşmemesi ve iktidara yürüyemesi için Alevi-Sünni, Kürt-Türk, dindar-dinsiz ayrımcılığını körükliyorlar. Bir dönem Alevi katliamlarını meşru görenler, bir süre sonra Alevileri oy kaynağı olarak değerlendiren onlara "sahip" çıktılar. "Kürt realitesini tanıyoruz" diyenler, Kürt köylerine bombalar yağdırdılar.

Emperyalistlerin ve onların işbirlikçilerinin, sadece, açtıkları bayraklar sahte değildir. Onların her şeyleri sahtedir.

Şeyh Rahman: "Ben yasaları çignemedim!"

FBI "suçlu" ararken

Yoldaşları, İbrahim Kaypakkaya'yı mezarı başında andı

İbrahim Kaypakkaya Çorum-Sungurlu Karakaya köyü'ndeki mezarı başında 13 yıl aradan sonra anıldı. 23 Mayıs'taki anmayı İbrahim'in bir yoldaşının anlatımıyla okurlarımıza sunuyoruz:

Heyecanlıydık! Çok heyecanlı ve bir o kadar kararlıydık. Herşeye rağmen anmayı yapacaktık. Ne düşman güçlerinin olası engelleme çaba ve saldırılarını ne de anmaya katılan dostların azlığını ne de hava muhalefeti engel olarak görmeyecek, bu yıl 18 Mayıs anmasını önder yoldaşın mezarı başında yapacaktık.

18 Mayıs gününün hafta içine gelmesi çalışanların katılımını azaltacağı ve hazırlık sürecinin kısa olması nedeniyle hafta sonu yapılması uygun görülen anma toplantısının hazırlığında yetersizlikler, eksiklikler katılımın azlığı belli üzüntü yaratsa da yol boyunca ve anma sürecinde coşku ve kararlılığımız daha da pekişti, kavga heyecanı her yanımızda sarıldı.

Katılımın azlığında zaman ve organizasyon yetersizliğinin yanı sıra gitme yönünde çekingen davranışların olmasının da etkisi oldu. Bazıları kendileri katılmamakla kalmadı gelmek isteyenleri de olumsuz etkiledi. "Kesin kes saldırı olur, tutuklanma olur" diye anti propaganda yapanlar oldu. Oysa değerlere sahip çıkma bedel gerektiriyorsa -ki gerektirir- biz bu bedeli seve seve göze almamız. Yoksa kendimize devrimci demenin hiçbir hakkı yoktur. Anma İstanbul ve Ankaradan 200'ün üzerinde kişinin katılımıyla yapıldı.

İçimizde ve yaşamımızda tüm

canlılığı ile yaşayan önder yoldaşın mezarının bulunduğu bölgeye geldiğimizde aniden bir dolu ve yağmur yağışı bizi karşıladı. Yağmur damlaları sanki doğaya kirliliği atıp temizi giyin dercesine ve İK'ya yoldaşlarının kendisini ziyarete geldiklerini müjdelerecesine yağıyordu. Kısa bir yağmurdolu yağışından sonra güneş açtı, doğanın yeşilliği toprağın kokusuyla kucaklaştı.

İK'nin mezarı, ölümünden sonra temel görevi onun mezarını "korumak" olan bir jandarma karakolunun hemen arkasındaki bir tepenin yamacına yerleştirilmiş küçük bir mezarlıktaydı. Anayol üzerinde arabalardan inip kortej oluşturmaya başladığımızda karakolda bir hareketlilik başladı. İbo'ya yarışı disiplin ve kararlılıkla bir anma yapmak heyecanı hepimizi sarmıştı. Dörtlerli kortej oluşturulsun komutu verildiğinde kısa sürede kortej yürüyüşe hazır olmuştu bile. İbo'nun posterleri ve pankartlarla birlikte ana yoldan mezara kadar süren 15 dakikalık yürüyüş boyunca hepimiz tek yumruk, tek yürek olmuştuk. "İbolar Ölmez!" sloganıyla başlayan yürüyüşte "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Yaşasın Partimiz TKP/ML", "İbo, Haydar, Zülfükar, Namludadır İktidar!", "Ağa-Patron Devletini Yıkacağız, Halk İktidarını Kuracağız!" vb. bir dizi slogan ovalarda, tepelerde yankılanıp tekrar bize geliyordu. Yürüyüşün sonuna yaklaştıkça İbo'nun mezarını görme heyecanı daha da doruklara çıkıyordu. Mezarı sanki İbo'ya dokunabilecektik, o kasketli, yeşil gözlü genç delikanlıyla sohbet edebileceğimiz

13 yıl aradan sonra İbrahim Kaypakkaya Karakaya köyündeki mezarı başında yoldaşlarının coşkulu katılımıyla anıldı.

gibi bir duygu sarıyordu her yanımızda. Ve yürüyüş kendiliğinden nerdeyse koşarcesine olmaya başlamıştı. Kortejin önünde önder yürümekteydi. Mezara varan ilk ana "İbo yoluna kurban olam!" deyiş mezar taşını öptü. Orada olanlar müthiş etkilendi.

İbo'nun mezarındaki yazılar kazınmış, üzerindeki mermer kırılmıştı. Çevresindeki mezarlarda derme çatma görünümdeydi. İK'nin mezarı da oldukça sade idi.

Mezarın başında bir yoldaş saygı duruşuna çağırıldı. Bu arada şiir okundu. Daha sonra bir başka yoldaş günün önemi, İK'nin fikirleri ve kişiliği hakkında konuşma yaptı. Böyle bir öndere, böyle bir anlayışa sahip olmanın haklı onurunu taşıdığımızı söyledi. Parti marşı söyledikten sonra Kırmızı Balıklar tiyatro grubu göç oyununu sergiledi. Oyunun içeriğini uygun olarak "Yıkılın ağalık, toprak köylünün" sloganı atıldı. Şehitler onurumuzdur diye biten oyunda "dağlarda düğün var, savaş devam" türküsüyle izleyenlerle birlikte İbo'nun mezarı etrafında halay çekildi. Daha sonra tekrar ve hep bir ağızdan ordu marşı ve çeşitli devrimci marşlar söylendi. Sağmacılar cezaevi TKP/ML tutsaklarından gelen mesaj okundu. Çeşitli slogan ve şiirlerle anma sona erdirildi. Düzgün bir kortej oluşturularak geri döndü. Yürüyüş boyunca devrimci marşlar söylendi, sloganlar atıldı. Anma 2 saate yakın sürdü. Başlangıçtan bitene kadar göze çarpan en önemli şey disiplin ve coşku idi. Sanki İbo'nun manevi otoritesi bu yanımızı sarmıştı. Komutlara uygun hareket ediliyor ve

hancerimizi yırtarcasına haykırıyorduk. Ana yola çıktığımızda korteji bozmamak sloganı yürüyüşümüze devam ettik, karakolun önünden geçip arabaların konakladığı meydana geldik. "İbolar Ölmez", "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya" sloganlarıyla anmamızı tamamladık. Başından beri etrafımızı çevreleyen askerler herhangi bir müdahalede bulunmadı. Ama hepimiz müdahaleye hazır olduk. Saldırıldığı an ise tek yumruk olup, tek tavır koyacaktık.

İbrahim Kaypakkaya'yı mezarı başında anmanın önemini o gün çok daha derinden hissettik. Bunca yıldır yapamamanın burukluğunu yaşadık. Önümüzdeki yıl meşruluk temelinde daha organize ve daha kitlesel yapılmasının gerekliliği bilince çıktık.

Anmadan sonra toplu olarak Ankara'da direnişi devam ettiren kağıthane işçilerini ziyaret ettik. Bir arkadaş o günkü eylemimizi anlattı. Hükümetin politikasını ve Refahçıları teşhir ederek direnişlerini desteklediğimizi söyledi. Tiyatro grubumuz direnişçilere oyunlarını sergiledi hep bir ağızdan marşlar söyleyip halay çektik. 500.000 TL para yardımında bulduk. "direniş sizden destek bizden" sloganıyla işçilerle kucaklaşıp ayrıldık. Otobüslere bindiğimizde hala İbo'nun mezarında anma yapmanın ve işçilerle kucaklaşmanın coşkusunu taşıyorduk. Yol boyunca 2 gecedir uykusuz olmamıza rağmen bu coşkuyu devam ettirdik. Ve gelecek yıl tekrar İbo'nun mezarı başında buluşmak üzere sözleştik.

18 Mayıs, Cebeci Kampüsü'nde coşkuyla anıldı

ANKARA, Özgür Gelecek/ Cebeci Kampüsü'nde yer alan Siyasal Bilgiler, Eğitim Bilimleri, İletişim ve Hukuk Fakülteleri öğrencilerinin yer aldığı bir forumla 18 Mayıs anıldı.

Forum YDG ve YCK'lı öğrencilerin ortak çalışmaları ve diğer devrimci öğrencilerin katılımıyla yapıldı. YCK'lı öğrenciler "18 Mayıs'ı 19 Mayıs'a bağlayan gece de Diyarbakır Cezaevinde baskıları protesto için kendilerini yakan dörtleri anmak için, YDG'liler ise İbrahim Kaypakkaya'yı anmak için forumu birlikte yaptılar. Forum'da YDG'li ve YCK'lı öğrenciler hep birlikte halay çekip, şarkı söylediler, foruma katılım az olmasına rağmen coşkulu bir anma olması dikkat çekiciydi.

Ankara'da Banka molotoflandı

Haber Merkezi/Ankara Cebeci Cenal Gürsel Caddesi'nde bulunan Emlakbank şubesine, 17 Mayıs akşamı, TKP/ML TMLGB tarafından, 18 Mayıs'ın anmaları kapsamında molotof kokteyli atıldı.

Molotoflama sonrasında bankanın bankamatikinde tahribat ve yangın çıktı. Burjuva basını olayı örtbas ederek "elektrik tesisatının kısa devre yapmasından kaynaklı bir yangın" olarak verdi.

Bursa'da 18 Mayıs afişlemeleri ve gözaltılar

Haber Merkezi/16 Mayıs günü üzerinde "İbrahim Kaypakkaya'nın Çizdiği Kızıl Güzergahta İleri" yazılı Partizan ve YDG afişlemelerinden dolayı Sinan Demirtaş ve Ruhsal Balıkcı adlı öğrenciler gözaltına alındı. Sinan Demirtaş, "şubede kaldığımız 2 gün süresince yoğun bir şekilde elektrik, tazyikli su, filistin askısı, araziye götürüp ölümle tehdit gibi yoğun işkenceler maruz kaldık" diyor.

17 Mayıs günü yine bir eve yapılan baskınla YDG okuru üç gençte gözaltına alınıp, işkenceye uğradılar. 18 Mayıs'ta gözaltına alınan beş kişi serbest bırakıldı.

18 Mayıs'la ilgili Uludağ üniversitesinde yapılan forumda Aydın Güven, Nadire Gül gözaltına alınırken, ertesi günde 10 kişi daha gözaltına alındı. Son alınan 12 kişi halen gözaltında tutuluyor.

Çukurova Üniversitesi'nde 18 Mayıs

ADANA, Özgür Gelecek/13 Mayıs'ta Eğitim Fakültesi binasına "Yaşasın Türkiye ve Kuzey Kürdistan Halk Savaşımız TMLGB" yazılı pankartın asıldığı görüldü.

17 Mayıs'tan itibaren jandarmanın tüm kampüste geniş "güvenlik" önlemleri almasına rağmen; 15 Mayıs'ta Eğitim, Fen Edebiyat, Mühendislik, Tıp, Ziraat Fakültelerinde ve Yabancı Dil Eğitim Merkezi'nde TKP/ML/TIKKO imzalı bildirilerin dağıtıldığı görüldü.

Ayrıca kampüste üzerinde İbrahim Kaypakkaya'nın Çizdiği Kızıl Güzergahta İleri" yazılı YDG ve Partizan imzalı afişlemelerin yapıldığı görüldü.

Yeni Demokrat Güçler tüm askeri önlemlere rağmen mezarlığa gittiler ve kavga sloganlarını haykırdılar.

Tokat'ta 18 Mayıs'ı anma ve gözaltılar

TOKAT, Özgür Gelecek/ Tokat'ta YDG ve Partizan imzalı İbrahim Kaypakkaya afişleri şehir çeşitli yerlerine asıldı. Tokat polisi afişlemelerden sonra, keyfi gözaltılara başladı. Okurumuz Kazım Doğan evine giderken münibüsten indirilerek, ertesi gün de okurlarımız Hüseyin Kaplan ve İsmail Kiral, Murat Yıldız 18 Mayıs'la ilgili afişlemeyi yaptıkları iddiasıyla gözaltına alınıp sorgulandılar. Özellikle Hüseyin Kaplan ve İsmail Kiral yoğun işkenceye maruz kaldılar.

Aynı gün Tokat temsilcimiz Erhan Özkan da aynı gerekçelerle misafiri Gürsel Eroğlu yla birlikte gözaltına alındı 4 saat sonra temsilcimiz ve misafiri emniyetten geri bırakıldı. Diğer dört okurumuz da savcılığa çıkarıldı. Savcılıkta gördükleri işkenceleri anlatılar: "küfür, kaba dayak, demir borularla hassas bölgelere vurulması, çigneme, cinsel organlarının sıkılması, soğuk su dökülmesi ve çeşitli tehditlerin yapılması".

Üç okurumuz işkenceci polisler hakkında suç duyurusunda bulun-

dular. Savcılığın Adli Tıp'a sevk ettiği Hüseyin Kaplan 7 yerinde darp izi olduğuna dair doktor raporı aldı.

21 Mayıs'ta yapılan işkence duruşmasına, işkence yaptığı iddia edilen polisler gelmediler. Duruşmada da Hüseyin Kaplan işkenceleri anlatarak polislerin kendisine "seni tek yakaladığımızda Yeşilirmak'a atarız" diyerek tehdit ettiklerini açıkladı ve: "Bana herhangi birşey olursa sorumlusu Tokat Emniyeti'dir" dedi.

Daha sonra görüştüğümüz bu okurlarımız polisin 18 Mayıs afişlemelerini bahane ederek kendilerine işkence yapmasını kinadılar ve devrimci demokrat kamuoyunu duyarlılığa çağırdılar.

Yine 17 Mayıs günü saat 24.00 civarında Tokat'ın Niksar ilçesinde de Dursun Erdem ve Temel Putoğlu'nun evine giden siyasi şube ekipleri, bol miktarda Toplumal Dayanışma dergisi bulduklarından dolayı (!) bu insanları gözaltına aldılar. Erdem ve Putoğlu nu 2 gün sonra savcılığa teslim ettiler.

İbrahim, Sinanlar ve Dörtler anıldı

ANKARA, Özgür Gelecek/ Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde komünist önder İbrahim Kaypakkaya çeşitli etkinliklerle anıldı. 10 Mayıs'tan itibaren kampüs YDG afişleri ve duvar gazeteleri ile donatıldı.

17 Mayıs'ta İbrahim Kaypakkaya, Dörtler, Sinan Cemgil ve arkadaşlarını anmak için bir forum yapıldı. Forumda devrim şehitleri

için 1 dakikalık saygı duruşundan sonra Çeşitli anlayışlar adına konuşmalar yapıldı, şiirler okundu ve tiyatro gösterisiyle forum tamamlandı. YDG; "Faşizme İsyan Halka Önder Partizan", "Dersim Tokat Erzincan Savaşıyor Partizan" ve İK'nin resmi bulunan "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" pankartlarını forum boyunca taşıdılar. Forum yaklaşık 200 kişi katıldı.

